

DE TRIOMFERENDE CHRISTUS

Jezus Christus de heerlijke Overwinnaar van Zijn vijanden en
de Verlosser van Zijn Kerk

Door

SAMUËL RUTHERFORD

Professor in de Godgeleerdheid aan de Universiteit te St. Andrews

UIT HET ENGELS VERTAALD DOOR

C. B. VAN WOERDEN, ZEIST

STICHTING GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

INHOUD

1. CHRISTUS' VAARWEL. Bij een avondmaal in Anwoth, 1634.

En Ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden: wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat het overgeblevene de een des anderen vlees verslinden. En Ik nam Mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak denzelve, teniet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met alle deze volkeren gemaakt had. Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren woord was. Enz. Zacharia 11 : 9 - 13

2. ZWAARD, ONTWAAK! Gepreekt te Anwoth, in Galloway, in het jaar 1630.

Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen: sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden, maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. Enz. Zacharia 13: 7-9.

3. IK ZAL MIJN HAND TOT DE KLEINEN WENDEN

Sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden, maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren. Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God. Zacharia 13 : 7 - 9.

4. GODDELIJKE DWANG!

Vorbereidingspreek voor het Heilig Avondmaal te Kirkudbright in Galloway, 1634. *Maar Hij zeide tot hem: Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij noodde er velen. En hij zond zijn dienstknecht uit ter ure des avondmaals om de genoden te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te verontschuldigen. Enz. Lukas 14 : 16-24.*

5. DE BRUILOFT DES LAMS.

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelve bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit zijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. Enz. Openbaring 19 : 7-10.

6. DE ZEGEPRALENDE CHRISTUS. Dankdag te Kirkudbright in Galloway.

„En ik zag de hemel geopend, en ziet, een wit paard, en die op hetzelfde zat was genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid. En Zijn ogen waren als een vlam vuurs, en op zijn hoofd waren vele koninklijke hoeden; en Hij had een naam geschreven, die niemand wist dan Hijzelf.” Openbaring 19:11-14

1. CHRISTUS' VAARWEL

Bij een avondmaal in Anwoth, 1634.

En Ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden: wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat het overgeblevene de een des anderen vlees verslinden. En Ik nam Mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak denzelve, teniet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met alle deze volkeren gemaakt had. Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren woord was. Want Ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon, en zo niet, laat het na; en zij hebben Mijn loon gewogen, dertig zilverlingen. Maar de Heere zeide tot Mij: Werp ze heen voor de pottenbakker, een heerlijke prijs, welke Ik waardig geacht ben geweest van hen; en Ik nam die dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des Heeren voor den pottenbakker. Zacharia 11 : 9 - 13

Geliefden in onze Heere!

Deze tekst is Christus' vaarwel aan de Kerk der Joden. Hij is als het ware half buiten de deur, Zijn hoererende vrouw verlatende, en tot haar zeggende: Zoek nu maar een andere man, en Ik zal een andere vrouw zoeken; en zo zegt Hij haar vaarwel.

De woorden bevatten:

1. Christus' goede nacht: „Ik zal ulieden niet meer weiden.”
2. Een vrucht van Zijn vaarwel: „Wat sterft, dat sterve.”
3. De wijze waarop Hij van hen vertrekt: „En Ik nam mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak denzelve.”
4. Wat daarop volgde: „De ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten hebben bekend, dat het des Heeren woord was.”
5. Eer Hij voorgoed weggaat, en Zijn roepen opgeeft, zegt Hij: „Betaalt Mij, wat u Mij nog schuldig zijt; brengt Mijn loon.
6. Zij gaven Hem voor Zijn loon, „dertig zilverlingen”, om Hem daarvoor te kopen, om Hem te kruisigen.
7. Het spijt Hem, Hij is geërgerd, of maakt aanmerking op de prijs, en zegt: „Werp ze heen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, welke Ik waardig geacht ben geweest van hen.” Alsof Hij zeide: Geef dat aan uw bedelaars en vreemdelingen, om er een begraafplaats voor hen voor te kopen. Ik wil niets van uw loon hebben, als dat alles is wat u Mij wilt geven. En zo werd het loon des Heeren weer teruggeworpen op de akker des pottenbakkers, om die te kopen.

1. *En Ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden.*

Hier wordt een verschrikkelijk woord en een zware bedreiging uitgesproken door Christus, de grote Herder, Die van de Vader was gezonden om Zijn schapen te vergaderen: „Ik zal ulieden niet meer weiden.” Past op, o volk van deze plaats, dat Hij dit ook niet tot velen van u zegt wegens uw gebrek aan liefde en uw verachten van Zijn ordinantiën met de middelen der zaligheid en der genade, die u worden aangeboden.

Hieruit kunnen wij aanmerken, dat Christus, wanneer Hij Zijn schapen, Zijn uitverkoren kinderen en volk heeft vergaderd, hen soms voor een tijd overgeeft. Deze profetie heeft betrekking op die tijd na de dood en de hemelvaart van Christus, toen de apostelen de Kerk der Joden verlieten, en zich daarvan afwendden, om een jonge vrouw voor hun Meester te zoeken en te vrijen, namelijk de kerk der heidenen.

Het was in de dagen van Abraham, toen het pas morgen en het begin der dagen was, dat de Heere Zijn schapen begon te weiden. Daarna zond Hij Mozes en Aäron om ze in de woestijn te hoeden. Hij zond profeten en dienstknechten tot Zijn wijngaard, met bevel om te zeggen: Brengt de vruchten, en betaalt de pachtsom aan Mijn Vader. Doch zij sloegen en stenigden de profeten. (Matth. 23 : 37) Wederom zond Hij andere dienstknechten en die sloegen zij ook. En ten laatste zond Hij hun Zijn Zoon, de Erfgenaam en Heere van alles, en Die doodden zij. Eindelijk en ten laatste zond Hij de apostelen, en ook die vervolgden en doodden zij.

Al die tijd was Christus bezig Zijn schapen te vergaderen, want Christus wil niemand van hen missen. Toen Christus al het onbetaalde geld, tot de laatste penning toe, had ingezameld, blies Hij de kaars uit, en bekommerde zich niet meer om de rest, maar zeide: 'Veegt het huis schoon en werpt ze weg, Ik heb het Mijne er uit gehaald.' Waartoe houdt een voornaam mens een huis? Niet om bedelaars en vreemdelingen te ontvangen; die krijgen een kleinigheid of een maal eten in het voorbijgaan, dat is alles wat zij daar te maken hebben. Maar hij houdt zijn huis om er zijn kinderen en dienstknechten in te onderhouden, en als het niet om hen was, zou hij de huishouding opbreken. Wanneer de kinderen van Christus volwassen en met hun nieuwe Man getrouwd zijn, wanneer Zijn schapen in Zijn schaapskooi verzameld, verzegeld en gemerkt zijn, en er niets dan vreemdelingen buiten zijn, dan breekt Hij de huishouding op, sluit de deur, en zegt: „Ik zal ulieden niet meer weiden.”

2. De vrucht van het vertrek van Christus. Hij zegt: “Wat sterft, dat sterve.”

Dit is ongetwijfeld een hard woord. Heere, indien Gij ons niet weidt, zullen wij sterven, dan zullen wij op de bergen verjaagd en gedood worden.

Ja, dat weet Ik, zegt Christus, dat zal geschieden. Maar dat zal Mijn schuld niet zijn; Ik zal u verlaten en Mijn roepen opgeven.

Wij zien hieruit wat het gevolg is, wanneer Christus Zijn schapen de rug toekeert. Zij sterven, zij vergaan, zij verslinden elkaar van de honger. Zij werden niet alleen zwervelingen op aarde, gelijk zij te dezen dage zijn; maar hun zielen verhongeren en zij tasten in de duisternis naar de komst van een andere Messias. Zo zien wij, dat, wanneer Christus, de Herder, weggaat, de vos, de leeuw, de wolf, en alle helhonden komen en de kudde verscheuren. Zo handelt de duivel, wanneer Christus is heengegaan. Dan worden de tenten der herders omgeworpen, de predikdienst weggenomen, en de kudde weggevoerd. Het overblijfsel en de bokken moeten de leeuw ten roof worden. De duivel krijgt het overschot; wat Christus afwijst valt wettig de duivel ten deel. Wanneer Christus Zijn tarwe heeft ingezameld, dan komt de satan, en neemt op wat niet ingebonden is. Wee u, die niet zijt ingebonden in de bundel van Christus, maar die uitgevallen zijt en op het veld ligt, en niet op de dorsvloer van Christus zult vergaderd worden! Want u bent wettig een eigendom van de duivel.

Voordat wij verder gaan, laat een ieder zich beproeven aan wiens kant hij staat. U kunt niet ontkennen, dat Christus aan het oogsten is, en Zijn schoven in dit land inzamelt. Ziet wiens merk en wapenen u draagt, u moet óf die van God, óf die van de duivel dragen. Ziet of u in het zwarte kamp van Rome zijt, waarin de gevallen ster, de rode draak, en de vorst van de put des afgronds, oversten zijn. Want Christus monstert

nu Zijn mannen, en roept uit: ‘Wie is voor Mij, en wie trekt mee ten strijde?’ Sommigen zeggen: God helpe ons, want wij weten niet, welke zijde de rechtste is. De een zegt dit, en anderen zeggen wat anders. Indien u zegt: ‘Het is mij onverschillig’, wel, dat staat mij niet aan. U zult eens een meester krijgen. De duivel krijgt volgens zijn recht de omzwervende schapen. Ik bedoel de onverschilligen, of dezulken, die geen partij kiezen, die aan geen van beide zijden staan.

3. Veel tijdelijke kwaden komen over een volk, wanneer Christus zegt: „Ik zal ze niet meer weiden.” Menigten, die Zacharia hoorden, zouden zich verblijden over dit: „Ik zal u niet meer weiden.” Zij zouden zeggen: Wij zullen die oude gebrekkige wereld terug krijgen. Toen wij gebeelde koeken maakten voor de Melecheth des hemels, hadden wij aan niets gebrek. Wij zullen vrijkomen van dat geschreeuw van die bassende profeten, die altijd maar roepen: „De last des Heeren, de last des Heeren.” Zo spreekt ons volk ook: ‘Als die godsdienst maar weg was, dan zouden wij die goede, oude, vrolijke, gezellige wereld weer hebben, waarin zoveel geluk en volmaaktheid was.’

Laat onze tekst u hierop antwoorden. Zo, zou u dan die oude gebrekkige vrolijke wereld weer hebben? Hoort dit dan uit Gods mond: ‘Wanneer het Evangelie weggaat, dan zal de een des anderen vlees verslinden. God zegt dan: Duivel, Antichrist, Jezuiten, pestilentie, hongersnood en zwaard, valt op hen aan, Ik heb met hen afgedaan.’ De Romeinen, het zwaard en de hongersnood hebben hen verslonden. Zal een moeder van de honger haar eigen kind opeten, om haar leven te rekken? En toch is dit geschied. Dat was die oude wereld, die de Joden kregen, toen Christus hun de rug toekeerde. (Jer. 25 : 17, 18) „En ik nam de beker van des Heeren hand, en ik gaf te drinken alle den volke, tot welke de Heere mij gezonden had: Namelijk Jeruzalem, en de steden van Juda, en hare koningen, en hare vorsten, om die te stellen tot een woestheid, tot een ontzetting, tot een aanfluiting, en tot een vloek, gelijk het is te dezen dage.” Toen het volk des Heeren Woord verwierp, en dat van zich zette, evenals wij doen, gaf de Heere de beker van de wijn des toorns Gods in de hand van Jeruzalem en Juda, en gebod, dat zij zouden „drinken, en dronken worden, en spuwen, en neervallen, zodat zij niet weer zouden opstaan.” Wat dunkt u nu van die oude vrolijke wereld? Ziet ook Psalm 74. Toen de Heere ophield Zijn schapen te weiden kwamen de vijanden in, beoorloogden, en verbrandden het Heiligdom, enz. En toen God de kudde verliet (Ps. 79) werden de dode lichamen Zijner knechten aan het gevogelte des hemels tot spijs gegeven. En ziet wat op Gods vertrek volgt: (in Ezech. 8 vers 9, 10, 11, en 12 vers 13) De vorst zal op zijn voeten wegvlieden, met zijn gereedschap op zijn schouder. „Ik zal ook Mijn net over hem uitspreiden, dat hij in Mijn jachtgaren gegrepen wordt; en Ik zal hem brengen in Babylonië, het land der Chaldeeën; ook zal hij dat niet zien, hoewel hij daar sterven zal.” Zij zullen als vogels gevangen worden.

3. En Ik nam Mijn stok LIEFLIJKHEID, en Ik verbrak denzelve, te niet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met al deze volkeren gemaakt had.

Hier zijn drie dingen:

1. Wat de stok is.
2. De naam daarvan: Lieflijkheid.
3. Dat de Heere hem verbrak.

1. Ik zal er niet verder op ingaan om de mening te onderzoeken. Het verbreken van de stok is het verbreken van het verbond; de stok zelf is het Woord van God en het

verbond. Waarlijk, het Woord Gods is de herdersstaf van Christus, waarmee Hij Zijn schapen naar de hemel drijft, en de consciëntie wakker maakt. Christus heeft geen andere roede over de nek Zijner schapen dan Zijn Woord; dat is Zijn scepter. De kracht van Christus in Zijn schapen in te brengen ligt in Zijn Woord, want dat is Zijn scepter; daarom wordt het de arm des Heeren genoemd (Jes. 53). Een arm moet een hand en vingers hebben. Hij worstelt daarmee met Zijn vijanden, met zondaren, wanneer Hij hen tot heiligen maakt, en niemand zal het wagen hen te scheiden. De duivel zou gaarne Christus en de ziel scheiden, wanneer zij met elkaar worstelen, maar Christus slaat hem terug. Hij kan met Zijn staf de consciëntie wonden van iemand, die van zeven duivelen bezeten is, en maken, dat zij onder Hem vallen. Maar u moet weten, dat de Heere dit soort stok tegen verscheiden soorten mensen gebruikt, waarin u de nuttigheid daarvan kunt zien.

(1) Christus werpt Zijn stok naar velen, die Hij niet treft, omdat de scherpe punten in de consciëntie van sommigen niet meer uitwerkt, dan een stompe pijl op een koperen muur: (Ezech. 3 : 7) „Maar het huis Israëls wil naar u niet horen, omdat zij naar Mij niet willen horen; want het ganse huis Israëls is stijf van voorhoofd, en hard van hart zijn zij”. Zijn er niet velen, die door de scherpe punt van Christus' staf niet meer bewogen of geraakt worden, dan een dode door het geluid van een bazuin, waarmee in zijn oor wordt geblazen? Het woord maakt hun consciënties nooit warm, zij kunnen hun ziel tegen een slag beschutten en beschermen.

(2.) Sommigen krijgen een neep en een wond in hun consciëntie, evenals de bevende Felix, en de wanhopende Kaïn en anderen; maar de duivel heelt hun wonden. Zo kreeg Kaïn een pleister op zijn wond, en hij ging een stad bouwen. Ziet dit in Hoséa 6 hoe onze Heere met Zijn staf zwaait en slaat. Hij zegt: (vs. 5) „Ik heb ze behouden door de profeten; Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds.” Er waren scherpe wonden in hun consciëntie geslagen door de staf van Christus. Maar wat werkte dit uit? (vers 7) „Maar zij hebben het verbond overtreden.” Zij heelden weer, nadat de staf van Christus hun consciënties verwond had.

(3). Sommigen krijgen een dodelijke slag met de staf van Christus, het Woord is voor hen een bazuin des doods, die niets tot hen roept dan de vloek en de vervloeking Gods: (1 Petrus 2 : 8) „Degenen namelijk, die zich aan het Woord stoten waartoe zij ook gezet zijn.” Christus is hun „een steen des aanstoots en een rots der ergernis.” Christus slaat met de scepter en de sterkte Zijner macht; (Ps. 110) Hij verslaat koningen, Hij maakt de heirwegen vol dode lichamen.

(4). De schapen des Heeren krijgen een wonde in hun consciëntie met de stok Lieflijkheid, wanneer Hij roept: „Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij.” Saul kreeg een bloedige wonde met de scherpe punten van de stok, zodat de wet en haar vloeken en verschrikkingen hem van zijn hoge paard aftrokken, en achterover deden vallen, zodat hij uitriep: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” Christus sloeg er met Zijn staf drieduizend op eenmaal, totdat zij verslagen werden in hun harten (Hand. 2 : 37). Wat, hun consciëntie slaan? Als u het wist, zou u zeggen: Heere, sla maar toe. U zou wensen, dat de stok Lieflijkheid van Christus u in zwijm deed vallen. Velen uwer worden boos wanneer u geraakt wordt. U bent niet wijs, het is maar de staf van Christus, die aan uw kroon stoot. Hij deed het hoofd van Paulus bloeden: „De wet”, zegt hij, „heeft mij gedood.” Hij gaf David, door Nathan, zoveel slagen met het Woord, dat zijn beenderen verbrijzeld werden (Ps. 51 vers 10). Beter een verbrijzeld hoofd, dan dat u vrij krijgt, en niet de onnozele dwaze schapen, om een beetje groen gras, in een kuil of gracht glijdt, en daar verdrinkt.

2. Het wordt Lieflijkheid genoemd, omdat het Woord Gods zuiverder is dan goud, dat in het vuur beproefd is, zeven maal. Wat een liefelijk gezicht is het, Hem te zien, Die de schoonste der mensen, de schoonste onder de mensen is, zoals Hij in al Zijn lieflijkheid temidden van Zijn kudde staat, met Zijn stok Lieflijkheid in Zijn hand.

3. Het verbreken van Zijn stok is van het grootste gewicht en belang. Onze Heere spreekt dit als een herder, die zijn werk moede is, en dreigt weg te zullen gaan. Zo spreekt onze Heere als het ware in drift: Ik zal een nieuwe meester gaan zoeken, en zoekt u een nieuwe knecht. Ja, Hij was beide, toornig en bedroefd, zodat Hij tranen schreide toen Hij wegging: (Luk. 19 : 41) „En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: „Och of u ook bekendet, ook nog in deze uwen dag, hetgeen tot uwe vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uwe ogen.”

Leer. Christus heeft een dag van afrekening met een afzonderlijke Kerk. En wanneer Hij slecht behandeld wordt kan Hij gaan waar Hij beter ontvangen zal worden.

Maar laat ons zien of Christus goede reden heeft, of niet, om Zijn stok te verbreken en Zijn kudde aan de vossen over te laten.

Ja, Hij had er goede reden voor, omdat Hij getrouw en waarachtig was in Zijn dienst, en altijd de dwalende schapen opzocht; vroeg op zijnde, en laat op blijvende, hen met een angstig hart zoekende. Nooit heeft Hij er een verloren, maar Hij heeft Zijn Vader van allen rekenschap gegeven. Wat waren alle dezen? (Ezech. 2) Ik heb U niet tot een volk van een vreemde taal gezonden. (Matth. 12 : 41) „De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelfde veroordelen.” (Matth. 11 : 21) „Wee u Chorazin, wee u Bethsaïda; want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben.” Dit toont aan, dat Christus maar een moeilijk leven had, toen Hij hen weidde.

Doch, om nog wat nader te komen; wat veroorzaakt, dat een dienstknecht zijn dienst moede wordt? De huisheer verandert zijn loon, en slaat hem, al doet hij nog zo zijn best; de andere knechten bespotten hem. Hij wordt aan de laagste plaats van de tafel gezet en gelijk gesteld met elke bedelaar, die aan het huis komt aanlopen. Weinigen hebben een goed woord voor hem over; zij zien allen op hem met verachting en bespotting.

Zo werd Christus ook behandeld; de oversten, de Farizeeën en Priesters betaalden Hem Zijn loon niet; zij sloegen Hem. Elke huurling in het huis stak de gek met de eerlijke Knecht. Ja, de dienstknechten van de Hogepriester sloegen Hem in het aangezicht en bespuwden Hem. Zij zetten Hem aan de bijtafel, ja aan het benedeneind van de tafel: (Ps. 22 : 7) „Maar Ik ben een worm, en geen man.” Zij stelden Hem gelijk met iedere landloper, die aan het huis kwam, en plaatsten Hem tussen twee moordenaars. Zij gaven Hem de plaats van een moordenaar en achtten Barabbas beter dan Hem. Moest niet het hart van Christus om dat alles breken en zeggen: ‘Wat hebt u tegen Mij?’ Mocht Hij Zijn herdersstaf niet verbreken, Zijn gereedschap inpakken, en weggaan? Mocht Hij niet zeggen: ‘Het is tijd, dat Ik Mij wegpak en de poort uitga, zij zijn Mijn dienst moede en toch heb Ik menige natte voet opgelopen in het opzoeken van deze schapen?’ Ja, Hij mag zeggen, dat zij Hem niet waardig zijn; dat is alles waar.

Maar om tot onszelf in te keren. Hij is in Zijn leden mishandeld, verbannen, tot zwijgen gebracht en slechter behandeld dan Barabbas. Hem wordt geen recht gedaan in ons Parlement: Roomsens, Arminianen en Atheïsten worden begunstigd, geëerd en

voorgetrokken; maar een oprecht belijder wordt als een slechte onderdaan, een oproermaker en een vijand van het gezag aangemerkt. Maar ziet, als God ons gevonden heeft, heeft Hij Zijn stok Lieflijkheid verbroken; de zuiverheid, de kracht en het leven der leer is weg. Het Woord van God is niet scherp als het uit de mond der predikanten komt, het verwondt de consciënties der mensen niet. Nee, wij zwaaien de staf niet krachtig, totdat het vuur er uit vliegt. Wij werpen en hanteren hem alsof onze arm gebroken is. Wij zien het aan, dat de schapen van de weg afdwalen, en over de grens gaan in de weide, die de Heere verboden heeft. Wij zien het aan, dat een ieder van Zijn plaats is, en dat alles verkeerd gaat in de Kerk. Wij zien, dat de schapen verscheurd, en met Papisme en valse leer vergiftigd worden in de scholen en universiteiten, en van de kansels. Denkt u dat een orgel en een mis en wat vuile ceremoniën, de gruwelen der hoer die wij eenmaal hebben uitgebraakt; denkt u dat die staf de consciëntie van iemand ooit bloedig zal verwonden? Nee, eer deze stok een trots hard hart, dat zich tegen de kennis Gods verheft, zal verbreken of doen bloeden, kunt u evengoed iemands hoofd met een stro of een bies verbreken. De Heere zegt, *dat dit een gebroken stok is*, maar wij zien het niet.

Teniet doende Mijn verbond.

Wegens de leer van de verpestende vijanden der genade zal ik zo vrij zijn deze plaats vrij te maken, en te bewijzen:

- (1) Dat het verbond der genade met de uitverkorenen niet verbroken kan worden.
- (2) Aantonen in welke zin de Heere zegt, dat Hij Zijn verbond zal verbreken.

(1) Wat het eerste punt betreft, ziet Jer. 31 : 36, 37; Jes. 54 : 10: „Want bergen zullen wijken, enz.” Mijn voornemen is bij een andere gelegenheid te bewijzen, dat het verbond met Christus bevestigd is, en dus niet van onze vrije wil afhangt. Ziet Jer. 32 : 40; Jer. 31 : 32—35; Luk. 6 : 13. Gods eed en belofte staan vast.

Ja vast, zeggen zij, wat zou dat?

Vast en verzegeld aan Gods kant, mits wij niet zondigen, want God zweert, dat de gelovigen zalig zullen worden. Ja, zelfs maakte de Heere het verbond met Adam eeuwig, want indien Adam had blijven staan zou de Heere het Zijne hebben gedaan. Ja, zelfs de wet der natuur, die aan de verworpen engelen in hun schepping is gegeven, zou even vast zijn geweest, als het nieuwe verbond. Want zou iemand in twijfel trekken of God de gevallen engelen zou beloofd hebben, als zij in hun gehoorzaamheid hadden volhard.

Ja maar, zeggen zij, het verbond bewaart de mens niet voor het zondigen tegen het verbond; maar het zondigen tegen het verbond verbreekt het verbond.

Antwoord. De zonde aan de zijde der uitverkorenen verbreekt het verbond niet.

Maar de kwestie is: *Of de uitverkorenen, als dat wordt tegengeworpen, tegen het verbond kunnen zondigen?*

Antwoord. Zij kunnen zondigen en zij zondigen ook tegen de leer van het verbond, en tegen de artikelen van het huwelijkscontract, evenals een vrouw een andere minnaar kan nemen. Maar indien in het contract staat, zij zal mijn vrouw zijn, ook al neemt zij een andere minnaar, dan is er geen wet waardoor wegens haar hoerij het huwelijkscontract wordt vernietigd. Nu, wanneer Christus Zijn gemeente trouwt, zegt Hij, dat Hij haar zonden zal vergeven, en zweert Hij, dat Hij haar hoerij vergeven zal.

Maar u vraagt: *Wat doet een mens binnen het verbond zijn?*

Antwoord. Noch het geloof, noch de gehoorzaamheid. Wat dan? Gods vrije liefde: (Ezech. 16 : 8) „ Uw tijd was de tijd der minne, - ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een

verbond.” Hij is er dan in, zolang het contract geldig is, dat is, zolang als het hoofdbeding, de voornaamste bepaling ongerept blijft. Nu, het voornaamste punt van het contract is de eeuwige liefde Gods, en alles is hier vastgemaakt aan de vrije belofte Gods, en die is vaster dan bergen van koper. Zolang het fundament en de hoeksteen vast staan, staat ook de muur. Nu, in al de zonden der uitverkorenen blijft de onveranderlijke liefde Gods staan. Laten Roomsden, Arminianen en Socinianen maar komen, en deze hoeksteen losmaken, als zij kunnen. Het zal hun krachten ver te boven gaan, ja hun streven om het te doen, heeft hun verstand al beneveld. Tegen het verbond zondigen is de genade van het verbond geheel weg te werpen, evenals of zij er buiten waren; dan zijn zij er ook nu niet in evenmin als Adam na de val. Maar de uitverkorenen kunnen door de zonde het zaad Gods niet van zich afschudden: (1 Joh. 3 : 9) „Want zijn zaad blijft in hem.” Hier is een uitdrukkelijk onderscheid tussen het eerste en het laatste verbond, dat de zaak duidelijk zal maken.

In het eerste verbond had Adam geen voogd, hij was als een dwaze jonge erfgenaam, die, alles voor hem belegd zijnde wat zijn vader hem toebedeeld heeft, alles verkwist en doorbrengt. Maar in het tweede verbond handelt God met ons evenals een vader doet met een zoon, die een bankroetier is. Hij geeft hem weinig tegelijk, belegt niets voor hem, maar houdt er zelf de beschikking over, en zet hem onder een voogd. De mens heeft zijn krediet bij God verspeeld, daarom wil de Heere niet weer een som in handen van de vrije wil stellen, maar Hij doet twee dingen:

- (a). Hij geeft weinig anders dan het einde van het verbond, en Hij houdt de hoofdinhoud daarvan Zelf in handen. Onze papieren en akten worden door Christus bewaard. Wij verliezen alles wat wij krijgen en daarom geeft God ons alleen een afschrift van de akte. Omdat wij hier nooit de vrije beschikking krijgen bewaart Christus de hoofdstom, en Hij geeft ons maar, als het ware, wat zakgeld.
- (b). Wij hebben geen macht om het zaad des verbonds weer uit te werpen, evenmin als een jongen macht heeft om zichzelf in een meisje te veranderen.

Nu, het punt waarover het gaat is: *Waarom zegt God, dat Hij het verbond met Zijn volk zal verbreken?*

Antwoord. Dit wil niet zeggen, dat Hij het verbond met die uitverkoren personen, als John, Thomas, Ann, Mary, en allen, die uitverkoren of binnen het verbond zijn, zal verbreken. Maar Hij verbreekt het verbond met een nieuw geslacht, een geslacht van verworpenen, die hun zaad zijn en zich beroemen, dat het verbond met hun vaders gemaakt is, en zich Abrahams zaad en rechtstreekse nakomelingen noemen; hun verwantschap was beter dan zij zelf waren. Die bijzondere Kerk had zoveel jaren van Christus gepacht voor hetgeen zij waren overeengekomen, het pachtcontract liep af, zij zondigden en betaalden niet. Toen waarschuwde Christus al Zijn pachters in Zijns Vaders naam, dat Hij zou vertrekken. Het contract was met hun vaders gemaakt, zij kwamen in de plaats van hun vaders, maar zij deden hun plicht niet en God zond hen weg.

Maar wat de goedgezinde en tedere gelovigen aangaat, van die doet Hij sommigen in hun rust ingaan, en sommigen brengt Hij in hun koninkrijk, en als er hier of daar een is overgebleven wanneer de herderstaf verbroken is, die weidt Hij in 't verborgen. Dat is dan een klein heiligdom voor hen, en zij zullen onmiddellijk kronen van God ontvangen. Het verbreken van het verbond is daarom niets anders dan het verbreken van de staf, de wegneming van het Woord van het Joodse volk.

Daaruit kunnen wij deze les leren, als wij goede scholieren zijn, dat de Heere ons heeft opgeroepen en dat ons pachtcontract is afgelopen. Velen zijn reeds thuis geroepen, die binnen het verbond zijn. God kan de Zijnen van de goddelozen

afschieden en dan zal God het huwelijkscontract verscheuren. Onderzoekt daarom hoe het met de pacht staat, kijkt uw papieren na, en ziet welke voorwaarden u met Christus hebt aangegaan. Ik vrees, dat sommigen niet meer hebben dan belijdenis, een lege winderige belijdenis. Anderen hebben wat zij van zichzelf denken. Velen hebben niet veel rechtsgrond aan hun zijde voor Christus. Bezie daarom uzelf. Christus heeft gezegd, dat Hij de plaats waar u zit zal onderzoeken, wat het Zijne of wat het uwe is. Uw rechten verouderen, vernieuwt ze nog vandaag, en maakt vast werk.

Dus werd het te dien dage vernietigd.

Wanneer God de stok verbreekt, wie kan hem dan heel houden? Er kan niemand na God komen, die kan herstellen wat Hij doet. Wanneer God het oordeel uitspreekt is het geen ijdele klank. Wat God krom maakt kan niemand recht maken (Pred. 7 : 13). Job zegt: (Kap. 12 : 14) „Ziet Hij breekt af, en het zal niet herbouwd worden.” Laat ons dan wederkeren, eer het besluit baart, want wie zal het besluit des Heeren opschorten? Ja, (Jer. 15 : 1) „Al stonden Mozes en Samuël voor Mijn aangezicht, zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen.” Daarom, als Hij Zijn Kerk om haar zonden aan het wankelen brengt, zal het al onze kundigheid op de proef stellen haar te herstellen, en als Hij onze harde harten aan stukken zal slaan, stelt u dan uw handen maar te werk, om ze te helen.

En alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren Woord was.

Hoort hoe Hij over het overblijfsel der verkiezing spreekt. Vraagt u wat de Kerk is, en voornamelijk nadat het oordeel het land is doorgetrokken? Het zijn een aantal wachters. Er bleef nu niets over, nadat Christus Zijn beide stokken Lieflijkheid en Samenbinders had verbroken, dan op een afwezige, zich verbergende Christus te wachten. Wij kunnen allen op de Bruidegom wachten en geloven, wanneer Hij Zich aan ons oog ontdekt, maar ziet wat de profeet Jesaja zegt: (Kap. 8 : 17) „Daarom zal ik de Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor den huize Jacobs, en ik zal Hem verwachten.” Dat is wat, op een Zich verbergende God te wachten, en Christus in de donkere nacht te kussen, dat is een wonder. (Ps. 123 : 2) „Ziet, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren; gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw; alzo zijn onze ogen op de Heere onze God, totdat Hij ons genadig zij.” Weet u niet hoe een arme dienstknecht, wanneer men hem geslagen heeft en hij geheel bebloed tot zijn heer komt, hem zal aanzien alsof hij door hem heen wil kijken? Nu, zo ook zien des Heeren kinderen met hun bebloede aangezichten vanwege de onderdrukking op onze Heere, en zij wachten op Hem. Ziet Psalm 130. Gelijk de wachter op de morgen wacht, zo zien wij de heiligen hun handen tot God uitstrekken, verlangende en naar de bergen hun ogen opheffende, met weinig of niets in hun handen dan een hoop.

Hier moet een twijfeling worden beantwoord. De wereldlingen zeggen: Wat hebt u, dat wij niet hebben? U bent een krank, arm, verdrukt, verbannen en bespot volk; en waarin bestaat uw gelukzaligheid? Wij hebben hier een antwoord aan dezulken. Wij zijn mensen, die op God wachten. Kent u niet sommigen, die zeer rijk zijn, en duizenden bij deze man en duizenden bij een ander hebben uitstaan? Indien u hen vraagt waar hun rijkdom is, en hen verzoekt u te laten zien hoe rijk zij zijn, dan kunnen zij u niets laten zien dan wat papieren en obligaties. Zo is ook de hemel het land der belofte en het land der hoop voor de gelovigen. Ziet hoe de apostel dit beantwoordt: (1 Joh. 3 : 2) „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk

wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.”

Wij zijn de armen der kudde en de nullen der wereld. Wij zijn niets, dat is, maar weinig, minder dan een stro of een veer. Maar wacht even, bid ik u, onze voorraad is in de hand van Christus, wacht tot gindse dag, tot de schone, heldere, vrolijke morgen van uw lange zomerdag, wanneer Christus Zijn wenende Bruid in Zijn armen zal nemen, kussen en haar tranen afwissen zal en zeggen: ‘Mijn lieve zuster, zwijg stil’. En haar met Zijn eigen hand zal ondersteunen. Laat eerst deze vuile zwarte stortbui maar eens overwaaien, sterf niet van verdriet, wacht maar. Blijf bij de deur van Christus, roep over de muur heen: *Heere Jezus, laat een bedelende broeder in*. Roep en wacht, en ik verzeker u, de Heere Jezus is Borg, en de Heilige Geest Notaris, die schrijft het en neemt hemel en aarde, zon en maan, tot getuigen, dat u zult lachen en u verblijden, en gedwongen zal worden te zeggen: ‘De gelovigen hebben waarlijk een schoon vooruitzicht; wat zijn zij gelukkig.’

Toen heb ik bekend, dat het des Heeren woord was.

Zodra de stok verbroken en de Heere heengegaan is, missen de ellendigen, die op de Heere wachten, Christus. Zij beginnen in de handen te slaan, en te zeggen: helaas, Hij is geweken. De anderen weten niet wat dat betekent. Zij denken er niet aan, al stond het geschreven zoals Zacharia het geprofeteerd had.

De leer is dan: *Dat Christus niet ongemerkt van de Zijnen kan weggaan en hen bedriegen; maar zij missen Hem en weten, dat Hij weg is.*

De gelovigen weten wanneer Hij gaat, en wanneer Hij komt. Als dat niet zo is, wat betekent dat dan, dat de Bruid zegt: „Hebt gij Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft? Ik bezweer u, gij dochteren Jeruzalems, die bij de reeën, of bij de hinden des velds zijt, indien gij mijn Liefste vindt, zeg Hem aan, dat ik krank ben van liefde.” De Kerk ziet Hem op de bergen, „staande achter de muur.” Zij mist Hem en kan Hem bij de wachters niet vinden. Maar de goddelozen missen Hem nooit, zij weten niet wat God doet als de stok verbroken is. Nee, (Hoséa 7 : 9) „Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet.” Zelfs wanneer onze kerk vervalt zijn er mensen, die zeggen, dat zij bloeit, en dat de stok zo heel is als ooit, ja nog beter. En dat waarom? Zij willen een kerk, een consciëntie, en een godsdienst hebben van goud, zijde en fluweel, en daarbij passende mantels en paarden en veel praal. Maar deze tekst zegt, dat alleen de ellendigen der kudde op Christus zullen wachten.

Want Ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon.

Leer. Een goede dienstknecht zoals Christus was, moest Zijn loon krijgen zonder er om te vragen, voordat Hij het krijgt.

Ja, Hij had recht het Zijne te eisen. Nu, mij dunkt, dat ik eens gehoord heb van een nederige, zachtmoedige Rentmeester, die zeer bescheiden tot zijn heer sprak, zeggende: wil u zo goed zijn mij datgene te geven, waarvoor ik gewerkt heb. Evenzo is het (met eerbied gesproken) ook hier. Wij zien hieruit, dat Christus waar Hij gearbeid heeft ook vrucht verwacht: (Jes. 5 : 4) „Ik heb verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht.” Hij wil niet voor niets werken. Hij gebod, dat Johannes de Dooper, voordat Hij kwam, Zijn weg zou bereiden: (Matth. 3 : 8) En Johannes zeide: „Brengt dan vruchten voort der bekering waardig.” In Zijn ganse leer drong Hij aan op het voortbrengen van vruchten. En wat de Joden aangaat, Hij vervloekte die, omdat er wel bladeren waren, maar geen vrucht. Daarom zeg ik tot een ieder, die in Christus' huis is, aangezien Christus voor u in een harde dienst gediend, en Zijn leven als losprijs voor u gegeven heeft: betaal Hem! Denk er aan, dat Christus een strenge Eiser is, en het Zijne, voornamelijk Zijn loon,

namelijk gehoorzaamheid en nieuwigheid des levens, van u verwacht. O ziet dan toe, dat u niet bevonden wordt niets dan rommel in Zijn hof gedragen te hebben. Maar doet goed opdat Hij u niet opneemt en over de omheining werpe. Wanneer mensen verlost zijn en vergeving hebben ontvangen, zijn zij geneigd neer te gaan zitten en anders niets te doen. Alsof een teug uit de Fontein, die in het huis Davids is, hen dronken gemaakt en in slaap heeft doen vallen. Nee, maar wanneer u ontferming hebt gevonden, moet u vooruit, de berg op. Weet dit, dat wanneer Christus, als uw Herder, u verlost en Zijn leven voor u geeft, dan moet u met Hem overeenkomen of ruilen, om Hem uzelf voor Zijn loon te geven. Wanneer een eerlijk man met een ander een koop afsluit, zegt hij tot hem: ú zult er niets bij verliezen, ik zal eerder de verliezende partij zijn dan u. Zo moet u ook doen, wanneer Christus met u handelt. Laat Hem niet bij u achter staan, maar verlies liever uzelf, dan dat Christus een penning van Zijn loon zou tekort komen. Wee mij, als ik moet horen, dat belijders in het kopen of verkopen, voor 2 of 3 gulden meer of minder, een smet werpen op de heerlijkheid van Christus! Is dit Hem Zijn loon uitbetalen? Het zou nog iets zijn om een dienstknecht te wezen, als u hem het achterstallige wilde betalen. Hierin ligt weer een lering opgesloten.

Leer. Christus is een Knecht geworden, en een knecht heeft niet over zichzelf te beschikken, maar hij is een dienstbare.

Een gehuurde knecht is ten dienste van zijn heer, en al zijn werk is voor zijn heer. Hij is verplicht niemand anders te dienen. Hoe is dit? Was Christus onze Knecht? Ja, Hij zegt: (Matth. 20 : 28) „De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” Maar het zal goed zijn, dat wij de zaak wat voor u opklaren en u laten zien, dat Christus gehuurd was, en wie Hem in dienst genomen heeft.

Wij huurden Hem niet; hoe kan Hij dan Zijn loon eisen van Zijn gemeente?

Antwoord. Zijn Vader heeft Hem in dienst genomen. Tot recht verstand hiervan dient het volgende: God onze Vader en de Vader van Christus, had een noodzakelijk werk te doen. Hij moest zijn schapen uit de hel ophalen. Schapen, die verdwaald waren over en aan de andere zijde van de zwarte rivier des doods en der hel. Onze goedertieren Heere wilde ze weer gaag naar huis teruggebracht hebben. De Engelen konden dit werk niet onderhanden nemen, zij konden het loon nooit verdienen. Nu komt Christus in, en zegt: *Ik zal het loon verdienen.* Hij kwam met de Vader overeen, en werd ingeschreven als Gods Knecht: (Jes. 52 : 1) „Ziet Mijn Knecht, Die ik heb uitverkoren.” En in de samenkomst sprak Christus: Ik zal Uw voorstel aannemen, en zo deed Hij. (Ps. 40 : 8) Toen zeide Ik: Zie Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." (Jes. 50 : 5) „De Heere heeft Mij het oor geopend,” of doorboord, evenals de dienstknecht onder de wet, die de dienst van zijn heer niet wilde verlaten. Zo was onze Heere. Dan zegt Hij verder: Ik ben niet wederspanning, Ik wijk niet achterwaarts" (vers 6) „Ik geef Mijn rug degenen die Mij slaan, en Mijn wangen degenen, die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel.” (Fil 2 : 7) „Hij heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltnis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden.”

Christus zegt daar, dat Zijn Vader Hem het oor heeft doorboord, en Hem als een dienstknecht heeft gehuurd, om schande en de dood te ondergaan. Christus zegt: Ik deed Mijn plicht, Ik heb Mijn tijd niet verluierd, Ik ben trouw geweest. Ik ben niet op Mijn woord teruggekomen, Ik ben niet terug gaan staan. Ik ben niet, als een boze dienstknecht van zijn meester, van Mijn Heere weggelopen. Zo ziet u dan: God huurde Hem voor Zichzelf, en God nam Hem in dienst voor ons. Ook was Christus

Zijn Heere trouw, en God vertrouwde Hem alles toe: (Jes. 52 : 13) „Ziet, Mijn knecht zal verstandig handelen.” God gaf Hem dan ook genade en sterkte boven Zijn medegenoten, en beloofde Hem een gewillig volk, of een koninkrijk, en Christus nam de voorwaarden aan, en zeide: ‘Zend Mij, dit blijft dan zo afgesproken’.

Nu, God zij gedankt voor die gehuurde Knecht. God gaf Christus iets in handen, namelijk onze natuur. Nu, door een lichaam aan te nemen verbond Christus zich geheel en al aan ons, evenzeer als Hij aan God verbonden was. In de aanneming van onze natuur beloofde Hij onder ede, dat Hij Zijn mensheid voor ons zou aanwenden om ons te verlossen. Als Hij toch de menselijke natuur had aangenomen en de mens niet had zalig gemaakt, had Hij de voorwaarde niet als een getrouwe Knecht vervuld. Maar zich nu verbonden hebbende tekent Hij, en zegt *Amen* op de koop. Dus, toen Christus mens werd, bevestigde Hij de overeenkomst. Weliswaar, dat de blote mensheid niet voldoende was, om Hem een genoegzame Knecht te maken, maar Christus zeide: ‘Ik zal daaraan het ontbrekende toevoegen. Ik zal Mijn genade aan uw natuur toevoegen en Mijn Godheid met uw mensheid verenigen, opdat het werk voortgang zou hebben.’

U moet weten, dat de Heere aan God en ons verbonden was. Niet maar om Zijn best te doen om het werk te voleindigen. Niet om onze zaligheid zover te brengen, dat er tussen God en ons over gesproken kon worden. Niet alsof Hij gezegd had: ‘Ik zal doen wat Ik kan om u tot overeenstemming te brengen, en u zalig te maken. Ik zal zien of Ik beide partijen kan bevredigen, en zo niet, Ik zal het niet slechter laten liggen dan Ik het gevonden heb.’ Nee, maar als Hij het ambt van Middelaar aannam, nam Hij onvoorwaardelijk op Zich het geschil te vereffenen, of anders onderweg te blijven steken. Christus was, om zo te zeggen, als een Knecht verplicht in orde te maken, wat God ongedaan had gelaten. Zo werden God en de mens met elkaar verzoend, want God had de heerlijkheid, zowel van Zijn waarheid als van Zijn rechtvaardigheid verloren. De eer van Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. De mens had Hem die ontnomen. En Christus zeide tot Zijn vader: ‘Reken al Uw verliezen Mij toe, eis alles van Mij.’ Christus gaf alles wat de mens geroofd had terug, van dezelfde soort; alsof geld gestolen en geld weergegeven werd aan Hem van Wie het gestolen was.

Laat ons dan leren onszelf aan Christus te verbinden gelijk Hij zich aan ons heeft verbonden. Want toen Hij zich eenmaal had verbonden kon Hij niet weglopen. Zo ook wanneer wij eenmaal de Zijne zijn, mogen wij Hem niet ontlopen. Christus heeft eenmaal gehoorzaamheid betoond aan de rechtvaardigheid en waarheid, toen wij de hemel hadden verloren. Christus zei: ‘Mijn lieve broeders, Ik neem al uw verliezen voor Mijn rekening, Amen.’

Wat is dat liefderijk, Heere Jezus! Ziet dan nu hoe Christus Zich voor u heeft verbonden! En toch denkt u dat het zwaar is, dat u voor dertig of veertig jaren uw hals buigt onder de dienst van Christus, en dan door Hem naar de hemel gaat. Hij heeft een ruwere weg voor u betreden, naar de hel en het graf. Laat het u dan goed zijn, bid ik u, dat ge uzelf aan Hem verbindt.

En zo niet, laat het na.

Alsof Christus wilde zeggen: ‘Als u Mij niet betaalt, Ik zal er Mijn hart niet om breken; houdt het dan maar voor uzelf, Ik zal Mijn werk doen, Mijn Vader zal Mij betalen.’ Hij spreekt zoals zij dat tot schuldenaars plegen te doen: ‘Betaal mij, of zeg, dat u niet wilt; draai maar niet; geef mij óf hetgeen mij toekomt, óf een borgstelling, anders zal ik u gerechtelijk vervolgen.’

Maar ik zie, dat Christus, wanneer alles gedaan is, er zich niet zozeer over bekommert of Hij Zijn loon zal missen. Hij besloot het werk te doen, of Hij loon kreeg, of niet.

Hij zag een andere kant uit dan op de mens, Hij had een ernstige begeerte naar het werk, al zouden wij Hem ook niets betalen. De zaak hing niet van onze wil en onze liefde af, alsof Christus zou gezegd hebben: 'Ik zal Mijn werk doen en sterven onder voorwaarde, dat zij Mij zullen betalen.' Nee, zo was het niet, maar het was een reden in Zijn dood en bemiddeling, dat Hij onze wil kwam inwinnen tot gehoorzaamheid, en om genade te verwerven, waardoor wij gewillig gemaakt zouden worden, om Hem Zijn loon te betalen.

Hier zien wij, dat, als een natie, evenals ons land, Hem afwijst, Hij zich anderen zal verkrijgen, die gewillig zijn Hem Zijn loon te betalen. Hem zal geen nieuwe meester ontbreken.

En zij hebben Mijn loon gewogen, dertig zilverlingen.

Overweegt dat dit antwoord geen roemen noch hoogheid was; maar als het zachtmoedig Lam Gods, als een arme onderdrukte knecht, vroeg Hij om Zijn loon, en zei: 'Geef Mijn loon voor Mijn arbeid.'

Zie het bitse antwoord, dat zij Hem gaven: 'aan U loon geven, de zoon des timmermans, die de duivel heeft?'

'Geeft Hem dertig zilverlingen', zeggen zij, 'dan kan Hij zich aan de galg kopen. Huur Judas om Hem aan ons over te leveren, dan kunnen wij Hem nemen en ophangen, want dat is het loon, dat wij Hem gunnen.'

Is dit geen onbezonnen spreken tot de Zoon van God? Zij betalen de Herder Zijn loon met vele bloedige slagen, en zeggen: 'Laat Hem dat voor Zijn moeite nemen.' Zij betaalden Hem, evenals een ruwe heer zijn boze dienstknecht doet, die zegt: 'betaal mij, en laat mij mijns weegs gaan.'

De heer antwoordt: 'Jouw loon geven? De galg moet je hebben.'

Zo antwoordden zij Christus, alsof Hij een boze dienstknecht was. Maar Zijn Vader zond Hem met goede woorden: „Ik ben de goede Herder. Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt. Die dorst heeft, die kome tot Mij, en drinke.” Mochten dan niet de Overpriesters onze Heere een goed antwoord hebben gegeven?

Zie een paar woorden in Matth. 21 : 38, 39: De erfgenaam kwam om de vruchten van de wijngaard te ontvangen, zij namen Hem, wierpen Hem uit, buiten de wijngaard, en doodden Hem. Had u dat kunnen geloven, dat de dienstknechten, toen Christus tot Zijn wijngaard kwam, Hem zouden doden en over de muur werpen? Dat zij Hem geen graf gaven en dit van een ander moest geleend worden? Zou de u niet verwonderen, als u Hem in de Kerk of in het Parlementsgebouw zag komen, en Hem de deur voor Zijn neus zag dicht werpen en Hij er buiten werd gehouden. Toch gebeurde het zo: (Hand. 4 : 11) Hij was de steen, die van de bouwlieden veracht, en over de muur geworpen werd. O, wat is dat vreemd! Wilden zij Hem geen plaats in de muur geven? Konden zij Hem nergens voor gebruiken? Of was Hij niet geschikt voor het werk?

U zult misschien zeggen: *Voorzag Christus dit alles niet? Zag Hij niet, eer Hij zich verhuurde, welk loon Zijn meesters Hem zouden geven?*

Ja, deze tekst zegt, dat Hij het in de dagen van Zacharia zag.

Waarom ging Hij dan in de dienst?

Antwoord. Als u de tekst beziet, zult u zien, dat Hij het loon aannam, en dat niet wilde teruggeven. Maar alles voorziende wierp Hij ze op de akker van de pottenbakker. Niettegenstaande dat alles ging Hij voort met Zijn werk. Ziet nog bovendien wat een zachtmoedige en lijdzame Knecht Christus was. Hij zei: 'Betaalt Mij Mijn loon.'

Maar zij zeiden: 'U Uw loon geven? Wij zullen U dertig zilverlingen geven dan kunt Ge U aan de galg kopen.'

Zo woedend waren zij op het antwoord van Christus, en zij liepen weg. Ja, en toch

nam Hij het, en gebruikte het zoals het Hem goeddacht. Hij noemt het Zijn loon, alsof Hij zei: ‘Dit is juist zoveel, als u weigert Mij te betalen. Waarom niet gewillig, Mijn lieve Bruid? Dertig zilverlingen om Mij aan het kruis te kopen! Ik ben er mede tevreden, het is juist de som, voor welke Ik ben overeengekomen. Ik zie, dat het zo zal geschieden. Ik voorzie en profeteer, dat het zo zal gaan.’

Toen zag de Heere hoe de zaken zouden lopen, en hoe Hij behandeld zou worden. Dus Hij had geen berouw van de koop. Hij wilde het niet opgeven. Hij nam het geld aan en ging met Zijn werk voort, totdat Hij verraden, gedood en begraven was.

U mag wel zeggen: ‘Dan had Christus tot het ergste besloten, om alle beledigingen te verdragen, en de stormwind tegemoet te gaan. Nu, zegt gij, alles wat Christus kreeg was een zure vergelding voor Zijn werk. Hij had Zijn voeten menigmaal nat gemaakt in het zoeken van Zijn schapen, en Hij kreeg slechts een veertig gulden voor Zijn zware arbeid.’

Christus had Zich niet vergist, evenals iemand, die iets koopt, en, wanneer hij ziet wat het hem zal kosten, zegt: ‘Het was beter voor mij geweest, als ik het nooit gezien had.’ Nee, Christus zag wat er aan verbonden was en besloot het ergste te ondergaan.

Ja, is Hij niet altijd door dienende geweest, van de tijd der Reformatie af? En wie kan loochenen, dat Hij Zijn schapen onder ons geweid, Zijn loon geëist, en naar vruchten uitgezien heeft? Maar helaas! Wij hebben Hem even weinig gegeven, als zij vóór de Reformatie deden. Wij hebben Hem en Zijn waarheid verkocht. Welke vruchten heeft Hij gekregen? Zij zijn niets waard. Niets dan onkunde van God, afgoderij, vloeken, liegen en zweren. En op Zijn Sabbat krijgt Hij voor enkele uren wat schrale dienst, en op sommige dagen veel ijdelheid en hoogmoed in de kleding, afpersing, geen rechtvaardigheid, maar vele verkeerde wetten, bloedschande en overspel; veel ongewroken bloed, en een goddeloze en opgeblazen belijdenis.

Een heerlijke prijs.

Christus spreekt als iemand, die te beklagen is; evenals een arme dienstknecht, die men van zijn loon heeft ingehouden. Alsof Hij zeide: ‘God weet, dat Ik het duur verdiend heb. Ik heb de koude van de winter en de hitte van de zomer verdragen. Menige vermoeide nacht heb Ik met waken doorgebracht, wanneer zij lagen te slapen, ... en ziet nu eens welk loon zij Mij hebben gegeven! Waarlijk een heerlijke prijs, welke Ik van hen waardig ben geacht.’ Zo hebben dan de wereldlingen, de geestelijken die de wereld liefhebben en Christus nooit recht geacht hebben, Hem evenals Judas, de Schriftgeleerden en Farizeeën, voor dertig zilverlingen gekocht en verkocht. Als de wereld hoog bij u staat aangeschreven, dan heeft Christus in uw hart afgedaan. Het geloof toch en een goede consciëntie leven en sterven samen. Laat er maar eens een gat worden gemaakt in een goede consciëntie, en geeft de wereld plaats in uw hart en u zult zien, dat het geloof zeer spoedig verzinkt. Ik wenste wel, dat de mensen hier met twee ogen zagen, dat de wereld een gouden hamer is, die de godsdienst in stukken slaat, en de muren van de Kerk afbreekt. Wat toch anders heeft Christus en de waarheid omvergeworpen, dan de liefde der wereld, grootsheid en eer?. Ga en bezie Rome, en zie hoe zij God liefhebben, die schitterende kerken en gouden beelden hun godsdienst maken. Zij hebben rijkdommen en vette kerkelijke bedieningen, en daarom hebben zij de mond van het vagevuur een tong gegeven, om te roepen: *geld, geld!* Zij hebben de eer lief, en daarom roept hun leer: ‘Een paus boven alle koningen, en keizers in wereldse heerlijkheid en eer!’ En omdat het tweede gebod tegen hun beelden getuigt, hebben zij dat als een knecht buiten gesloten. De mensen zien hoe zij hun het hof maken, en de wereld kan in hun consciënties een leugen inlaten, zodat zij

geloven, dat zwart wit, en afgoderij een onverschillige zaak is. Weet u wat daarvan de oorzaak is? (Maar de mensen willen het niet geloven). Wanneer de genegenheden eenmaal geprikkeld zijn, en de waarheid komt dan in de ziel van mensen met een verdorven verstand en genegenheid, is zij als goede wijn, die men in oude lederzakken doet: ons hart verzuurt de wijn. Of als een schone bezoeker die in een zeer rokerig huis komt, en de volgende dag geheel vuil en zwart is geworden. En waarom? Gods waarheid belast ons er voor te buigen en onze wil en onze begeerlijkheden te verloochenen, en haar te gehoorzamen. Wanneer echter de genegenheden der mensen vergiftigd zijn, bevelen zij de wet te spreken zoals zij zélf spreken, en zij rekken, lappen en maken de godsdienst en de waarheid evenals men dat een schoen doet, die niet past, om hem pasklaar voor onze voet te maken; of zoals een jas, die te ruim gemaakt is, om er zowel de godsdienst als hun begeerlijkheden in te kunnen bergen. Vandaar dat een echtbreker niet zal buigen onder het zevende gebod. Hij zal met zijn hamer erop terugslaan, om het naar zijn lusten te verdraaien en te buigen. Een hebzuchtige zou wel willen, omdat hij niet verbeterd wil zijn, dat het tiende gebod gewijzigd werd. Het vergiftigde hart van de dwaas zegt, dat God niet voor hem zal buigen, en daarom slaat hij zijn consciëntie achteruit, totdat die weer de kramp krijgt, en dan zegt hij: *er is geen God*. Zien wij het niet zo in deze tijd? De godsvrucht gaat rechtuit en de waarheid Gods oordeelt onpartijdig, maar de harten der mensen zijn gezet op staatkunde, staat, kerkelijke bedieningen, eer en hoogheid, en daarom willen zij de waarheid in een andere vorm gieten, en die achter zich werpen, om hem mank te doen gaan en naar de wereld te doen overhellen. Als Christus had willen spreken en doen, zoals de oversten des volks dat wilden, dan hadden ze Hem nooit gekruisigd.

Welke Ik waardig geacht ben geweest.

Of, waarop Ik, de Heere Jezus, Jehovah, die de stokken Lieflijkheid en Samenbinders verbroken heb, gewaardeerd ben. Dit blijkt duidelijk uit het 13de vers en uit Matthéüs 27 : 8, 9. Het is de mens Christus, die door Judas is verkocht, want Matthéüs haalt deze tekst aan, en hij zegt, dat het gesproken is door de profeet Jeremia. De tekst komt echter hier voor in Zacharia. Daarom is het waarschijnlijk, dat Zacharia ook Jeremia genaamd werd, want dat was bij de Joden gewoon, dat zij twee namen hadden. Voornamelijk omdat Zacharia en Jeremia in het Hebreeuws van dezelfde oorsprong zijn, en enerlei betekenis hebben; zij betekenen beiden in onze taal: *iemand die God verheft*.

Maar waar ik hier op wil wijzen tegen de verblinde Joden is dit: Zacharia zegt, dat de *HEERE* dertig zilverlingen waardig geacht is, en Matthéüs zegt, dat de *Zoon des mensen* op dertig zilverlingen gewaardeerd is. De Joden konden zich deze profetie herinnerd hebben, toen zij dertig zilverlingen voor Christus gaven, en die weer voor hun ogen in het huis des Heeren werden geworpen, welke zij gebruikten om er de akker van de Pottenbakker voor te kopen. Zo is dan Christus God en mens. De Joden willen Hem niet hebben, o, laten wij Hem dan aanne men! Want zó betaamde het, dat het werk onzer verlossing een werk was van twee naturen. Neemt Hem dan aan als aan u verwant zijnde: Christus, God-mens, is geheel lieflijkheid en schoon om aan te zien.

Twee dingen prijzen een vrouw aan, een lieflijke geur, en een schone kleur. Christus-mens heeft een geur van liefde, als aan ons verwant zijnde; Christus-God is geheel lieflijkheid en schoonheid, om te aanschouwen. Een kostbare Juweel wat schoonheid en kleur betreft, en ook wat de zeldzaamheid aangaat alleruitnemendst. Zo is dan Christus in elk opzicht voortreffelijk; want de Godheid en de mensheid zijn evenals twee mensen, die een dode uit het watertrekken, en elkaars handen vasthouden. De

mensheid trekt dode veroordeelde mensen van onder de zonde en de toorn, en de Godheid verleent sterkte, en houdt de mensheid vast om het te doen. De mensheid bidt, is droevig, hongerig, dorstig, koud, vermoeid, sterft en draagt de toorn Gods. De Godheid doet de mensheid standhouden als een vriend, die steunt, en de mensheid opheft en draagt onder dat grote werk, in die grote rechtsdag, wanneer ons proces wordt behandeld. De Godheid ondersteunde Christus en geleidde Hem naar de rechtbank van Gods rechtvaardigheid, waar Hij haar bevredigt. De Godheid kan niet lijden, de mensheid leed. De Godheid was bewolkt, nochtans zó, dat zij de kracht van de slag brak, door daden en door ondersteunen. Evenals een pijl, die op een koperen muur wordt geschoten, welks punt afbreekt en die terugstuit. Zo ook ging de pijl van Gods gramschap door Christus, door ziel en lichaam, en maakte Hem zeer beangst tot de dood toe. Maar de Godheid brak, evenals een koperen muur, de punt van de pijl, en ondersteunde de mens Christus.

Dit was een zeldzaam werk, wonderlijk en vreemd om aan te zien! De Engelen verwonderen zich, als zij God zagen staan. De Godheid stond om de pijlen af te weren, die de Heere afschoot op het heilig Kind Jezus. Niet zodra hadden de pijlen een gat gemaakt in Christus-mens, of de Godheid was altijd bij de hand, om er terstond balsem in te gieten, en het te helen, op hetzelfde ogenblik van lijden. En gelijk Christus-mens in Zijn ziel brandde, stak de Godheid Hem een bron van geloof, vertroosting, hoop en moed toe, zodat Hij volop kon drinken. Want Christus geloofde altijd, hoopte steeds en was steeds in het gebed.

Gelovigen, acht dan de hemel kostbaar, die zo duur gekocht werd. Wat een vreemd wonderlijk juk werd hier opgelegd, om de hemel te verwerven! Schaamt u dan, als u de hemel voor aarde en vuile lusten verkoopt. Zult u, wat Christus met Zijn dierbaar leven kocht, als een draad zonder knoop laten ontglippen? Helaas, ik zie, dat de mensen de zaligheid niet zo hoogschatten als Christus. Hij gaf er zóveel voor, zij werpen haar weg voor een stuiver.

De jonge erfgenaam wist niet hoe zwaar de strijd was voor zijn arme vader, die vroeg en laat opwas, en zich op de zeeën waagde, en driemaal schipbreuk leed, en door de Turken en zeerovers was gevangen genomen. Zo ook zijn wij maar jonge dwaze erfgenamen, die niet weten wat het verkrijgen van onze erfenis Hem gekost heeft. Hij moest er de nachtslaap voor missen. Het kostte Hem zózeer vermoeidheid en beangtheid van hart. Ja, Hij heeft er de Zoutzee van de toorn Gods voor overgezwommen.

En Ik nam die dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des Heeren voor de pottenbakker.

Om er een akker voor te kopen voor bedelaars en vreemdelingen, want de Joden wilden niet hebben, dat de onbesnedenen mét hen werden begraven. Ziet u nu hoe de satan Judas behandelde? Hij overlegde hoe hij Christus zou verraden, en de duivel zei tot hem: 'u dient een schrale meester. Zou u Hem niet te gelde maken? De Hogepriester zal u wel wat voor Hem geven, dat zal u goed doen!' Judas deed het. Maar toen hij het ontvangen had brandde het hem op zijn consciëntie, en hij wierp het weg, en het is voor de pottenbakker geworpen om er een akker voor te kopen. Wat krijgen de erfgenamen en de executeurs van zijn dertig zilveren penningen? Eerst maakt hij een hondentestament, en dan laat hij niets aan zijn erfgenamen na. Er is reeds menige som geld, die verkregen is door Christus te verkopen, voor de pottenbakkers geworpen; vreemdelingen en bedelaars krijgen het. Zie maar naar grootsheid, eer, kerkelijke bedieningen en bezittingen, die verkregen zijn door Christus te verkopen, of zij tot de derde erfgenaam toe gedijen. Vele hoge titels en

waardigheden, die op die wijze verkregen zijn, zullen op de akker van de pottenbakker worden geworpen. Toen de duivel Judas verzocht vulde hij zijn hoofd en hart met hoop, en toen hij het geld wegwierp, in plaats van een bisdom te geven, lachte hij Judas uit en bespote hem, dat hij zich had laten beetnemen. Toen Judas consciëntieziek was, wilde hij niet bij hem komen en hem moed inspreken. Ik denk, dat de duivel als een gemene bedrieger handelt, die zijn vinger in de as heeft gestoken op een plaats, waar nog vuur onder zat, en zich brandt. Dan gaat hij tot zijn buurman, hem verzoekende, en zegt, dat het niet heet is. Zo haalt de duivel hem ook over om er zijn hand in te steken, zodat hij zich brandt en het uitschreeuwt. Dan lacht de duivel hem uit en zegt: *wees gegroet*. De duivel heeft zijn handen gebrand aan de zonde, en hij zegt tegen Judas en anderen: ‘Het is niet heet, steekt er uw handen maar in, voelt zelf maar.’ En wanneer zij zich gebrand hebben, en uitschreeuwen, en de dertig zilverlingen wegwerpen, lacht hij hen uit.

Mij komt nu in de gedachte hoe Jacob Ezau ter rechter tijd beetnam, toen hij geen raad wist van de honger. Hij wilde hem zijn schotel moes niet geven, voordat hij hem zijn eerstgeboorterecht verkocht. Als de duivel ziet, dat de mensen bijna sterven van honger naar de wereld, hoge staat, en rijkdom, maakt hij hen wijs, dat zij niets zullen krijgen, tenzij zij hun eerstgeboorterecht verkopen. En wanneer hij hen eerst in een rechte stemming heeft gebracht en zij naar de wereld haken, dan krijgt hij ze wel zover, dat zij hun eerstgeboorterecht verkopen voor de zonde. Maar geloof mij, u zult uw mond branden aan de soep van de duivel. Als u Christus en uw geboorterecht loslaat voor de zonde, schraapt en haalt u slechts geld bijeen voor de akker van de pottenbakker.

Ja, wacht even, en zie hoe het met Saul en Judas aan het einde van de dag afloopt. Wanneer een huis in brand raakt, duurt het niet lang, of het vuur tast alle hoeken aan. Zo ook als u uw eerstgeboorterecht aan de duivel, de zonde en de wereld verkoopt, zal het vuur der hel, wanneer de dood komt, in uw consciëntie ontbranden, totdat alles in vlam staat, en u zult geen water kunnen krijgen om te blussen. O past dan op en hoedt u voor de vleierijen van de satan, de ijdele verlokkingen der wereld; want zij zijn alle slechts lege nieten, dingen van blote maneschijn. Men verhaalt dat mensen, die naar Italië reisden en daar hun goederen aan tovenaars verkochten, en naar zij meenden kisten vol goud kregen. Maar wanneer zij thuis kwamen en hun kisten openden, bleek het, dat er niets in was dan ronde platte stenen, en dus waren ze bedrogen. Zo ook staat u, wanneer u de wereld, de duivel en de zonde gelooft, niets anders dan bedrog te wachten. Weet u niet, dat de duivel, de wereld en de zonde, alle met mooie praatjes komen bedriegen en goud beloven, terwijl alles slechts blote nieten, lege schaduwen, en erger dan platte stenen zijn?

Nu, ik bid en smeeke u, bij de ontfermingen Gods, bij het bloed des eeuwigen Verbonds, bij de prijs der verlossing van uw ziel, bij de zaligheid van uw onsterfelijke zielen, en daarbij, dat u naakt en bloot voor de Rechter van levenden en doden zult verschijnen: werpt deze wereld en de zonde achter uw rug. Haat en verfoeit elke zonde, in uzelf of in anderen, en gaat door deze wereld, leunende op Christus, uw oog op Hem als uw enige veilige Toevlucht geslagen houdende.

De Heere zegene Zijn Woord aan u. Amen.

2. ZWAARD, ONTWAAK !

Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen: sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden, maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft, het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God. Zacharia 13: 7-9.

Gepreekt te Anwoth, in Galloway, in het jaar 1630.

Geliefden in de Heere.

Gelijk de kamerling, toen hij Jesaja 53 las, de vraag stelde: „Van wie zegt de Profeet dit, van zichzelf, of van iemand anders?” Zo mogen wij naar het lijden van Christus ondervragen. Het lijden van Christus was zo verwonderlijk, dat het Hem tot een verwondering voor de wereld maakte. Alsof iemand zeide: Wat zie ik daar? Iets dergelijks heb ik nooit gezien! Ik zie de Zoon van God, de Heere des levens, geheel verminkt in Zijn handen en voeten.

Er zijn drie redenen tot verwondering in het lijden van onze Heere.

1. Beschouw Zijn Persoon.
2. Vergelijk Hem met anderen.
3. Beschouw de wonderlijke wijze, waarop goedertierenheid en rechtvaardigheid worden opgehelderd.

1. Beschouw Zijn Persoon, en verwondert u, dat de Weg vermoeid wordt; de Sterkte zwak zou zijn; het Leven zou sterven; het Brood hongerig, en het Water dorstig zou zijn. Is dit niet een wonderlijke zaak? Een wonder, dat de Godheid in een personele vereniging met de Man van smarten verenigd is! Dat God, met Zijn Geest, een Mens in smart ondersteunt is niets, vergeleken met het geven van Zijn persoonlijk bestaan, om verenigd te worden met wonden, bloed, een vloek en schande! Dat de Godheid ademt, als één zijnde, Die leeft in en woont bij de Persoon, die te schande gemaakt wordt, vervloekt aan het kruis hangende, gestorven en begraven is, zie, dát is werkelijk een wonderlijk. Hier is God een vloek geworden, God is een schande gemaakt, en de Persoonlijkheid der Godheid steeds bij de schande en de vloek blijvende; nochtans nóch vervloekt, nóch beschaamd zijnde.

2. Vergelijkt Hem met anderen. Het was niets, te zien, dat Mozes bespot werd; dat Zacharia gedood is tussen de voorhof en het altaar, en dat velen van de oudvaders in stukken gescheurd zijn; maar dat Christus, dat Gód zo behandeld wordt, dat is wonderlijk! Het zou geen wonder zijn als de hele wereld zou uitroepen: *o God, welke wonderen aanschouwen wij!* De hand, die de hemelen heeft uitgespannen, met nagelen doorboord! De voet van Hem, die op de sterren treedt, aan een hout genageld!

3. Welk mens of welke Engel zou hebben kunnen dromen over dit zeldzaam werk en deze wonderlijke weg naar de hemel? Dat de Rechtvaardigheid wilde, dat de Godmens zou lijden? Dit was een vrijwillig werk, dat God neerkwam om mensen

zalig te maken; dat Hij niet behoefde te doen krachtens enige noodzakelijkheid der natuur. De vrije wil van God was boven en vóór deze vastgestelde en bepaalde wet der rechtvaardigheid. Uit Zijn vrij welbehagen ademt Hij goedheid, liefde, barmhartigheid en teder mededogen uit. Wat een verborgenheid! De oneindige God, lijdende voor ellendige mensen!

1ste toepassing.

Dan geeft hij, die weinig om de zonde geeft, ook weinig om God. De gewillige zondaar, die de zonde in zijn boezem neemt, is wreed voor zijn Maker. Indien Christus uw Man is, en u Zijn vrouw bent, dan heeft de zonde uw Man gedood. Zal de vrouw het mes liefhebben, dat haar man de hals heeft afgesneden? U zult zeggen: ‘De vrouw heeft haar eigen man niet lief, indien zij een ander in haar schoot neemt, die haar eigen man tot de dood toe heeft achtervolgd, en geholpen om hem op de galeien te brengen’. Zouden dan de verlostten des Heeren hun begeerlijkheden liefhebben, die Christus ter dood toe vervolgd, en Hem aan het kruis genageld hebben? Past dan op, dat u niet, door in de zonde voort te gaan, *amen* zegt op het storten van het bloed van Christus.

Hebt lief, en leert Christus liefhebben in Zijn lijden voor Zijn volk. O, de liefde Gods gaat alle kennis te boven! (Rom. 5 : 10) „Want indien wij vijanden zijnde met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde behouden worden door Zijn leven.” Christus legde de grondsteen en het fundament van Zijn liefde zeer diep, namelijk hier beneden op de aarde, in het graf, de schande, de vloek, de hel en de toorn Gods. Ja, in Zijn liefde maakt Hij al Zijn uitverkoren kinderen koningen en prinses Gode, en zij zullen met Hem heersen in alle eeuwigheid. O! wat zijn het dan grote dwazen, die geen koningen en prinses willen zijn! Maar helaas! dat de wereld altijd in onmin leeft met Christus en Zijn volgelingen, zoals er staat in Psalm 2 : 3: „Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen.” Toen Christus tot het Joodse volk kwam werden zij aan Hem geërgerd. Ik verzeker u, dat hij ver vooruit is, die niets op God heeft aan te merken; die Christus zo schoon en beminnelijk vindt, dat hij geen vlek in Hem ziet, en Christus liefheeft zelfs wanneer Hij op hem schijnt te toornen.

Indien gevraagd wordt: *Was dat wel goed, dat Christus de Joden genade aanbod? Is het niet strijdig met rechtvaardigheid, dat genade wordt aangeboden aan hen, die genade met voeten treden?*

Dan is mijn antwoord:

1. Indien u de natuur en de ambten van Christus beschouwt, zult u zien, dat het Hem betaamde genade aan te bieden aan hen, die Hem in het aangezicht spogen. De natuur van de mens aangenomen hebbende, betaamde het Hem een hart vol van barmhartigheid aan te doen. Gods oneindige barmhartigheid in het tedere hart van Christus bond Hem, dat Hij niet kon weggaan en het huis van Zijn vriend verlaten; maar drong Hem nog te blijven en alle slagen aan te nemen, die Zijn vrienden Hem gaven. Een man heeft ontferming over zijn eerstgeborene; een vrouw over de vrucht van haar buik; een man over zijn vrouw; een bloedverwant over zijn vriend, en een getrouwe koning over zijn volk. Maar Christus is oneindig, barmhartigheid treedt in Zijn natuur buiten haar oevers. Christus zeide tot de gerechtigheid: *Wacht totdat Ik Mijn bruid vrij*. Want gerechtigheid, zoals die aan ons is geopenbaard, is een besluit van God om zondaren te straffen; en de gerechtigheid zou op ons zijn aangevallen om ons te doden. Absalom zocht zijn vader te doden, maar David gaf aan de veldoverste en de officieren bevel zachtkens met de jongeling Absalom te handelen: handelt niet hard met mijn

- kind. Nu, barmhartigheid komt tot zondaars door Christus.
2. Beschouw het ambt van Christus als de stervende Christus. Onze Heere wilde nooit amen zeggen op onze weerspanning, noch weglopen en ons verlaten. Ook wilde Hij geen amen zeggen op de vloek der wet. De wet riep: *De dood over alle zondaren!* Christus als Middelaar zeide, om zo te zeggen: *Dat zij verre, Mijn Vader; Ik wil liever Mijn hartebloed geven eer dat gebeurt.* Hoe ging het toen verder? Zo: hoe onvriendelijker de wereld tegen Christus was, hoe vriendelijker Hij voor haar was; zij behandelden Hem ruw, Hij kuste hen en omhelsde ze in Zijn armen. Christus als Middelaar kwam en vernederde Zich om in het lemen huis te gaan, dat Hij, om zo te spreken, van de Joden leende, maar zij kwamen Hem in de deur tegemoet, vielen op Hem aan en sloegen Hem, en doorboorden beide Zijn handen en Zijn voeten.
  3. En wat het liefelijkst van alles is: Op welke voorwaarden sloot Christus de overeenkomst met Zijn Vader? Hem werd geboden te sterven, maar niet voortdurend. Hij gaf hieraan Zijn toestemming en zeide: 'Ik zal sterven, en Ik zal het van harte doen, Ik zal hen in Mijn beide armen nemen, om ze uit de hel en uit hun ellendige zware arbeid op te heffen'. Onze Heere zegt: 'Al zijn zij voor Mij zo slecht als duivels, Ik zal voor hen zo goed zijn als God.'

2^e toepassing.

Dan is dit een bestraffing voor hen, die naar een reden zoeken waarom Christus voor hen stierf. O, zeggen zij: *ik ben een verhard schepsel; zo opstandig, dat Christus nooit voor mij zou sterven!*

Wel dan, meent u dat Christus om loon gestorven is? Wilt u van Christus een Paapse God maken, die alleen voor zondaren stierf, omdat Hij er iets goeds van verwachtte? Voordat Christus uit de hemel kwam wist Hij hoe slecht het voor Hem zou aflopen, en zeide: 'Laten Mijn vrienden Mij doden, Ik zal uit liefde tot hen sterven.' Zie dan, norske ondankbare wereld, hoe Christus uw zielen heeft aangegrepen, en ze vasthield, en ze niet wilde loslaten. Het is dan ook een schande voor ons, als wij Hem niet aangrijpen. Deze goedertierenheid van de Middelaar heeft ons allen met schaamte aan de deur doen staan; wij zijn voor eeuwig beschaamd, als wij Christus niet aannemen, Die zoveel lust heeft ons aan te nemen. Komt dan tot uzelf en strijdt niet langer tegen Hem. Zeg: 'Wee mijner, dat mijn Heere mij gekust heeft, en dat ik Hem zo slecht heb behandeld!' Indien dit ons hart niet beweegt en het week maakt uit liefde tot Christus, zal God het geheel aan stukken breken, en het zal nooit weer geheeld worden. O, mijn vrienden, Christus kreeg nooit een goede ontvangst van Zijn vrienden: (Joh. 1 : 11) „Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.” Het huis Israëls kruisigde Hem; de dochteren Jeruzalems 'wekten Hem op, voordat het Hem luste.' De heersers en leraars van de kerk, en de belijders zijn de verraders, die Christus verkopen, en dat wel de mensen, die voorwenden, dat zij Zijn vrienden zijn. Het is schande als men een vriend bedriegt en vals behandelt, veel minder moeten wij bedrieglijk handelen met Christus. Bent u een belijder en in de kerk? Wees trouw aan Christus en staat voor Zijn zaak.

Zwaard, ontwaakt tegen Mijn Herder.

De Heere spreekt het zwaard aan alsof het oren had, en lag te slapen. (Ezech. 14 : 17). Als ik het zwaard breng over datzelve land, en zeg: „Zwaard, ga door, door dat land, zodat Ik daarvan uitroeie mensen en beesten...” Hij sprak tot het zwaard, alsof het een bode was, die oren had, die Hij met een boodschap zond. Wij moesten bevreesd zijn om de Heere te vertoornen, die er zovelen aan Zijn zijde heeft. De voorzienigheid

en de gerechtigheid hebben veel vrienden, en de goedertierenheid heeft veel dienstknechten. Indien God zegt: *Zwaard, ga naar Duitsland, ga door Schotland, ga door Nederland*, durft het zijn roeping niet verzuimen. De voorzienigheid Gods heeft een heimelijke aandrang op al de schepselen. Als God zegt: ‘Sta op, pestilentie en grijp hen aan; ontwaakt duivels, komt hierheen, gesnedene beelden, en trekt op Schotland aan; kom hier, hoer van Rome, sla Schotland, en maak het tot een woning der draken’, dan moeten zij gehoorzamen. Hij gebiedt het zwaard te ontwaken tegen Zijn Zoon, tegen de Herder Christus, omdat Hij naar de bepaalde raad Gods moest gedood worden. Er zijn twee liefelijke redenen waarom Hij het zwaard doet ontwaken tegen Christus.

1. Omdat het noodzakelijk was, dat het zwaard een poosje sliep, totdat de twaalf uren van de dag van Christus voorbij waren. Hij zegt: „Ik moet heden en morgen werken, en ten derden dage word Ik voleindigd.” Zolang als Christus de wereld moet onderwijzen door het Evangelie, en Hij zaad had te zaaien en zielen te bekeren, zolang sliep het zwaard. Want Zijn Vader gaf Hem een tijd om Zijn vrouw te vrijen, en o! onze Heere versnelde Zijn tijd en haastte zich, voordat het zwaard tegen Hem ontwaakte.

2. Het zwaard moest slapen totdat de betaaldag kwam, en toen ontwaakte het zwaard, want God wil voor de betaling geen uur uitstel verlenen; en dat was een zwarte en sombere ure voor Christus. Hij kreeg geen twee dagvaardingen, met uitstel van tijd, maar Hij moest op de eerste dag verschijnen, en op de eerste dagvaarding voldoen. Daarom zeide Hij, toen Hij de rechtvaardigheid Gods volkomen moest bevredigen, en daar het een ure was waarin het zwaard ontwaakte, (want God wilde het dieet niet langer dan een dag laten duren, noch de verplichting van Christus vernieuwen): (Joh. 12: 24) „Nu is Mijn ziel ontroerd; en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure.” Christus begeerde zulks niet; maar wegens de liefde, die Hij tot ons had, verblijdde Hij zich in die dag en was gewillig de schuld te betalen. Hij had het volle bedrag gereed: (Joh. 17 : 19) „Ik heilig Mijzelf voor hen.” Hij maakte Zijn ziel en Zijn lichaam gereed voor het vuur, om als een offerande voor de mens op het altaar des kruises verbrand te worden; en omdat Hij geen lust had het te ontlopen, was Hij met Zijn ganse hart gewillig te lijden; daarom zeide Hij: (Joh. XIV : 31) „Staat op, laat ons van hier gaan.” Hij ging naar die plaats waar Hij wist, dat zij Hem zouden gevangen nemen, en Hij ging gewillig in de gevangenis voor de schuld. Hij was als een eerlijk man, die vastbesloten is zijn schuld te betalen, en die er naar verlangt het geld uit te betalen, en een kwijtbrief te ontvangen. O! Christus verlangde er naar een kwitantie in handen te hebben voor Zichzelf en Zijn erfgenamen, hen, wier zaken Hem waren toegewezen om die te vereffenen.

Hier wordt ons geleerd onze tijd, onze twaalf uren tijds, evenals Christus dat deed, goed te gebruiken. In de stervensure, toen Hij opgeroepen werd, had Hij niets meer te doen; laat ons ook bereid zijn als onze ure komt, opdat de dood en het oordeel ons niet doen ontwaken. Het is dan een ongeschikte tijd om te slapen, als de rechter voor de deur staat. Wanneer wij het geruis van de voeten des Heeren horen, Die in toorn tegen het land optrekt, is het geen tijd voor ons om ons hoofd neer te leggen, en te zeggen: „Ziel, neem rust.” En toch zal men dikwijls zien, wanneer God het zwaard oproept om tegen een land te ontwaken, dat het middernacht is bij de mensen, die daarin zijn; dan slapen zij, en het is de vreselijkste dood van alle, in de slaap en onbereid te sterven, in die staat gedood te worden en de eeuwigheid in te gaan in een nachtdroom, wanneer wij niet weten waar wij heen gaan.

Zwaard ontwaak; sla die Herder.

Spaar die Man in het minst niet! Gerechtigheid, spaar Hem niet; vloek der wet, spaar Hem niet; mensen en duivels, haalt uw hart aan Hem op! Dit, God van Christus te horen zeggen, was een wonder der wereld! O zon, verberg u, verberg uw aangezicht! O hemelen, trekt een masker van duisternis aan! O engelen, daalt neder en droogt het zweet van Hem af! O aarde, beef! O graven, word geopend! O rotsen, scheur! Dwazen spotten met de zonde, en lachen er om, maar Christus weende, toen Hij er voor voldeed.

Ontwaak tegen de Man, Die Mijn metgezel is.

Christus, Die de Vader evengelijk is, het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creaturen" (Col. 1 : 15), de nauwkeurige uitdrukking van Zijn Persoon, is de Man, die bij God staat. Hij is altijd bereid om Zijn werk te doen en voor ons te lopen overal waarheen de Heere het Hem gebiedt.

Leert hieruit, dat Christus van nature het afschijnsel van Gods heerlijkheid, „het uitgedrukte beeld Zijner Zelfstandigheid” is (Hebr. 1 : 3). Wij zien, dat het ijzer waarmede men stempelt in elk opzicht de afdruk daarvan achterlaat; zo ook bracht de Heere van eeuwigheid een ander voort, aan Hem gelijk, de Tweede Persoon van de Drieëenheid, met diezelfde heerlijke Godheid gestempeld, met al de wezenlijke eigenschappen, die in de Vader zijn. „Gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf. Gelijk allen de Vader eren, zo moeten zij ook de Zoon eren.”

Het afschijnsel van Gods heerlijkheid is een groot woord, een zeldzame en grote verborgenheid. Het helder schijnsel, dat van de zon komt is niet een andere zon, ook is niet de schitterende helderheid van een edelgesteente een andere steen. Zo ook is het hier met Hem, omdat alles God is, wat in God is, en er niets in Hem is dan wat in Zijn natuur is. Daarom is de rijkdom en stralen van oneindige heerlijkheid, en die zelfstandige schitterende heerlijkheid en schoonheid, die in God is, God Zélf en dezelfde God met de Vader. Alleen deze wezenlijke schittering van Gods heerlijkheid heeft een bestaan in Zichzelf, om die een Persoon te doen zijn, onderscheiden van de Vader. Daarom is Christus God, en in alles evengelijk met God, dragende het wezenlijke stempel en karakter van de Godheid. Dit heerlijk Beeld nu van alle eeuwigheid de verlustiging des Heeren zijnde, wilde Hij Hem niet alleen genieten, maar Hij gaf, als het ware, een afschrift van de Godheid in druk, op het vlees en bloed van de mens, toen het Woord vlees werd, opdat wij deze Gelijke en Metgezel van God, als onze gelijke en Metgezel zouden aanmerken. Ziet dan de waardigheid van de uitverkorenen in Christus, dat God en zij één gemaakt zijn, één gemaakt op zulk een wijze, dat Hij (om zo te zeggen) Zijn eigen Zoon tussen Zichzelf en ons verdeelde. Neemt Hem dan aan, neemt Hem dan met Gods zegen aan; God gaf Hem u met goedwilligheid, neemt u Hem dan van harte en met goedwilligheid aan.

Sla die Herder.

Sla Christus, en de apostelen zullen geërgerd worden, vlieden en Hem verlaten. Hier is een bevel aan het zwaard, om op Christus aan te vallen. Gods Metgezel en de overste Herder, namelijk Christus, wordt voor de zonden van mensen voor de Rechter geroepen. Waarom moest dit geschieden? Wij zouden voor eeuwig geslagen en veroordeeld zijn, had niet de Heere Zijn eigen Zoon geslagen en veroordeeld. Hier neemt God de offerande van Zijn Zoon aan, en Hij laat ons vrij uit gaan. Hij wist, dat Zijn Zoon de slagen het best zou dragen. Waarom moest Christus geslagen worden? Hij kwam slechts onder de schuld; had Hij dan niet vrijgelaten kunnen worden? Nee, nee, aangezien Hij onder de schuld kwam, betaamde het Hem te betalen. De

gerechtigheid wilde Hem niet loslaten, maar sloeg Hem ó, dat de ziel des Heeren daardoor uit Zijn lichaam werd geslagen. U die in de zonde leeft, bent u niet bevreesd, wanneer de God der ere zulk een slag kreeg? Wij maken er maar spel van, maar Gods zwaard gaat door vlees en been, door ziel en lichaam. Hoedt u voor een slag van het zwaard uit de hand der gerechtigheid; want als u die krijgt zult u het nooit weer te boven komen. U zult evenals Moab een gebroken en verminkte pot zijn, en de dag vervloeken in welke u geboren zijt (Jer. 20 : 15). „Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uitgaan kan. Hij heeft mijn koperen boeien verzwaard” (Klaagl. 3: 7).

En de schapen zullen verstrooid worden.

Dat is, de discipelen zullen van vrees op de vlucht gaan, en op het lijden van Christus verschrikt worden en vallen. Omdat zij dachten, dat Hij een aardse koning zou worden, en hen voorname mensen in de wereld zou maken, bedrogen zij zich daarin allen; want Hij kwam niet om een aards koninkrijk op te richten, maar om slagen te krijgen.

Leer hieruit: Het geloof van de apostelen kreeg een knak, toen Christus gevangen werd genomen; het brak bijna de rug. Zij waren op het punt alle verwachting van Christus te laten varen, en hem niet langer voor de Verlosser van de kinderen Israëls te houden. O wat krijgen Gods kinderen op hun weg naar de hemel veel tegenslag! Gods volk heeft veel zware beproevingen het hoofd te bieden. Het staat er veelmaals zo met hen voor, dat zij niet weten, wat zij zullen doen. Wat konden de discipelen nu anders denken, dan dat Christus en zij nu gescheiden waren om elkaar nooit weer te ontmoeten? (Job. 13 : 24) „Waarom verbergt Gij Uw aangezicht en houdt mij voor Uw vijand?”

Christus, de ware Erfgenaam, werd tot die vraag gebracht: Wat moet Ik doen? „Nu is” zegt Hij, „Mijn ziel ontroerd; en wat zal Ik zeggen?” Maar Hij twijfelde nooit, hoewel Hij tot sterke roepingen en tranen werd gebracht. Ik beschouw de heiligen op hun weg naar de hemel als onbezonnen kinderen, die menigmaal vallen en tweemaal daags hun aangezicht bezeren. God zal hun zoveel tegenslag geven en hen zo onder de verzoeken doen vallen, dat hun ogen draaien, hun handen verslappen, en hun harten bezwijken zullen, zodat het maar een haarbreed scheelt, of zij laten hun hoop op God los. Het geloof gaat als het ware door vuur en water naar de hemel, óf, evenals een soldaat, die door het kamp van de vijand gaat, deze loopt met een speer op hem toe, gene schiet een geweer op hem leeg; de ene doorsteekt hem de arm of de dij met z'n zwaard, een ander heeft hem bijna van zijn paard afgeworpen, en hij moet zich bijkans overgeven; maar hij geeft zijn paard de sporen en brengt het er nog levend af. Zo ook zal de Christenstrijder, hoe dikwijls hij ook in gevaar van zijn leven is, er tenslotte als overwinnaar uit komen.

Dit kan tot vertroosting dienen van allen, die onder verzoeken verkeren, en neergebogen zijn vanwege hun smartelijke zonden. U roept soms uit: *Nee, maar God heeft mij niet lief; ik twijfel dikwijls of de doden zullen opstaan, of er een hemel is, en wat dies meer zij.* Dit zijn tegenslagen, maar vreest niet, geeft het niet op, het zal alles goed uitkomen. Het geloof moet niet handelen als zulke dwazen, die zich door de verzoeken onder de wet laten brengen. Het ware geloof is een kruid, dat het best groeit in de winter.

Wanneer de discipelen in de boze dag Christus verlaten, moet u er u niet over verwonderen, als u ziet, dat velen door de verzoeken worden weggeblazen. Zolang Christus schoon weer heeft en de schare met broden spijzigt, zoeken zij Hem en willen Hem Koning maken, maar wanneer de omstandigheden veranderen, en de lucht

in het westen donker wordt, en er winterweer komt; o! dan, wat doen zij dan? Dan keren zij zich allen om en vlieden. Ja, Christus is in een dag van beproeving (als ik de vergelijking mag gebruiken) als een oud verteerd duivenhok, de duiven vliegen weg, en er blijft niets in over dan oude nesten. Evenzo is het, wanneer Christus iets heeft te doen; dan blijken velen van Zijn vrienden zwak te zijn, en gaan terug, en velen vallen en verloochenen Hem: „Wilt gijlieden ook niet weggaan? zeide Hij tot de twaalven.” Velen trouwen Christus, evenals sommige mannen rijke vrouwen; zij trouwen niet haar, maar haar rijkdommen, en wanneer zij haar rijkdommen hebben gekregen, dan zijn hun genegenheden elders en de vrouwen worden licht geacht; zo is het dikwijls gebeurd. Wanneer de zaak van Christus ter sprake kwam, dan dulden de regeerders van dit land, dat Christus en Zijn zaak verongelijkt werden, en velen van hen gingen achteraf staan; maar Hij heeft de mot in de beurzen van velen hunner doen komen, en zij werden daardoor wormstekig. Toen de tempel van onze Heere gemeten werd, duldden zij, dat bedriegers en schurken vele bunders land van Hem hebben afgenomen, en zo kreeg Christus niet Zijn ganse gebied. Zij zien maar weinig, die niet zien, dat God hierom, of sinds die tijd, uitgestrekte landerijen van hen heeft afgenomen, en dit ook nu nog doet: want zij hadden hoge titels in hun beurzen gedaan.

„Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.”

Christus bewaarde het geloof van de kleinen toen zij in de zeef des satans waren, en bad de Vader, dat hun geloof niet zou ophouden. Dat Christus Zijn hand tot hen wendde was veel; hoewel Hij hun een tegenslag had gegeven, nochtans wilde Hij hen daarop weer opheffen. Hij had verstrooid, maar Hij wilde hen weer vergaderen. Hij had hen verlaten, maar Hij wilde weer tot hen terugkeren.

Ik herinner mij een geschiedenis van iemand, die een geliefde vriend ging bezoeken, die juist toen hij bij hem kwam, met een vijand in gevecht was, en op het punt van overwonnen te worden; waarop hij toesprong en hem hielp, en hem uit de hand van zijn vijand verlost. Christus zag dat de discipelen op het punt waren van door de verzoeking overwonnen en overmeesterd te worden. Hij zag, dat zij, als Hij niet hielp, doorschoten zouden worden, en daarom kwam Hij als een derde Man, en hielp hen. Daaruit kunt u het voorrecht zien van de kinderen Gods, als zij onder moeite of zware zonde zijn. God helpt hen, zodat zij niet alleen strijden. Indien u van God bent, is in al uw strijden Christus als een derde Man met u. Als u op het punt staat van door afvalligheid overwonnen te worden, zal Hij, als u de Zijne zijt, u drie dingen verlenen, die niemand dan de kinderen krijgen.

1. Veronderstelt, dat het schijnt alsof God hen wil verloochenen, nochtans zullen zij Hem niet verloochenen. Mij dunkt, zij zijn als grootmoedige erfgenamen; al rust er duizenden schuld op hun landerijen, toch zullen zij ze nooit verkopen zonder het beding, dat zij na de dood van de koper weer aan de familie toevallen, want anders zouden zij alles kwijtraken. Indien zij toezicht en uitzicht op het grondbezit loslaten, dan verliezen zij het landhuis ook. Zo is het ook met Gods kinderen gelegen, die onder vrede verkeren vanwege de zonden; wanneer, naar hun bevattig, hun deel aan Christus verhypotheeft of verpand is, en er duizenden schuld op staat, toch durven zij van hun deel aan Hem geen afstand doen. Ik wil, dat u ook zo doet. Gods kinderen zijn met vele zonden bezet, maar ik bid u, verkoop uw recht op Christus niet; want als u het doet is de duivel dadelijk bij u, om u te beschuldigen, dat u Christus hebt losgelaten. Maar al zijn uw zonden nog zo vele, houdt dit vast, dat u een kind van God zijt, en Christus zal de erfenis lossen en alles vrijmaken. David zeide, dat hij was verstoten, en toch bad hij alsof hij dacht, dat het niet zo was: (Ps. 31 : 23) „Ik zeide wel in mijn haasten: ik ben

afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoordet Gij de stem mijner smekingen als ik tot U riep.” Wij zien daar, dat hij meende uitgestoten te zijn, en toch bad en riep hij, en kon hij zich niet stilhouden; dit geeft ons te kennen, dat hij zijn Heere geen stuk had betekend, dat hij van alles afstand had gedaan.

2. God geeft aan Zijn verstrooide kleinen een geheiligde natuur. Tegenstaande tegen de zonde roept het vernieuwde deel als een vriend van Christus altijd uit: ‘Ik stem niet voor hetgeen tegen Christus, en dat is ook tegen mij; ik zal er nooit amen op zeggen. Ik betuig in Gods Naam, dat ik die en alle andere zonden haat.’ Christus heeft een advocaat in uw ziel om voor Hem te pleiten.
3. Als Gods kinderen Christus schijnen losgelaten te hebben, dan is dit in hen, dat zij Hem begerig zullen achterna kijken; over hun schouders heen zullen zij naar Hem omzien, met een „Wee mij! O, dat ik weer bij Hem terug was!” Zo kwamen de discipelen, nadat zij van Hem gevloeden waren, op de derde dag naar het graf om hun Heere te zoeken.

Leert dan onder de verzoeken Christus aan uw zijde te houden en het werk niet alleen aan te vatten, opdat u niet, wanneer u tegen de verzoeken worstelt, u als een lafaard gedraagt. Onttrekt u aan de grepen van de zonde en de duivel, en brengt ze bij Christus, en Hij zal maken, dat zij er hun bekomst van krijgen. En schijnt het soms, dat Hij overwonnen zal worden, laat dat maar aan Hem over. Hij, die het zijn vijanden gaarne zou willen vergelden, zal, als hij met de koning bevriend is, middelen aanwenden om een proces tussen hen en de koning te verwekken, en dan zal de koning hem van hen ontslaan.

De twee delen zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven.

Om het doden van Christus, en de verachting van het Evangelie zal het land verdeeld worden.

Leert hieruit, Schotland, want ik kan mij niet ophouden om over de lering uit te wijden, leert gebruik van Christus te maken. Bent u niet meer aan God verplicht dan Zijn geliefd volk de Joden, de eerste Bruid des Heeren, de huisvrouw Zijner jeugd? De zwaarste slag, die ooit aan een land wordt gegeven, is een slag wegens het verwerpen van Christus en het Evangelie. Neemt het van voor Mijn ogen weg: (Jer. 15 : 2) „Wie ter dood, ter dood; en wie ten zwaarde, ten zwaarde; en wie ten honger, ten honger; en wie ter gevangenis, ter gevangenis. (Kap. 11 : 13, 14, 15) „Omdat zij Mijn wet hebben verlaten, en hebben gewandeld naar het goeddunken huns harten, en naar de Baäls, Ziet, Ik zal dit volk spijzen met alsem, en Ik zal hen drenken met gallewater.” Wegens onderdrukking: (Amos 8 : 7) „De Heere heeft gezworen bij Jacobs heerlijkheid; zo Ik alle hun werken in eeuwigheid zal vergeten!” En wegens ijdelheid, zie de strafaankondiging in Jesaja 3.

Wanneer de werkers der ongerechtigheid uit dit leven worden weggenomen, wordt het een *uitroeien* of *een afgesneden worden* genoemd; maar dat wordt niet van de Godvrezenden gezegd: (Jes. 57 : 1) „De weldadige lieden worden weggeraapt.” God neemt de weldadige lieden evenals kinderen in Zijn armen weg; maar de goddelozen houdt Hij af als de bomen des velds, en roeit ze met wortel en al uit. (Zef. 2 : 4) „Asdod zal men in de middag verdrijven”, evenals het vee uit een korenveld, „en Ekron zal uitgeworteld worden.” God zendt het zwaard, hongersnood en pestilentie, als zovele honden, tegen de goddelozen om ze te vernielen. Maar Hij behoeft daarmee de Godvrezenden niet achterna te jagen, noch die te dagvaarden, want zij gaan gewillig. Jozua zegt: „Ziet, ik ga heden in de weg der ganse aarde.” Een goede voorbereiding, voordat de toorn Gods komt om ons uit te roeien, is vrede met Hem te

maken.

O het is goed onder Hem gebogen te liggen. Er zijn sommigen, die de koning, wanneer hij ze voor het gericht roept, geen dagvaarding zendt, maar die hij met zijn eigen hand schrijft. In Ezechiël 8 zegt Hij in vier verschillende plaatsen de afgodendienaars het oordeel aan. Maar in hoofdstuk 9 roept Hij hen op om het oordeel te zien.

Maar hoe krijgt Christus Zijn derde deel? Hij moet voor hen strijden, en een vuur aansteken en hen daarin werpen, voordat Hij ze krijgt. Hij trekt het zwaard, steekt een vuur aan, en werpt hen in de smeltkroes, en daar vrijt Hij Zijn vrouw. Nu is er geen andere overste Christus gelijk; vele krijgsoversten nemen steden in zonder er een zwaard voor te trekken, die zich gewillig overgeven; maar Christus heeft nooit een stad ingenomen, noch een volk gekregen, dan met een sterke hand en een uitgestrekte arm. Hij is als een Krijgsoverste, die op Zijn zwaard leeft. De roede, het zwaard, het vuur, en het duwen, en trekken, en bestormen van de consciëntie worden aangewend, en nóg houden zij stand. Zie Hoséa 6 : 4-7.

God heeft hier een Kerk, maar Hij kan zijn derde deel niet van de overigen afgescheiden krijgen, dan door zwaardslagen. Het is van het hoogste belang, dat Hij de overwinning behaalt! Hij moet de plaatsen eerst met dode lichamen vullen (Ps. 110 : 6). Eer het derde deel, dat de Heere in dit land zal hebben, is zoals Hij het wil hebben, zal Hij de twist van het verbond te vuur en te zwaard bepleiten. 'Ik heb u in het vuur gekeurd; Ik heb Mijn hart op u gezet, en eer u de Mijne kon zijn, werd u in de smeltkroes geworpen.' Hij zal u louteren gelijk men zilver loutert. Al zou het huis verbranden, God zal voor het zilver en de juwelen zorgen, voor de Godvrezenden, die Hij in Zijn schatkamer vergadert. Er zijn twee soorten metaal, die onze Heere niet in de schatkamer zal toelaten.

1. Te licht, bewerkt metaal. Het bewerkte zilver, dat het gewicht niet kan houden, is het geld, dat God weigert. Zo wordt van de koning van Babel gezegd: „Gij zijt in weegschalen gewogen, en gij zijt te licht bevonden.” Opgeblazen, lichte en slappe mensen worden in Gods weegschaal te licht bevonden; wanneer God Zijn hand op hen legt kunnen zij geen aanraking uitstaan, maar zij breken onder Zijn handen aan stukken. Zij kunnen geen moeite verdragen, maar zij smelten in het vuur, en zijn na een instorting erger dan tevoren. God werpt dezulken weg. Zie daarom, dat u de twee wichten kunt houden, die God zoekt; ik bedoel, beantwoordt aan uw belijdenis. Wanneer u gewogen wordt, zal de weegschaal u beter toetsen dan het oog. Gods gewichten zullen beproeven of u ware genade hebt.

2. Hij werpt het schuim, het tin en het koper weg, en zal die geen plaats in Zijn schatkamer geven; hetzij het verguld of gewassen koper is, en zal het in een zak doen, afgescheiden van het goud. God zal zien wat enkel koper is. Goud is goud; onderzoekt dan elk voor uzelf van welk metaal u bent, want God steekt in dit land een vuur aan om ons te beproeven, en wanneer God gaat beproeven zullen wij zien wie verbrandt en wie in het vuur schittert (Ezech. 22 vers 18-22). Velen zullen goud schijnen te zijn, die toch in werkelijkheid maar verguld koper zijn; zij zien er uit als goud, zij blinken en zijn geel van kleur, maar wanneer zij in het vuur worden geworpen, gaat het verguldsel er af, en er komt niets uit dan schuim. Demas en Achitofel waren van koper; een kleine slag met de hamer deed hen aan stukken breken, en de duivel kwam de stukken oprapen. Jozef bleef staan in een verzoeking tot begeerlijkheid en zwichtte niet. U hebt wel een hoge belijdenis, maar bent niet als Jozef, die zei: „Hoe zou ik dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?” Neemt uw plaats in, trekt uw kleren aan, wees bereid: de dag der beproeving is nabij. God heeft Zijn weegschaal opgenomen om u te wegen. Zie wat u ontbreekt

en loopt naar de goudmijn van Christus en haalt het daar. Zie dat u in Christus bent, en wanneer Christus en u samen in de weegschaal gelegd worden, zullen u en Hij goed wicht houden. Zijn gerechtigheid zal met u gewogen worden, en dat is geen licht metaal.

Het zal Mijn naam aanroepen, en Ik zal het verhoren.

Ziet dan, dat dit de weg is om leniging van moeiten en verzoeken te verkrijgen, wanneer u daarmee bezocht wordt. Roept God aan in den gebede en u zult barmhartigheid verkrijgen. Zo brengt het vuur tenslotte goedertierenheid aan de dag, en het gebed in het vuur is een van die lieflijke geuren, die Gods specerijen van zich geven. In het vuur stijgt de rook van het gebed, het zuchten en het kermen, ten hemel op. Zie dan wat de moeite voortbrengt. Het is niet ongelijk aan wat wij in Rom. 5 : 3, 4 en 5 lezen: „Wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet.” Wij zouden niet half zoveel boodschappen aan de Heere hebben, als wij geen moeite hadden. Een verdrukte gemeente is een biddende gemeente, en wij behoeven niet bang te zijn voor een biddende gemeente, als wij het zover konden brengen.

Vraagt u: Waarom beproeft de Heere Zijn kinderen zo zwaar? Dan antwoord ik: Omdat zij zo traag zijn in het bidden. God krijgt door de gewone schone middelen niet die aanbidding door het gebed, die men Hem verschuldigd is. Hij gebruikt de wet tegen ons, en zegt: ‘in elke goedertierenheid, die Ik hen zal bewijzen, zullen zij het besef van Mijn goedgunstigheid hebben.’

Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God.

Er is, als wij het zo mogen uitdrukken, een de hand geven aan beide zijden. Daar zegt God, dat Hij aan Zijn volk verwant is, en zij zeggen, dat zij aan Hem verwant zijn. Hij grijpt hen aan, en zij kleven Hem aan. Hij heeft lief en zij hebben Hem lief. Liefdebetrekking tussen God en Zijn volk is nooit aan een zijde, zij is aan beide zijden, hoewel, zij moet van God beginnen. Liefde is geen kruid, dat met de wortel naar boven en met de top naar beneden groeit. Ze groeit niet op tot, maar daalt af van God, en haar stralen schieten weer tot Hem op.

- Zie deze ontmoeting ons voorgesteld in Hooglied 1 : 4. Daar zegt de Kerk: „Trek mij.” Zij vraagt Christus haar te trekken. Dan antwoordt Christus: (Hoogl. 2 : 10) „Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom.” Hij zoekt haar, en zij zoekt Hem.”
- Zij zegt: (hfst. 1 : 7) „Zeg mij aan, Gij, Die mijn ziel lief heeft, waar Gij de kudde legert.” Ik wil zijn waar U woont, ik wil zijn waar U bent. Christus zoekt u in het Sacrament, zoekt Hem daar ook. En al zou de duivel het tegenovergestelde zeggen, dáár zult u Hem ontmoeten.
- Zij zegt: (Kap. 3 : 3) „Hebt u Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft?” Hij zegt: (kap. 4 : 8) „Bij Mij van den Libanon af.” Hij roept haar.
- Zij zegt: (kap. 1 : 4) „Wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn!” Hij zegt: (kap. 4 : 10) „Hoeveel beter is Uw uitnemende liefde dan wijn!”
- Zij noemt Hem (kap. 5 : 10) „blank en rood, Die de banier draagt boven tienduizend. Hij noemt haar (kap. 2 : 10) „Mijn vriendin, Mijn schone.”

Laat Zijn liefde een ontmoeting van u hebben. Hij heeft zich door de dood en de hel heen gevochten, om u te vinden; zoek Hem ook door alle moeiten heen. Hij heeft u duur gekocht.

Zegt u: o, dat ik Hem kon kopen, en alles geven wat ik had, of voor Hem kon doen!

Antwoord. Er kan op geen andere wijze een gezegend huwelijk zijn. Hebt u Christus niet hartelijk lief? Zou u voor Hem niet willen lijden en sterven, gelijk Hij voor u geleden heeft en gestorven is? Als het zo niet is dan is het geen huwelijksliefde, dan is het maar een geveinsde liefde.

Nu, Christus biedt u heden Zijn liefde aan. Wilt u het aanbod niet aannemen, en wilt u niets weer teruggeven? Ik houd niet van die vriendelijkheid waarin geen geven en nemen, geen ontlenen en lenen tussen Christus en u is. Moge de Heere HEERE u overreden het aanbod te omhelzen, en de toevlucht te nemen tot de beminnelijke Christus Jezus, de heerlijke Plant van Naam. Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.

3. IK ZAL MIJN HAND TOT DE KLEINEN WENDEN

Sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden, maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren. Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God. Zacharia 13 : 7 - 9.

Geliefden in de Heere

Hoe ziet de Kerk er uit, wanneer de Herder geslagen is, het hoofd geheel zwart van de slagen, en de leden allen verjaagd zijn, en zich hier en daar in een hol verbergen? Die toestand is smartelijk genoeg. Waarlijk, Christus staat nu om Zich te verdedigen met Zijn rug tegen de muur. De grote Herder is door die grote helhond, de duivel, zo in de verzenen gebeten, dat Hij niet kon gaan. Hij ligt onder de toorn Gods, en de dood heeft Hem tot de martelpaal gebracht. Honden zijn op de schapen aangevallen en hebben ze verstrooid. En Petrus, die zo moedig met zijn tong was, is achteraf gaan staan. De vijand zegt: Wat is nu van de heilige Christus geworden? Hij is nu met al Zijn heiligheid gedood; en Zijn discipelen zijn weggevlucht, naar de bergen gevloeden, zij zijn weg.

Christus kon nu zeggen, als in Ps. 69 : 21: „De versmaadheid heeft Mijn hart gebroken, en Ik ben zeer zwak; en Ik heb gewacht naar medelijden, maar daar is geen; en naar vertroosters maar heb ze niet gevonden.”

Nu kon Christus zeggen: ‘Waar zijn al Mijn vrienden en de kinderen Mijner moeder?’ Weet u waar Christus met Zijn vrouw in deze wereld woont? Wel, in een hutje, zij liggen in een bed van stro, ja op de vloer. Zij wonen in een onooglijk rokerig huis, het is vol met rook. Hier is de Man „aan Wie het volk een gruwel heeft” (Jes. 49 : 7), en Zijn kerk is als een nachthutje in de hof, een arbeidershuisje, of een herderstent. Kent u dat woord van Christus niet: „Het koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat?” Zijn geluid wordt niet in de straat gehoord. Hij komt niet met koetsen, die op de straatweg ratelen, met veel volk bij Hem. Er staat geschreven: (Zach. 9 : 9) „Verheug u zeer, u dochter Sions, juich, u dochter Jeruzalems; zie uw Koning zal u komen.” Hoe komt Hij dan? Het lijkt waarlijk niet veel op de komst van een Koning: “Arm en rijden op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelinnen.” Geen mantel, noch zelfs een zadel, maar zij legden hun klederen op de ezel, en de dwaze kinderen om Hem heen, roepende: „Hosanna!” Toch is daar de Koning der koningen. Hij was de Christus, al hield men Hem voor nog zo eenvoudig en verachtelijk.

En wat is Zijn arm volk? Die worden door alle tijden heen voor het uitvaagsel der wereld gehouden. Zie wat de apostel zegt: (1 Cor. 1 : 25) „Want het dwaze Gods is wijzer dan de mensen, en het zwakke Gods is sterker dan de mensen.” Toen Christus kwam, zeide iedereen: Is Hij dat? Wat een bespotting! Dit is de Messias niet, de Koning waarvan Jeremia zeide, dat Hij „zou regeren en voorspoedig zijn” (Jer. 23 : 5); en van Wie Daniël zeide, dat „Zijn heerschappij een eeuwige heerschappij is.” (Dan. 7 : 14). Is dit de Messias? De zoon van eens timmerman, een bedelaarszoon! O foei, je

onteert het Joodse volk, als je zegt, dat dit je Koning is.

Ik herinner mij een geschiedenis van een man, die geen beschaafde manieren had, die onder een aantal edellieden inkwam. Deze schoot op hem, en die mikte op hem, en riep: 'Waar zo'n lompe kerel al heen gaat!' Zo werd Christus van de ene naar de andere kant geschopt, zij floten Hem allen uit, en bespotten Hem; ... en toch was Hij hun Koning!

Dit veroordeelt een trots heerszuchtig geloof. De berouw hebbende moordenaar had een nederig geloof. Hij geloofde, dat de gekruiste Christus dé Christus en de Koning der Joden was, hoewel hij Hem als een verachte Man zag. Er is een nederig geloof en een heerszuchtig geloof. De discipelen hadden een trots geloof wanneer zij dachten, dat Christus aan Israël het koninkrijk weer zou oprichten, en hen als koningen op aarde zou maken; maar zij bedrogen zich allen. Wij hebben een trots hooghartig geloof, als wij niet willen, dat Christus dé Christus is, wanneer Hij niet in gouden kleren, met veel gedruis en ratelende koetsen op de straatweg rijdt, met zesduizend wagens en vele ruiters. Omdat wij zien dat vele machthebbers, vorsten en edelen tegen Christus zijn, zegt ons trots geloof. Dat is Hij niet. Nee, maar ons geloof moet leren op Christus te zien als Hij zo laag is als het graf, en op Zijn Kerk zien, al is zij in de gevangenis.

Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.

Dat is, Ik zal Mijn hand wenden en de verstrooide kudde verzamelen. De hand wenden is een spreekwijze met toespeling op maaiers, die een grote zwad hooi, of koren, met de zeis of sikkel inhalen. Christus haalt niet al Zijn koren op één dag binnen. Vandaag rijdt Hij een hoop naar het koninkrijk der genade, en morgen haalt Hij weer een ander voer binnen. Het huis van Christus vermeerderd dagelijks, en het zal Hem heel wat wendingen van Zijn hand kosten, eer Hij ons allen in het erf van Zijn Vader heeft binnengebracht. Want wij zijn er maar al te verzot op, ons in de wijde velden van de satan te gaan, om de zondige modes en gewoonten der wereld na te lopen. Onze oren kittelen naar nieuwe modes en manieren. Ziet wat uitbrekingen er waren in Noach, David, Petrus, en de overige Apostelen, die van Christus wegliepen toen Hij leed; maar Hij wendde Zijn hand tot hen en bracht ze weer. Hij zal vele hulpmiddelen aanwenden voordat Hij een van Zijn kleinen verliest. Hij jaagt ze na en zoekt naar hen door iedere preek en bij elk avondmaal. Hij moet ze noodzakelijk wegens Zijn verlossende liefde en de verkiezing in het verbond der verlossing allen binnenbrengen. (Joh. 6 : 37) „Al wat Mij de Vader geeft zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” En wat meer? Hij zegt: (vers 39) „En dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niets verlieze, maar hetzelfde opwek ten uitersten dage.” Zijn vader zeide: 'Zoon, breng hen allen met U binnen, zij zullen allen welkom zijn om U wentwil.' „Opdat Hij Zichzelf zou heerlijk voorstellen een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks” (Eféze 5 : 27). De Heere Jezus zal ten laatsten dage (als wij dat zo mogen zeggen) al Zijn kleinen in Zijn armen nemen, en zeggen: 'Vader, neem ze, daar zijn ze allen.' En dan „zal Hij het koninkrijk aan de Vader overgeven, wanneer Hem alle dingen zullen onderworpen zijn, opdat God zij alles in allen” (1 Cor. 15 : 24, 28).

Denkt misschien een arme consciëntie: *helaas, wat moet Christus met mij doen?*

Dan antwoord ik: Nee, u zult in de telling niet wegvallen. Als u een van de Zijnen bent zult u onder de overigen behoren. Christus zal Zijn hand ook tot u wenden.

Kleinen.

Wie zijn dat? Dat zijn zij, die leren spreken en weinig meer kunnen zeggen dan *Abba*,

Vader. Het is waar, tenzij u wedergeboren zijt, en als kleine kinderen die leren praten, kunt u het koninkrijk der hemelen niet ingaan. Kleine kinderen, die pas leren praten zijn niet hooggevoelende, noch weten zij wat hoogmoed is. Nooit zoekt een van hen een heer, een prins, of een koning te zijn, hoewel zij kinderen van een koning zijn. Als zij pas leren spreken en lopen, is er geen streven onder hen om iets bijzonders te zijn, zoals onder de ouden, die plaats in het Parlement willen hebben.

Zo zijn al degenen, die van Christus zijn; zij zijn nederig en niet hooggevoelende. Maar de trotse is iemand, die breed en hoog is, hij verheft zijn hart om beide boven God en mensen uit te zien. De begeerte van de koning van Babel was zo wijd als de hel en het graf. Deze schepselen, die zo opgeblazen zijn van trots, moeten van veel afgedreven worden, voordat zij de poorten des hemels ingaan. De deur van het voorportaal van het paleis van de Koning der ere is laag en nauw. Zo eng dat Christus, eer Hij inkomt en een nieuwe plaats kon bekomen om een Koning en Heere te zijn, een kleine werd: (Fil. 2 : 8) „En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden tot de dood, ja de dood des kruises.” Dan zult u, grote mensen, niet in de hemel komen.

Indien u zegt: *wie is een grote man?*

Dat is de trotse, die zo lang en zo breed is; terwijl de deur des hemels zo laag en nauw is, dat er heel wat afgesnoeid moet worden, voordat hij daar in kan gaan. Onder alle zonden neemt hoogmoed de grootste plaats in; het is een hinderlijke buurman voor God, die tracht op Zijn terrein te komen. De vorst van Tyrus zegt: „Ik ben God, ik zit in Gods stoel, in het hart der zeeën”, (Ezech. 28 : 2). De mens, die niet aan de liefde tot de wereld overgegeven, maar aan haar gestorven en gekruisigd is, is een van Christus' kleinen.

Dan kan ook de gierigaard niet in de hemel ingaan. Hij is met vreemde mensen voden omhangen. Hij kan niet ingaan, zolang die buit niet van zijn rug afgetrokken is. U kunt evengoed een sleeptros door het oog van een naald halen. Wereldse mensen zijn te groot om door de enge poort te komen. Adam was een kleine voordat hij zondigde; maar ó, wat maakt de zonde de mensen groot! In één woord, wij konden met de hemel tevreden zijn, indien wij daar met onze overheersende zonden konden binnenkomen. Wij hebben geen wil om iets van onze lengte en breedte te missen.

En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven.

Hier is een algemene beproeving; het ganse land zal in drie delen verdeeld worden; twee delen zullen uitgeroeid worden en de geest geven. Maar het derde deel zal in het vuur komen, hoe graag zij er weer zouden uitkomen. Allen moeten door Gods vuur gaan, om te zien of zij het zullen doorstaan of niet. Allen moeten gewand worden, om te beproeven of zij koren of kaf zijn. Hij heeft er altijd iets mee te doen. En omdat het zo met ons staat, wat zult u doen wanneer het vuur des Heeren in Sion is aangestoken? Laten dan de goddelozen nu, zoveel zij willen, lachen om de rechtvaardigen wegens hun aanhangen van de zaak Gods; de dag komt waarin wij zullen zien, wie het best en het laatst zal lachen. Want wanneer de beproeving komt zullen de twee delen goddelozen de geest geven, en het ene deel, dat God vreest, zal in het leven worden gelaten.

Het derde deel zal overblijven.

Alles bijeengenomen, het derde deel zal overblijven en Zijn Kerk zal gespaard worden. God zal de Kerk wannen, maar hoe het ook in de wereld zal toegaan, Hij zal altijd een Kerk hebben en een getuige zal niet ontbreken. Dit is het wat de vijanden

voortdurend najagen, dat de Heere op aarde geen Kerk zal hebben. De poorten der hel zijn open gezet, en heirlegers zijn uit de hel gekomen om tegen de Kerk Gods te strijden. Heirlegers van Rome, de Antichrist en de Draak vervolgen de Vrouw, die op het punt stond een mannelijke zoon te baren, maar God bereidt een plaats voor haar in de woestijn. En hoewel de Draak water als een rivier, achter de Vrouw, uit zijn mond wierp; de aarde opende haar mond en verzwolg de rivier. Laten dan de vijanden woeden, de duivel te paard zitten, en laten al zijn vazallen hun wapenrusting aandoen en hem volgen; zij zullen even spoedig Christus uit de hemel halen, als de Kerk Gods geheel vernietigen. De poorten der hel kunnen haar niet overweldigen; ja, de duivel en al zijn gezanten zullen tenslotte geheel worden overwonnen. „Ziet, ik zal Jeruzalem stellen tot een drinkschaal der zwijmeling allen volken rondom”: Een drinkbeker koud vergift. Men zegt, dat zij die koud vergift drinken zich dood rillen van koude. Zo zal het de vijanden van de Kerk gaan: (Zach. 12 : 2, 3) „En het zal te dien dage geschieden, dat ik Jeruzalem stellen zal tot een lastige steen allen volken, allen, die zich daarmee belasten, zullen gewisselijk doorsneden worden, en al de volkeren der aarde zullen zich tegen haar verzamelen.” Laten zij hun best maar doen, en met hun koppen tegen Christus aanlopen, dan zullen zij wel zien wiens hoofd het hardste is. Wanneer God het huis in brand steekt haalt Hij er Zijn kinderen, Zijn juwelen en Zijn goud uit; laat dan het vuur het andere maar wegnemen, al waren het ook zijden en satijnen stoffen.

En zal dat derde deel in het vuur brengen.

Het is noodzakelijk voor ons, dat wij eenmaal door het vuur gaan. Kan onze Heere geen Kerk uit het schuim weghalen dan door vuur? Nee, dat kan niet. Christus rukt de Zijnen vanuit de overigen in de wereld, door vuur en zwaard, als het ware bij de haren uit de hel. Het is niet met onze wil, dat Christus ons krijgt. Kortom, zij die tot Christus komen, vroeger of later, worden op leven en dood nagejaagd. Christus verkrijgt al de Zijnen met de blanke sabel, eer Hij ze heeft. „De ganse strijd dergenen die strijden geschiedt met gedruis, en de klederen in het bloed gewenteld.” Ook deze strijd van Christus geschiedt met uitbranding en hitte des vuurs. Wat een strijd had de Heere met Jona, toen Hij met hem streed in de zee en in de buik van de walvis. Ook David versterkte zich bijna tien maanden tegen God, en onze Heere moest hem beide met woord en zwaard aanvallen voordat hij zich wilde overgeven. Wat zijn wij van hard metaal en moeilijk te bewerken. Christus zal geen moeiten sparen om de Zijnen te overwinnen.

Ik zal dat derde deel in het vuur brengen.

Het is een lieflijk woord, als God zegt, dat Hij Zijn Bruid in de oven bij de hand zal houden. Hij zal hen elke stap, die zij in benauwdheid verkeren, vasthouden. „Dewijl Hij Mij zeer bemint, spreekt God, zo zal Ik Hem uithelpen; Ik zal Hem op een hoogte stellen, want Hij kent Mijn naam. Hij zal Mij aanroepen en Ik zal Hem verhoren; in de benauwdheid zal Ik bij Hem zijn. Ik zal er Hem uittrekken, en zal Hem verheerlijken” (Ps. 91 : 14, 15). „Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan zult gij niet verbranden en de vlam zal u niet aansteken” (Jes. 43 : 2).

Wilt u weten waar de Heere is? Hij zit aan het bed van Zijn kreunend kind. Ja, wanneer Zijn volk bezwijmt, legt Hij zijn hand onder hun hoofd en steunt Hij hen. En wanneer zij benauwd zijn, vat Hij hen bij de hand en ondersteunt hen. Geloof u niet, dat door Zijn hand vastgehouden te worden bezielend voor hen zou zijn, al waren zij in de hel. Het kan zijn, dat Hij u bij de hand heeft en u de Zijne bent, al weet u het niet. U kunt werkelijk in Hem geloven, zonder dat u er een gevoelige verzekering van

hebt. Het kan zijn, dat Hij u leidt met geloof, en hoop op licht en besturing, hoewel u voor het tegenwoordige Zijn gevoelige tegenwoordigheid moet missen. Het kan zijn, dat u de koorts hebt en ijlt, en dat uw hemelse Vader aan uw bed zit, al is het, dat u Hem niet ziet. Omdat u kwijnt en geen verblijdend bewustzijn van Zijn tegenwoordigheid hebt, zegt u dat Hij niet bij u is. U roept met de Kerk uit: (Klaagl. 1 : 16) „Om dezer dingen wille ween ik, mijn oog, mijn oog vliet af van water, omdat de Trooster, Die mijn ziel zou verkwikken, verre van mij is.” Hoe ver van u? Hij staat aan de oven, de blaasbalg trekkende, en toeziende terwijl Zijn goud smelt. U wilt niet geloven, dat uw gevoel God tot een leugenaar kan maken. Waarlijk, het zou gemakkelijk bewezen kunnen worden, dat u een proces met God zoekt en u verbeeldt dat de fout bij Hem ligt, omdat u geen maaltijd krijgt van blijdschap en vertroosting. Als u er niet mee verenigd bent dat Hij u in moeite leidt, dan is het geen wonder dat Hij u niet kust.

En Ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft.

Als er dan enig goed metaal in u is, bereidt u dan voor op de oven van de kinderen God. Wanneer het land in beroering komt, is Zijn volk geneigd te denken, dat zij voor de roede bewaard zullen worden, omdat zij ware genade hebben. Maar uw goud moet zowel in het vuur worden gebracht, als de droesem van de duivel. Petrus zegt: (1 Petrus 1 : 1) „Opdat de beproeving uws geloof, die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus.” In Jer. 1 : 18 zegt de Heere: “Ziet, ik stel u heden tot een vaste stad, en tot een ijzeren pilaar, en tot koperen muren tegen het ganse land.” Maar waartoe? Niet opdat Jeremia zich in het zonnetje zou gaan koesteren. Nee. (vers. 19) „En zij zullen tegen u strijden, maar tegen u niet vermogen; want Ik ben met u, spreekt de Heere, om u uit te helpen.” Toen Jezus vol des Heiligen Geestes was, schoot de duivel drie van zijn pijlen achter elkaar op Hem af (Luk. 4 : 1, 13). Zo gaat het ook Gods kinderen. Toen Paulus bekeerd was, had hij in elke stad een vijand. Gods goud is voor het vuur gemaakt; niet om in een kist te worden opgeborgen, of in de aarde weggestopt te worden, zoals die ellendige man deed. Bereidt u dan voor op het vuur. Ik zeg, bereidt er u op voor. De duivel zal zich in het zweet trekken, om het vuur aan te blazen, en zijn smidsgezellen dwingen u te beuken, en hij zal met zijn ploeg lange voren in uw ziel ploegen. De vijanden van de Kerk zijn de smidsknechten van de duivel, om aan de blaasbalg te trekken, en het vuur aan te wakkeren. Nee, als God een beproeving over dit land zendt, dan hebt u er God voor te danken. Geloofd zij God, dat Hij nog goud en zilver in Schotland heeft.

Ja maar, zegt u: *ik wordt nooit verzocht.*

Helaas! het is zeer wel mogelijk, dat u slechts noten zonder pit zijt, en dan zal God Zijn offer en Zijn brandhout niet voor u verspillen. Een stad, die de duivel niet met kracht aanvalt om die in te nemen, bevat niet veel goeds; of anders heeft de duivel de sleutels der poort reeds aan zijn gordel hangen. Wat zegt Jacobus? Hij zegt: (Jac. 1 : 2) „Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer u in velerlei verzoekingenvalt.” Maar u bent direct klaar om het voor grote droefheid te achten. Christus zegt: (Jac. 1 : 12) „Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zo zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft degenen, die Hem liefhebben.” Ziet dan toe, dat u niet enkel schuim bent, want het vuur zal u tot witte as verbranden. Één rukwind zal u wegblazen, en u zult als mest worden buitengeworpen en in de hel terechtkomen.

Wilt u weten welke mensen geen goud zijn? De mensen, die geheel zacht schuim zijn; en wanneer het verbrande schuim en de as zijn weggeworpen, blaast de wind ze weg

door de lucht. De goddelozen zijn lichte as en één rukwind zal ze geheel wegblazen. Zij zijn als zacht schuim: een verzoeking valt op de ziel aan, heeft bij de eerste aanval de overhand, en de duivel gaat er doorheen als door een weg, die hem toebehoort. Zodra Bileam van goud hoorde spreken, greep die verzoeking hem aan, omdat hij slechts schuim was. Hij zadelde zijn ezel, en ging er op af om te zien wat er te halen was. Toen de hogepriester dwars voor Judas kwam te staan met dertig zilverlingen, werd hij er door weggeblazen. Toen Absalom zag, dat het hart van het volk hem genegen bleek te zijn, werd hij dadelijk met lust bevangen en nam die koers. Ja, ik denk dat, wanneer de verzoeking tot de ziel van een goddeloze komt en daar aanklopt, hij aan de stem hoort dat het een vriend is, dat hij opendoet en hem binnenlaat, terwijl de kinderen Gods tegen moeiten en verzoeking en gehard zijn, en de duivel driemaal kunnen afslaan.

„En het zal zeggen: de Heere is mijn God.”

Toen het volk dit aan God antwoordde, zaten zij aan een feestmaal van gevoel en genieting aan. Wij zien dan, dat er een tijd is, wanneer u voor uw gevoel volop krijgt, zoveel blijdschap als u kunt houden. Zo ging het de Kerk: (Hoogt. 2 : 3) „Ik heb grote lust in Zijn schaduw en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.” Maar krijgt Christus altijd een antwoord? Nee, Hij klopt en klopt nog eens beter, (Hoogl. 5 : 5) maar zij heeft meer op met een goede slaap en een warm bed, dan met al de liefde van haar Liefste.

Ja, misschien zegt u: *waarom is het niet altijd zo?*

Wel, een feestmaal van gevoel is een feestmaal, dat voor een hoogtijd is bestemd. Zendt geloof, hoop, en liefde tot God op, om het te krijgen. Wat scheelt er aan uw spijze? Niets, maar u hebt een eigenzinnige maag, evenals een knecht, die zich ergert, als hij niet evengoed gevoed wordt als zijn meester. Gevoel en blijdschap zijn de spijze van een koning; die zullen in de hemel worden genoten. Uw zwakke maag is als die der kinderen, die graag spijze willen eten, die zij niet kunnen verdragen, maar waaraan zij zich zouden dood eten.

Het zal Mijn naam aanroepen.

Gods volk maakt aanspraak op weldadigheid van Hem, zelfs in het vuur, en al denken zij, dat zij van Hem uitgestoten zijn. Nee, Gods kinderen zullen Hem niet loslaten omdat Hij hen slaat; zij kunnen niet van Hem worden weggedreven. Wanneer de kinderen dezer wereld van God worden weggezonden, nemen zij afscheid en zoeken een andere heer. Wanneer een knecht uit het huis gedaan wordt en zijn ontslag krijgt, zal hij er zijn hart niet over breken. Hij gaat heen en zoekt een andere meester, en bekommert zich evenmin om de vorige, als die het om hem doet. Maar zo kan een zoon niet handelen, die kan de erfenis niet zomaar loslaten, maar hij zal in de buurt van het huis blijven, totdat zijn vader spijt heeft en hem weer in huis neemt. De goddelozen zijn als de schipbreukeling, die het schip verlaat en gaat zwemmen, en besluit, dat armen en benen hem zullen dienen, om als een schip voor hem te zijn. Zo doen de goddelozen ook, wanneer God hun een gestrand schip schijnt te zijn verlaten zij Hem. Zij kunnen als zij in benauwdheid zijn niet bidden, en daarom besluiten zij te gaan zwemmen. Ik houd er niet van, wanneer men besluit een andere toevlucht te nemen dan God. David kon zeggen: „Maar indien Hij also zal zeggen: Ik heb geen lust tot u; ziet hier ben ik, Hij doe mij zoals het in Zijn ogen goed is.” Hij toont daar aan, hoe weinig de Heere hem verschuldigd is, en dat hij lijdzaam is, en gewillig zich aan de kastijdingen des Heeren te onderwerpen, als zijnde beide rechtvaardig en wijs.

Vraag. *Maar is het geen vermetel aanspraak op God te maken, wanneer Hij zich van*

ons aftrekt?

Nee, u begeert aanspraak te maken op Zijn weldadigheid, en durft Hem niet loslaten. Ik zeg, dat is een vasthouden van uw verbond met Hem. Erkennende, maar niet toestemmende, dat God u heeft losgelaten, hebt u toch geen machtiging Hem los te laten. Al denkt u dat God niet meer met u te doen wil hebben, houdt toch het onderpand en de liefdetekens, die u aan het avondmaal hebt gekregen. Want als u het werk van God begint te betwijfelen, dat is het onderpand van de overeenkomst, die er tussen Hem en u is, terug te geven.

Ik zal zeggen: het is Mijn volk.

Hier is een lieflijke ontmoeting, een aangename overeenkomst tussen God en Zijn volk, dan wanneer zij nooit oneigheid hadden gehad. Hieruit zien wij, dat er na een pijnlijke verwijdering grotere liefde tussen Christus en Zijn volk is, dan tevoren. Toen de verloren zoon thuis kwam had hij zijn vader en zijns vaders huis en brood liever, dan ooit tevoren. Zo is het ook met Gods volk. (Jer. 50 : 4, 5) „In dezelve dagen, en terzelfder tijd, spreekt de Heere, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen; wandelende en wenende zullen zij heengaan, en de Heere hun God zoeken. Zij zullen naar Sion vragen, op de weg herwaarts zullen hun aangezichten zijn; zij zullen komen en de Heere toegevoegd worden, met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten.” En in het volgende vers staat: „Mijn volk waren verloren schapen, hun herders hadden ze verleid, zij hadden ze gevoerd naar de bergen.” Daarna belooft Hij een vrije vergeving (vers 20), en voorzegt de vernietiging van hun vijanden, de Babyloniërs (vers 35). Wij lezen een andere liefelijke plaats: (Jer. 31 : 20) „Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de Heere.” Dan zegt de Heere: ‘Die lieve dwaze Efraïm, Mijn lieve kind, heeft een gebroken hart, dat hij Mij smart heeft aangedaan. Ik zeg u, het doet Mij pijn, en Mijn ingewanden zijn ontroerd, dat Ik hem zo ruw behandeld en van Mij afgestoten heb.’ En zo is er een opnieuw omhelzen tussen de Heere en Zijn volk: (Ezech. 16 : 60, enz.) daar gedenkt God na een nieuwe overeenstemming aan Zijn verbond met hen.

Laat het u dan niet verwonderen, dat er opnieuw scheidingen zijn tussen Christus en Schotland. Ik hoop echter, dat het einde zal zijn, dat Christus en ons land nog in elkaars armen zullen wenen. En het arme volk zal, nadat zij de beproeving zullen zijn doorgelopen, naar Sion gaan en zeggen: ‘Waar is de weg naar Sion? Waar zullen wij de Heere vinden?’

Wanneer de Heere dit land weer opnieuw zal innemen, zal er, evenals in een bos nadat het gekapt is, schoon, jong, groen hout tevoorschijn komen. Zo ook zal de Heere nog een ontelbaar zaad hebben, om Hem in Schotland te dienen. Schotland zal opnieuw uitlopen, evenals een tweede gewas, dat groeit na een langdurige droge hitte. Er zullen vele aangename kalme regenbuien zijn, zomerse buien, die onze verwelkte hof weer zullen doen groenen. En zo zal het een schone groene tuin worden, met vele lieflijke bloemen.

Zoekt een plaats in te nemen onder Christus' kleinen, en vernieuwt het verbond met Hem, opdat u in staat mag zijn te zeggen, *dat de Heere uw God is*; en dat Hij u als Zijn volk moge erkennen. Als u de Zijne bent hoeft u niet te vrezen, dat u er niet goed uit zult komen, al zou u ook nog zoveel engten, beproevingen en moeilijkheden in uw weg krijgen. De Heere bekwame u het met Hem eens te worden. Amen.

4. GODDELIJKE DWANG!

Vorbereidingspreek voor het Heilig Avondmaal te Kirkudbricht in Galloway, 1634.

Maar Hij zeide tot hem: Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij noodde er velen. En hij zond zijn dienstknecht uit ter ure des avondmaals om de genoden te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te verontschuldigen.

De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houdt mij voor verontschuldigd.

En een ander zeide: Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houdt mij voor verontschuldigd.

En een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. En dezelfde dienstknecht wedergekomen zijnde, boodschapte deze dingen zijn heer.

Toen werd de heer des huizes toornig en zeide tot zijn dienstknecht: Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen, en verminkten, en blinden hier in. En de dienstknecht zeide: Heer, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt, en nog is er plaats. En de heer zeide tot de dienstknecht: Ga uit in de wegen en hebben, en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde, want ik zeg ulieden, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn avondmaal smaken zal.

Lukas 14 : 16-24.

Geliefden in de Heere !

Wij moeten in deze gelijkenis op twee dingen letten:

- I. Op het verband daarvan met de voorafgaande woorden.
- II. Op de inhoud en het doel van de woorden van Christus daarin.

I. Op het verband daarvan met de voorafgaande woorden.

De Heere toont aan welk soort van gasten zij tot hun maaltijden moeten nodigen, namelijk, de armen en nooddruftigen; en de Heere zou het hun vergelden in de opstanding der rechtvaardigen. Waarop een van degenen, die met Hem aanzaten, (of het een Farizeeër was, of niet, is onzeker) tot Hem zeide: „Zalig is hij, die brood eet in het koninkrijk Gods.” Velen noemen hen gelukzalig, die deel hebben aan het koninkrijk Gods, maar het toch niet menen. Velen zullen breed uitwijden over het koninkrijk der hemelen, en over de waardij van Christus. Maar wanneer het hiertoe komt: wat wilt u om Christus verlaten? Wilt u uw eigendom en uw landerijen om Christus verlaten? Wilt u uw pas getrouwde vrouw, en uw kinderen om Christus verlaten? Dan blijven zij staan, en hebben op alles wat af te dingen. Wij zijn allen goede christenen zolang wij niet beproefd worden. Wij hebben dikwijls een schone belijdenis, terwijl wij in de praktijk alles bederven. Velen handelen met Jezus Christus evenals de kijkers op een grote jaarmarkt; zij bekijken alles wat daar te koop is, prijzen alles wat zij zien, maar openen nooit hun beurs om iets te kopen. Zo zijn er velen, die kunnen zeggen: Het is goed een Christen te zijn; O! de Zoon Gods is de hele wereld waard; maar zij hebben nooit een stuiver voor de zaak van Christus over, zij willen voor Hem geen strookje land missen, noch een os voor Hem verliezen. Zij

willen liever hun onsterfelijke zielen dan hun goed verliezen. U allen, die nu zo met ophef over Christus kunt spreken, ziet eens wat u voor Hem zult willen verliezen wanneer er vervolging komt. O! de Heere Jezus heeft veel vrienden, die in de grond slechts valse vrienden en vleiers zijn. Zij zullen goed van Hem spreken, maar willen niets goeds voor Hem doen. Weinigen verlaten hun netten en nering voor Hem.

Maar de man, die deze Parel vindt, verkoopt alles en koopt Die. Deze man hier zegt: Zalig zijn zij, die grote trek hebben om met Jezus Christus te eten. Dit doet ons zien, dat velen, die een ongezonde maag hebben, hen zalig kunnen noemen, die brood eten met Christus, alsof het uit wezenlijke honger was. Terwijl het slechts als de honger van een zieke is, die om spijze roept, maar zodra zij die geproefd hebben heeft hun maag er een afkeer van, en zij kunnen er niets meer van gebruiken. Velen hebben dergelijke honger naar Christus, wanneer zij aan de Tafel komen hebben zij spoedig genoeg van Hem. Bileam kon zeggen: „Hoe goed zijn uw tenten, Jacob! uw woningen, Israël.” En toch wilde hij voor de vrede van Jacob de gunst van de koning van Moab niet verliezen. De geringe lemen koningen worden dikwijls gehoorzaamd ten koste van ongehoorzaamheid aan de grote Koning des hemels.

II. Ik zal nu op de bijzonderheden van de gelijkenis ingaan.

Het doel daarvan is aan te tonen, dat weinigen het Evangelie van Christus gehoorzamen, dat voorgesteld wordt onder de gelijkenis van iemand, die een groot avondmaal bereidde en er velen nodigde, die echter weigerden te komen. De delen der gelijkenis zijn deze.

1. De voorbereiding van het avondmaal: „Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij noodde er velen.”
2. De nodiging der gasten: „Komt, want alle dingen zijn nu gereed.”
3. Hun weigering: „Zij begonnen allen eendrachtiglijk zich te verontschuldigen.”
4. De komst van de dienstknecht, die deze dingen zijn heer boodschapte.
5. De Heere volgt een tweede weg om Zijn tafel vol te krijgen, ofschoon zij, die eerst genodigd waren, weigerden; want Hij wil Zijn avondmaal niet missen. De wijn, die de Wijsheid heeft bereid, verzuurt niet. Hij krijgt twee soorten gasten:
  - (1) Verminkten en armen.
  - (2) Het gemene volk, dat de straten op en neer gaat.
6. En dan hebben wij het vonnis, dat de Heere uitspreekt over hen, die zich verontschuldigen en weigeren.

1. Een zeker mens bereidde een groot avondmaal.

De Heere biedt hier in het Evangelie Zijn genade aan, en wordt vergeleken bij een mens. Niet bij een mens van lage rang, noch bij iemand, die alleen voor zijn vrienden een avondmaal bereidde. Dit toont ons de goedertierenheid Gods in het Evangelie. Hij maakt Zich aan ons bekend als een mens, een vriend, die ons een maaltijd aanbiedt. Maar wanneer wij als de beesten worden, en als een paard of een muilezel, die geen verstand hebben, dan verandert Hij van een mens in een leeuw, en Hij wordt het huis van Juda als een jonge leeuw. (Hos. 5 : 14) „Want Ik zal Efraïm zijn als een felle leeuw, en den huize Juda als een jonge leeuw. Ik, Ik zal verscheuren en heengaan; Ik zal wegvoeren en daar zal geen redder zijn.” Het zijn harde woorden, die de Heere tot Efraïm spreekt. Indien wij mensen zijn zal God als een mens voor ons zijn; maar als wij beesten zijn is God ons als een leeuw en een beer: (Klaagl. 3 : 10) „Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verborgenplaatsen.”

Gebruik.

God gedraagt Zich jegens ons als een mens en een vriend, en heeft ons nu deze zeventig jaren maaltijden bereid; maar ik verzeker u, dat het er aan toe is, dat de Heere de tafel zal wegnemen. Men is gewoon de tafel te verwijderen, wanneer allen verzadigd zijn en niet meer kunnen eten. Wij walgen nu van het Evangelie, en het Woord van God wordt door ons veracht. Bij het begin van dit Avondmaal was een preek of een bediening van het Avondmaal lieflijk, de mensen liepen er heen als hongerige gasten; nu wordt het geringschat. Één preek op de dag, dat de Heere Zijn maaltijd bereidt, wordt nu voldoende geacht. Wel, ik zie, dat de mensen in slaap gevallen zijn. Ik vrees geliefden, u kunt er van denken wat u wilt, ik vrees, dat het Woord van u genomen, het brood weggenomen zal worden, en dat de plaag des Heeren er op zal volgen. (Amos 8 : 2) „En Hij zeide: Wat ziet gij Amos? En ik zeide: Een korf met zomervruchten. Toen zeide de Heere tot mij: Het einde is gekomen over Mijn volk Israël, Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan.” Er zal een hongersnood komen van het Woord Gods.

2. Het tweede deel der gelijkenis is **des Heeren nodiging van de gasten: *Komt, want alle dingen zijn nu gereed.*** Hier zijn de volgende drie dingen:

1ste. Een boodschap aan Zijn dienstknecht, dat is, aan Zijn dienaars, hun die geroepen waren te verzoeken: *Komt.*

2de. De tijd: *het is de tijd van het avondmaal.*

3de. Een reden: *Alle dingen zijn nu gereed.*

Ik zal deze punten slechts aanstippen en de woorden kort nagaan.

Leer. *De Heere nodigt ons tot een maaltijd, een groot avondmaal.*

Het hardste woord, dat het Evangelie tot zondaren spreekt is: komt! Nooit een woord over de hel, de toorn Gods, of Gods plagen wegens de zonde. Maar al Zijn woorden zijn (hoewel Hij in toorn spreekt tot Zijn vijanden): ‘Mijn lieve vrienden, Ik zal Mij als uw gelijke aanstellen, als u wilt komen en avondmaal met Mij houden.’ Gewis geliefden, onze Heere had Zijn avondmaal voor Zich alleen kunnen houden, de Engelen zijn goed gezelschap. Maar de Heere is van gedachte, dat Hem gezelschap ontbreekt indien de kinderen der mensen niet bij Hem zijn. De Wijsheid, dat is Christus, zegt: (Spr. 8 vers 31) „Ik was bij God spelende en Mij vermakende met de mensenkinderen.” Hier nodigt waarlijk de Liefde Zelf de Heere, ons het Evangelie te omhelzen! Hij vergelijkt het bij een groot avondmaal.

Barmhartige God! U kon ons op straf der verdoemenis gebieden te komen en in de Zoon Gods te geloven. Maar hier horen wij niet een woord daarvan. De Heere wil ons in Zijn dienst nemen, om ons in het koninkrijk der hemelen te doen komen: *dit is evangelisch.* Het eerste woord, dat het Evangelie spreekt is goedertierenheid, goedertierenheid over arme zondaren. (Hoogt. 5 : 2). De sleutel waarmee Christus, de Man, het hart van Zijn Kerk opent is: „Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duif, Mijn volmaakte, want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen.” Hij had kunnen zeggen: ‘Wee u, gij hebt Mij de deur gewezen en een vreemde minnaar in Mijn plaats genomen. Ik zal u verlaten, Ik zal in een andere plaats gaan vrijen. Ik keer Mijn hand van u af, Ik zal u nooit weeraanzien.’

Maar nee, Zijn hardste slag is: Lieve duif, liefste, schone, Ik ben nat en vermoeid, laat Mij niet de ganse nacht op de straat liggen. (Jer. 3 : 14) „Bekeert u, gij afkerige kinderen, spreekt de Heere”. Welk argument gebruikt de Heere om hen te bewegen? „Want Ik heb u getrouwd”; Ik ben uw Man. (Hoséa 11 : 3) „Ik nochtans leerde Efraïm gaan. Hij nam ze op Zijn armen”. Gods goedertierenheid is een groot net, alle vis die in het net komt, wordt aan land gebracht. Wel geliefden, dit is de stem van het

Evangelie: „Komt herwaarts tot Mij, die vermoeid en belast zijt.” Maar deze stem zal niet altijd duren. In die dag wanneer de hemelen zullen wegwijken als een boek, dat toegerold wordt, en de elementen branden zullen en vergaan, en de goddelozen zullen roepen tot de bergen en tot de steenrotsen: „Valt op ons en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams; want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie zal bestaan?” Dan zal er geen woord worden gehoord over een avondmaal. Helaas! dan zal de tafel weggenomen zijn, en God zal niet meer om uw gezelschap geven.

2de. De dienstknecht wordt ten tijde van het avondmaal uitgezonden, als de nacht en de tijd om naar bed te gaan nabij is. De dag van Gods goedertierenheid is maar een avondmaaltijd, de avondstond, het ondergaan der zon. Zolang als het Evangelie spreekt, roept het altijd: ‘komt, welkom, welkom, zondaren; u zult welkom zijn aan het avondmaal des Heeren!’ Paulus kwam binnen, toen de overigen reeds een plaats aan de tafel hadden gekregen, en de Heere des huizes zette hem bovenaan de tafel.

Gebruik. Wij zullen even welkom zijn als wij midden onder het avondmaal inkomen als zij, die omtrent de zesde en de negende ure van de dag in de wijngaard des Heeren kwamen.

Indien u komt tegen dat de tafel wordt afgenomen, evenals de moordenaar, die aan de rechterkant van Christus stierf, dan komt u aan het dessert. Maar geliefden, ik bid u, pas op, dat u niet evenals de dwaze maagden, ná het avondmaal komt, wanneer de tafel weggenomen, de heer des huizes naar bed, en de deur gesloten is. Gedenkt, dat het nu de tijd van het avondmaal is, terwijl het Woord gepredikt en het sacrament van het lichaam en het bloed des Heeren wordt aangeboden. Welgelukzalig zijn zij, die tot het avondmaal komen, maar wee hen, die nakomen, want zij zullen in de bedden hunner graven neerliggen, zonder dat zij aan de avondmaaltijd hebben aangezet. Gelijk Job zegt: „Zijn beenderen zullen vol van zijn verborgen zonden (of volgens de Engelse vertaling: van de zonden zijner jeugd) zijn. O! de wereld heeft veel schuldenaars, kwade schuldenaars, die hun zielen verkopen voor de zonde. Maar wat is dat te bejammeren, want wat kunnen zij in ruil voor hun zielen geven? Een mens, die het water moet oversteken, zal zich op de eerste aanmaning van de zeelieden haasten, omdat hij weet, dat de vloed niet op hem zal wachten. En toch willen nu de mensen, - die belijden dat zij naar Kanaän willen overvaren, op de stem van de scheepslieden des Heeren, die roepen: *komt, het is nu vloed!* - niet komen, maar zij laten de zee ebben en zitten stil. Dit is een list van de duivel, dat hij, als wij de ene voet op de wal en de andere op het schip hebben, en voornemens zijn van onze zonden weg te varen, eerst nog iets heeft te zeggen. De schoonvader van de Leviet drong er bij hem op aan, dat hij een nacht bij hem zou blijven, hem belovende, dat hij hem morgen zou laten gaan, maar toen verzocht hij hem, om *nóg* een nacht te blijven. Zo is het hier ook, nadat wij een jaar in de dienst van de duivel zijn gebleven, zal hij er bij ons op aandringen, dat wij nog een jaar blijven, belovende, dat hij ons dan zal laten gaan.

O, dat wij zo wijs waren om onze ogen en oren te sluiten voor des duivels verzoeken en aanradingen tot uitstel, en nu, in de korte tijd van het Evangelie terwijl de tafel gedekt is, de nodiging tot het avondmaal des Heeren wilden aannemen. De Heere zegt: „Wandelt terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet bevange, en de nacht komt waarin niemand werken kan.” Onze zonden zeggen ons, dat de lange schaduwen reeds beginnen te komen; de nacht is op handen, waarin het Evangelie zal worden weggenomen, en welgelukzalig zijn zij, die intijds aan het avondmaal aanzitten.

3. De derde bijzonderheid is, de reden waarom zij moesten komen: ***Want alle dingen zijn gereed.***

Zo redeneert Salomo ook: (Spr. 9 : 1, 2) „De opperste Wijsheid heeft haar huis gebouwd, zij heeft haar zeven pilaren gehouwen. Zij heeft haar slachtvee geslacht, zij heeft hare wijn gemengd”, en alle dingen zijn gereed, komt tot de bruiloft. Zo werd het Joodse volk barmhartigheid aangeboden, terwijl hun God alle uiterlijke middelen, zoals het Woord en de sacramenten, voor hen gereed maakte. Zodat Hij zegt: (Jes. 5 : 4) „Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb. (Jes. 65 vers 2) Hij heeft Zijn handen uitgebreid de ganse dag tot een wederstrevig volk. (Spr. 1 : 20) „De Opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten, zij verheft haar stem op de straten.” Hier roept God overluid met uitgebreide armen. Hij roept al wenende. Hij wilde wel, dat zij zich bekeerden en leefden. Maar gelijk het waar is ten opzichte van de Joden, is het ook waar voor ons. Hij heeft Zelf het gehele avondmaal bereid, de tafel gedekt en voor ons is anders niets te doen, dan dat wij gaan aanzitten en eten. En als wij dit toebereide Avondmaal aanschouwen, dat heeft Christus Zelf geheel bereid in de oven van Gods toorn. Het brood, dat wij hier eten is Zijn vlees, dat Hij heeft gegeven voor het leven der wereld (Joh. 6). De wijn, die gemengd en opgezet is, is Zijn bloed. O vrienden, was onze Heere niet vurig in het gereedmaken van dit avondmaal? Niet een gerecht is verkeerd bereid, alles wordt ons in het Evangelie voorgezet, en Jezus eist niet meer voor al Zijn moeite dan alleen, dat Zijn vrienden tot het feestmaal komen, en eten, en vrolijk zijn. En als u wilt komen, Christus zal al de kosten betalen. Toen de Israëlieten met manna werden gespijzigd moesten zij buiten de legerplaats gaan en het zelf vergaderen. Maar wij brengen niets toe aan dit avondmaal. Gode zij dank, Christus draagt alle kosten. Helaas! Helaas, dat de ongelukkige wereld niet flink wil eten, nu Christus alles betaalt! De arme kinderen van Adam waren allen krank en op het punt van te sterven, en hun magen waren zo bedorven van een zure appel, die Adam had gegeten, dat zij uitgehongerd waren en niet konden eten. Maar Jezus komt in, en bereidt een geneeskrachtige maaltijd van Zijn eigen vlees en bloed. Hij legt Zich neer en wordt geslacht om een geneesmiddel voor ons te maken van Zijn gekruisigd lichaam, opdat wij genezen zouden worden. Die alleen sterven van honger en raken voor eeuwig hun eetlust kwijt, die van deze spijs walgen. In het sacrament zijn alle dingen gereed, alles wat de ziel nodig heeft zal zij aan de tafel vinden. Alle hongerigen zullen ondervinden, dat Christus spijs en drank is (Joh. 6). Voor de armen is Hij Goud; voor de naakten is Hij Kleding; voor de blinden is Hij het Licht der ogen. (Openbaring 3 : 18) „Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalft uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.”

Beschouw het avondmaal, en u zult gewaar worden, dat het Christus zeer duur is komen te staan, want het vuur waarop het bereid is, was de toorn Gods. Het brandhout en het offer was Christus met een grote last van de zonden der uitverkorenen op Zijn rug. Indien Jezus geen groen hout was geweest zou Hij geheel tot as verbrand zijn. Christus werd eerst in Zijn eigen bloed gekookt in de hof van Gethsémané. Toen werd Hij op het kruis gebraden en geroosterd, en met nagels, speren en slagen geheel aan stukken gesneden, om Hem Gods brood te maken voor de monden en magen der gelovigen. En de bitterste saus in dit Avondmaal was voor Christus, dat Zijn geliefde Vader zich voor Hem verborg. En nu dit alles geschiedt is, kunt u hem geen slechtere dienst bewijzen, dan met niet van harte te eten.

Nu, om 's Heeren wil, geliefden, doet de goede Heere des huizes genoeg, en eet, en

wees welkom. De laatste wijn zal de beste zijn. Wat wilt u hebben? Hier is aangenaam gezelschap, eet, u bent hartelijk welkom. U noemt dat toch een welvoorzienere dis die door voornamen dienaars bereid is? Op deze tafel staat geen schotel, die door Engelen bereid is, veel minder door mensen. Vervloekt zijn ze, die de melk van Maria, alsmede het bloed der martelaren als nagerecht opdissen. Nee, het bloed van Christus is in elke schotel, het vlees van Christus is in elk gerecht, en de verdienste van Christus is een heerlijke saus bij alle spijzen. Andere spijzen zijn smakeloos bij dit avondmaal. Nee, die zijn klaar vergif, door de hand des duivels erin gedaan. Die zou niets liever willen, dan dat nooit een levend mens van de tafel opstond, maar dat zij allen vergiftigd werden.

3. En zij begonnen allen eendrachtiglijk zich te verontschuldigen.

De rede zou menen, dat, wanneer de Heere een groot avondmaal voor de wereld bereidt, zij dan allen graag zouden komen, om bij Hem het maal te gebruiken. Dat zij allen hard zouden lopen, wedijverende wie het eerste aan de tafel zou zijn, en het dichtste bij de Heere. Maar nee, zo is het hier niet; want er zijn drie soorten van mensen, die eendrachtig weigeren te komen. De eerste zegt: *Ik heb een akker gekocht*. De tweede zegt: *Ik heb vijf juk ossen gekocht*. En de derde zegt: *Ik heb een vrouw getrouwd*.

Ere houdt de eerste soort weg; rijkdom en voordeel de tweede; genot en begeerlijkheid de derde. Het is van den beginne zo geweest. God en de wereld zijn altijd bezig geweest om mensenzielen vast te houden en te trekken. Hier zijn de drie goden der wereld: Ere, voordeel en genot. Dit is hun drieëenheid. Johannes beschrijft in zijn eerste Zendbrief (Hfd. 2) de leer van de drieëenheid der wereld. In die plaats verbiedt hij de mensen de wereld lief te hebben, en hij geeft er goede redenen voor. Hij zegt in vers 16: „Want al dat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vlees”, dat is ongeregeld vermaak; en de „begeerlijkheid der ogen”, dat is gierigheid of hebzucht; en „de grootsheid des levens”, dat is ere, „is niet uit de Vader, maar is uit de wereld.” En, zegt onze Heere, *zij begonnen allen zich eendrachtiglijk te ontschuldigen*. U moet hier twee dingen overwegen.

- (1) De weigering der gasten.
- (2) Het aantal weigeraars, *allen* eendrachtiglijk.

(1) Wat de eersten betreft, het schijnt inderdaad wonderlijk, dat onder al de drie soorten mensen niet een gevonden werd, die ook maar een os voor Christus wilde loslaten. Kan de Heere ze dan niet allen inbrengen aan het avondmaal? Ik antwoord. Hij kan dat doen: (Matth. 22: 14) „Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.” Maar wij moeten hier een van de diepste verborgenheden van de raad Gods beschouwen. Er is tweërlei roeping.

1ste. Er is een uitwendige roeping waardoor God mensen roept, die niet gehoorzamen: Hier worden velen tot het avondmaal geroepen, maar weinigen komen.

2de. Er is een inwendige roeping, waarvan de apostel spreekt (Rom. 8 : 30): „En die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd.”

1ste. Beschouwt u de *uitwendige* roeping Gods ten opzichte van het Woord en de sacramenten, dan verplicht deze roeping de mensen, die met handen en voeten met de ketenen des satans gebonden zijn, maar maakt hen niet los; want God heeft hen gebonden. Hij gebiedt hen zichzelf los te maken gelijk zij verplicht zijn te doen,

omdat gehoorzaamheid een schuld is, die de verworpenen in zover zij Gods schepselen zijn Hem schuldig zijn. Waarom zou niet de grote Schepper en Heere van het heelal van schuldenaars en bankroetiers eisen wat zij schuldig zijn, al hebben zij door hun eigen schuld niets om te betalen? Daarom roept de Heere beiden toe, dezulken, die krachtadig geroepen worden, en degenen, die geen genade krijgen om te gehoorzamen: ‘schuldenaar, betaal wat gij schuldig zijt, of anders gaat u naar de gevangenis.’ Aangezien God hen niet tot de zaligheid heeft uitverkoren, en ziet dat zij in de staat der zonde zijn, en dus slechts slaven en bastaarden, (want de Borg, Christus, zal niet de schuld van iedere bastaard betalen) zo laat Hij hen met die boodschap gaan: ‘betalen of sterven.’ Maar zij blijven gewillig gerust liggen, niet anders begerende dan in de armen des satans te leven en te sterven.

2de. Er is een *inwendige* roeping, door welke God niet alleen door zijn Woord roept en schreeuwt om slapende zondaren wakker te maken; maar ook door Zijn Geest inwendig het leven Gods in hen blaast, en hen op hun voeten zet. Van deze wordt gezegd, dat zij van de Vader aan de Zoon zijn gegeven, en dat de Zoon ze aanneemt en bewaart. Dit is een wonderlijke roeping. De Vader eist de schuld van ons, en zegt: ‘betaal, en gehoorzaam Mijn roeping, gelijk u verplicht zijt.’ En de Zoon komt in, door Zijn Geest, en stopt heimelijk de som, namelijk de prijs der gehoorzaamheid, in onze handen, en zegt: ‘omdat Mijn Naam in het verdrag staat, tussen de Vader en u, zal Ik u geven wat u verder Mijn Vader moet betalen, en zolang als Ik heb zal u niets ontbreken.’ Zodat de uitverkorenen, al zijn zij schuldenaars, echter de schuldenaars van hun Vader zijn, en een goede Vriend hebben, die voor hen betaalt.

Er is in deze roeping een grote verborgenheid: God roept ons en Hijzelf antwoordt in onze harten. In een goede zin genomen, is deze roeping een roepen van Zijn eigen Geest in ons, en wij antwoorden door diezelfde Geest, die in ons woont. De Vader roept: ‘*Komt tot het avondmaal, Mijn uitverkoren volk!*’ En de Zoon antwoordt door Zijn Geest in onze harten: ‘*Mijn Vader, zie wij komen.*’ In het Woord Gods wordt deze roeping een kloppen aan de deur onzer harten genoemd, om toegang te verkrijgen om in te komen en met ons avondmaal te houden. Op de ene tijd klopt de Heere van buiten om binnen gelaten te worden, en op een andere tijd doet Hij van binnen de deur open; van buiten kloppende, en van binnen trekkende. Dat dit schriftuurlijk is kunnen wij zien in Hand. 16 : 14. Paulus predikt tot het hart van Lydia. Zie nu, daar roept en klopt God van buiten door het Woord. En zie, in datzelfde vers staat: ‘Welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.’ Gode zij dank, God eist en Hij bidt voor ons. Terwijl God roept: ‘Doe open, klopt Hij met Zijn ene arm buiten aan de deur, en met de andere arm schuift Hij van binnen de grendel weg en maakt Zichzelf woning. God is Zijn eigen kwartiermaker. Hij maakt Zijn eigen bed op, bereidt Zijn eigen avondmaal, maakt Zelf Zijn kamer in orde, en doet Zelf alles wanneer Hij komt. Van ons heeft Hij niets dan blote huisruimte, het ganse meubilair is van Hemzelf, Hij brengt alles mee.

Zo houden de grond en oorzaak van deze roeping, en de liefelijke verkiezing, gelijke tred. De verkiezing is het geschrift en het besluit van de Koning, waarbij zulke personen bij hun namen tot het koninkrijk Gods verordineerd zijn. En de krachtadige roeping is de arrestatie en gevangenzetting, volgende op datzelfde geschrift, waarbij zij, die in de rol en de naamlijst zijn ingeschreven, door het Woord tot genade en heerlijkheid worden geroepen. Wanneer zij het bevel des Konings met geweld tegenstaan trekt de Vader hen en de Zoon neemt hen in Zijn armen. Dan rijdt Hij op het witte paard van het Evangelie en schiet de pijl van het onweerstaanbaar Woord van God in de harten van Gods uitverkorenen, zodat zij moeten gehoorzamen. En uit

kracht van het besluit des Vaders, worden zij de gevangenen des Heeren die vrijgekocht en gekocht zijn. Dus heeft de Zoon het recht om de uitverkorenen te arresteren; de Vader geeft hen aan de Zoon, en Hij zal ze niet missen. Hij trekt Zijn Kerk (Joh. 6 : 44). De Geest des Vaders trekt ons tot de Zoon; want wat Christus van de Vader door een gift heeft en wat Hij met goed recht heeft, omdat Hij er voor betaald heeft, is het Zijne. En het is voor Hem geen daad van mouterij als Hij deuren en vensters in de zielen openbreekt, om de Zijnen te bemachtigen. Hij heeft de wet aan Zijn zijde, en een voldoende besluit, dat door de Vader gepasseerd en ondertekend is.

Uit deze leer maken wij de volgende opmerking: *Dat het uitwendig middel van het Woord, zonder de inwendige werking des Geestes ons niet tot het avondmaal des Konings zal brengen.*

Hier worden velen geroepen, maar zij verontschuldigen zich, dat zij niet kunnen komen, omdat zij het te druk hebben met hun andere bezigheden. Dit moest ons leren het Woord aan te kleven, maar bovendien over het Woord heen te zien, en bij het gebruik van het Woord te roepen om de inwendige genade des Geestes. De zieke wordt niet door de fles van de dokter genezen, maar door de medicijn, die in de fles is. Het Woord en de sacramenten zijn maar lege flessen, wanneer niet de Heere ze met Zijn kracht vult. Zonder deze verborgen kracht zullen wij onze mond aan een lege fles zetten, en slechts wind inademen tot schade van onze zielen en magen. Het zal dan blijken de reuk des doods ten dode te zijn en niet de wijn van Gods verkwikkende genade. Onze Heere zeide, toen Hij met de Samaritaanse vrouw sprak, tweemaal, dat Hij het is, Die het levende water geeft. Nu is waarlijk in het Woord en de sacramenten de fontein des levens, en sinds die bron voor het huis Davids is geopend, is er goede reden, dat Hij door de Zijnen wordt gevonden. En dat Hij de Hofmeester van Zijn eigen hartebloed is, Die alleen de sleutel aan Zijn gordel draagt. Waartoe anders wordt van de Kerk gezegd, dat zij in de armen van Christus ligt (Hoogl. 2). Hoe kan zij dan bezwijmen van honger, of bezwijken wanneer zij in het wijnhuis is, waar zij moed kan scheppen uit de vertroosting van Zijn Woord? Ja waarlijk, zelfs daar aan de bron zal zij sterven, als niet de Heere de beker der geestelijke verkwikking aan haar mond zet. Dit werd in de dagen van Ezechiël ondervonden door de dorre beenderen (hfd. 33). Hij zegt daar, dat de Heere hem beval te profeteren. Toen naderde elk been tot zijn been, en er kwamen zenuwen op de beenderen en vlees op de zenuwen. Daarna moest hij profeteren, dat de geest zou komen en in hen blazen, opdat zij levend werden. Zo is het Woord zonder de Geest een onbeschreven oorkonde, waarin onze naam niet geschreven staat, zonder zegel en zonder ondertekening. Het sacrament zonder de Geest is niet beter dan een stuk ongezegeld was.

(2) Het tweede punt is het aantal weigeraars. De Heere zegt: *Zij begonnen zich eendrachtig te verontschuldigen.* Let hier op, dat

a. Het aantal dergenen, die een verkeerde weg volgen, het grootste is: (Gen. 6 : 12) „alle vlees heeft zijn weg verdorven op de aarde.“ In de dagen van Achab was er maar één oprechte Micha, terwijl er vierhonderd deugnieten waren. Abraham dorst niet bevestigen, dat er vijf rechtvaardigen in vijf grote steden waren. (Jer. 1 : 18) Koningen, vorsten, priesters en het volk van het land, een geheel Parlement, de drie standen van het land, zijn tegen de Heere en Jeremia. (Matth. 27 : 22) De verlaten Waarheid staat hier alleen; zij heeft maar een klein gevolg.

Misschien zegt U: De zonde heeft nu niet zulk een groot gevolg als in de dagen van Christus, want nu komen de mensen, al hebben zij ossen en akkers gekocht, toch tot

het Avondmaal van Christus.

Antwoord. Dit is gauw gezegd, als wij slechts het eten en drinken bedoelen, maar dat bewijst niets om onze eeuw te rechtvaardigen. Op die wijze kwam Judas ook, en wie weet of niet de duivel, als hij een wezenlijk lichaam had, op die wijze aan de tafel des Heeren zou komen. Maar hoevelen in deze kerk laten hun harten thuis, wanneer zij aan de tafel des Heeren komen. Beproeft uw consciënties hierin.

b. Het veroordeelt de godsdienst van onze tijd. Wij leven juist zoals onze burenen het ons voorhouden. Zeer velen hebben een gewoonte van vloeken. Zult u dat dan ook doen? Deze mensen nemen op goed geloof aan, en geloven wat de wereld gelooft. Gezelschap is goed, maar gezelschap in de hel is een schrale troost. De mensen beloven plechtig, dat Christus hun Man zal zijn, evenals koningen hun koninginnen het hof maken. Want zij horen alleen van haar bij gerucht en zien haar portretten, en daarop wordt het huwelijk tussen hen gesloten. Zo gaat het ook met de mensen van deze eeuw. Zij horen van Christus bij gerucht, zij vormen zich een denkbeeld van de hemel, en hebben een eigen geloof, en lopen als een beest de troep na. Maar een mens, die Christus wil dienen zoals het behoort, moet een spot voor de wereld en velen een wonder zijn. (Ps. 71 : 7). John is een beste man, maar hij geeft nergens om, behalve om één ding, dat is, dat hij een Christen is. Hun antwoord is niet een rechtstreekse loochening van God en een smadelijk spreken over het avondmaal, maar een ieder hunner geeft een reden op, en zij wensen, dat men hen zal verontschuldigen.

Wat is de bedoeling van de verontschuldiging?

‘Ik bid u, zeg God, dat ik Hem lief heb, dat ik Zijn avondmaal hoogacht en gaag in Zijn gezelschap ben, maar zeg, bid ik u, houd mij voor verontschuldigd; want mijn akker, mijn vijf juk ossen, en mijn vrouw heb ik liever dan U.’ Maar als de mensen Christus kenden, zouden zij zeggen: ‘Wee die akker, wee die ossen, wee dat genot, dat Christus en mij zo lange tijd gescheiden houdt.’ Hoewel zij weigeren tot het avondmaal te komen, toch brengen zij een schone verontschuldiging bij de Heere in en zij bidden Hem hen voor verontschuldigd te houden.

c. Wij begaan geen zonde, zelfs al ware het 't met voeten treden van het bloed van de Zoon van God, die wij niet zoeken te vermommen. De duivel heeft de mensen geleerd hun zonde met een nieuwe naam te dopen, opdat zij niet verschrikkelijk zullen schijnen. Het vermoorden van de Zoon van God wordt onder een schoon voorwendsel door een vergadering van geestelijken gedaan: „Wij hebben een wet en naar onze wet moet Hij sterven.” Afgoderij wordt *nederig knielen* genoemd. De duivel is een valse munter, en op zijn verworpen munt zet hij het stempel van de Koning des hemels. Het moorden van Herodes wordt als *aanbidden* aangekondigd. Het doden der heiligen gaat onder de naam van *Gode een dienst te doen*. De duivel komt tot niemand, zeggende: ‘Ik ben de duivel, hoor naar mijn raad, en ik zal u in de hel trekken.’ Geenszins, zo dwaas is hij niet. Hij verandert zich in een Engel des lichts. Zalig zijn zij, die in de wijsheid van Gods Geest de duivel en de zonde het masker kunnen aftrekken. Die zien, dat de duivel een duivel, en de zonde zonde is. Indien God gebiedt en ons het allerhoogste is valt het niet moeilijk de zonde te onderscheiden. Indien God een plicht gebiedt behoort geen verontschuldiging in de wereld uw ongehoorzaamheid te dekken. Helaas! Welke verontschuldiging kunnen zij hebben, die van het koninkrijk der hemelen wegblijven? Die Jezus Christus de Gekruisigde afwijzen? Hoe kan de satan zoveel ingang in het hart der mensen vinden, dat hij hen in Gods aangezicht doet zeggen: ‘Houd mij voor verontschuldigd? Heere, ik kan niet in de hemel komen. Houd mij voor verontschuldigd, ik kan niet in Christus geloven, want ik heb wel wat anders te doen.’ Wat een afschuwelijke ondankbaarheid is hier! God biedt een hemelse

erfenis aan voor een paar morgen lands; maar zij wijzen God af en veronachtzamen de aanbidding van Christus. Ik heb vijf juk ossen gekocht. O goedertieren God! zal een morgen lands, of een os, met Christus in de weegschaal worden gelegd? Wee hunner! O, hoeveel Ezau's zijn er in de wereld, die hun hemelse erfenis voor een schotel moes verkopen. Sinds de dag, dat Adam van de verboden boom heeft gegeten, is de smaak onzer ziel zo bedorven, dat wij het zoete zuur noemen en het zure als zoet aanmerken. Jezus, Christus is als het wit van een ei, smakeloos in de mond van de wereld. Geef Bileam het goud van de koning van Moab, en hoeveel schone woorden hij ook spreekt, hij zoekt geen andere hemel. Laat Jerobeam het koninkrijk maar houden en hij bekommert zich niet om de dienst van God. Maar uit vrees voor oproer onder het volk zal hij ze niet naar Jeruzalem laten gaan om te aanbidden, zoals God had geboden, maar hij geeft ze een god van goud, dichterbij, opdat zij die zullen aanbidden. Zo is het nu in onze kerk ook. Geef de mensen een akker en vijf juk ossen, en zij zullen met elke godsdienst instemmen, hetzij die Arminiaans of Paaps is. Geef de krijgsknechten de rok van Christus, en het is hun genoeg; zij zullen Zijn bloed storten en Hem zijn leven ontnemen. Een dronk uit de put van Jacob, is de Samaritaanse vrouw beter dan Christus, het Water des levens. De hemel is voor haar hetzelfde als de grond van de put van Jacob: „Heere, Gij hebt niet om mede te putten, en de put is diep, vanwaar hebt Gij het levende water?” Een zwijn is voor de Gadarenen beter dan Christus. Er is in de harten der mensen geen behoefte meer aan omgang met Christus. Hij is uit de mode geraakt, er wordt niet meer naar Hem gevraagd. De hemel, die wij willen hebben, is een hemel, die wij met onze ogen kunnen zien en met onze handen tasten.

Ik bid u, wat is het, dat de mensen uit de hoogste stand uit de hemel houdt? Niet een koninkrijk, noch een grote erfenis. Dat zou nog enige schijn hebben, maar een stuk grond, een dorp, een stalletje waar tien ossen kunnen staan. ‘O Heere God, zeggen zij: was Christus maar voor geld te koop; maar Hij is zo duur.’

Het is een gevaarlijke zaak, de wereld eenmaal in het hart in te laten. Indien u de wereld liefhebt en aan haar getrouwd bent, zegt dan Christus maar vaarwel. De wereld is als een groot vuur. Wanneer een koud mens op een redelijke afstand staat, verwarmt en verkwikt het hem, maar als hij er te dicht bij komt brandt het hem. Mensen, die onverschillig omtrent de wereld zijn en op een behoorlijke afstand van haar staan, zijn daardoor bewelddadigd. Maar zij, die er zich midden in begeven, worden daardoor verslonden en gaan voor eeuwig verloren. Och, wat hebben de arme wereldlingen toch een armzalige hemel. Dit wordt in Lukas 16 beschreven in de persoon van de rijke man, die gekleed was in purper en fijn lijnwaad, levende alle dagen vrolijk en prachtig. Is dat hun hemel? Spijze en klederen! Zo is het inderdaad. Dienstknechten krijgen geen land, dat is voor de kinderen bestemd; maar zij krijgen een dadelijk loon, meer vragen zij niet. Arme mensen, zij krijgen vijf juk ossen en een boerderijtje. God weet het, het is maar een jammerlijke schrale portie! Hij begint hier weer: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga en hem bezie. Hij zegt niet: ik moet die nodig gebruiken, hem genieten, er van leven, er mij in vermaken en verlustigen, maar: *het is nodig, dat ik uitga en hem bezie.*

Lering 1. *Alles wat de mensen in de wereld hebben is maar een gezicht.*

(Pred. 5 : 10) „Daar het goed vermenigvuldigt, daar vermeederen ook die het eten; wat nuttigheid hebben dan de bezitters daarvan, dan het gezicht hunner ogen?” Toen de duivel met Christus wilde onderhandelen liet hij Hem in een oogwenk al de koninkrijken der wereld en haar heerlijkheid zien; maar meer kon hij niet doen. Hij kon Christus niet in het vreedzaam bezit daarvan stellen. Al de heerlijkheid der wereld

kan nooit in de ziel geraken! Zij staat aan de deur, ja, zij staat aan die twee buitenste vensters der ziel, voor de twee ogen; verder komt zij niet. Let op de woorden van die rijke dwaas: (Luk. 12I : 19) „Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren, neem rust, eet, drink, zijt vrolijk.” Elk woord is hier als de dwaas, die het spreekt. Blinde leugenaar, zij zijn niet opgelegd voor de ziel; want al zijn volle schuren en al zijn goud kunnen nooit de ziel verzadigen. De arme dwaas zag slechts uit door de twee vensters, de ogen, en hij mocht ze zien.

Ik raad u dan, nu u naar de markt moet gaan om te kopen, besteedt uw geld niet voor wat u slechts kunt zien, maar koopt iets, dat u kunt zien, horen en tasten. Koopt dan Jezus Christus! Hem kunt u zien, horen en tasten! Laat uw zielen met Hem gemeenzaam omgaan en Hem genieten. Vertrouw op Hem en klaagt Hem uw leed. U kunt nooit de wereld tot de uwe maken, maar u moet alles aan de mond van het graf achterlaten, en als een naakte worm daarin kruipen, die een beetje slijm achterlaat aan de opening van het gat daar hij in gekropen is. Maar u mag Christus in het graf met u meenemen. U mag Hem meenemen naar de hemel. U mag Hem meenemen om u te verdedigen en voor u te spreken in het laatste oordeel.

Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie. Ik heb een juk ossen gekocht, en die moet ik gaan beproeven. O, deze dwazen zijn slechte kooplieden. De eerste moest de akker hebben gezien, voordat hij ze kocht. Eerst kopen zij, en dan beproeven zij. Maar de deugdelijke huisvrouw van Salomo (Spr. 31 : 16) bekijkt eerst een akker, en dan koopt zij hem. Het zijn dwazen, die eerst hun land en hun ossen kopen en ze daarna gaan bezien.

Lering 2. De dwaze wereldlingen kopen de wereld, voordat zij haar eerst goed hebben gezien.

De duivel is een bedrieglijke koopman, hij wilde Christus geen goed recht gezicht van de koninkrijken der wereld geven voordat hij ze verkocht. Hij toonde ze Hem met een vluchtige blik, in een oogwenk. Evenals een bedrieglijke koopman, die zijn waren, die vervalst zijn, niet in het volle licht wil open leggen. De duivel weet toch, dat, als een mens de wereld zag met de smarten, de ellenden, en de toorn Gods, die hen boven het hoofd hangen als zij zich aan de liefde tot de wereld overgeven, zij hem nooit zouden begunstigen. Maar de kopen van de duivel zijn blinde kopen. Hij verkoopt bij gissing, en de dwazen der wereld kopen op de gis af, en van horen zeggen, en zodoende verbergt hij het einde. O, dat de mensen de binnenkant wilden bezien van eerzucht, gierigheid en wereldliefde, zij zouden dan het woord van Abner tot Joab niet vergeten: (2 Sam. 2 : 26) „Weet gij niet, dat het in het laatste bitterheid zal zijn?” De duivel doet ons de zonde kopen, voordat wij de koopwaar eten. Judas kocht een kwade consciëntie, voordat hij de strop zag. De jongeling (Spr. 7) zag de vreemde vrouw, voordat hij haar woning zag, welke de ingang der hel is. Dwaze zielen zetten zich onder de schuld der zonde, zij geven maar uit, en komen hoe langer hoe dieper onder de schuld, totdat de betaaldag komt, en dan geeft God hun een rekening in handen, die zij met betraande ogen moeten lezen en goedkeuren.

Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. De derde persoon in de drieënheden der wereld is *ongeregelde begeerlijkheid*. Deze, dit kunt u uit de woorden afleiden, is inderdaad de machtigste god van de drie. De twee anderen verontschuldigen zich, dat zij wat moesten doen, maar die de derde god aanbidt, zegt: *Ik kan niet komen*. De beide anderen zeiden in een voorgewende nederigheid: ‘Ik bid u, houd mij voor verontschuldigd.’ Maar de derde zeide onvoorwaardelijk: *Ik kan niet komen*. Zo zien wij, dat vleselijk genot een gevaarlijkere verzoeking is dan eer of

voordeel. Wacht u voor de liefde tot genot en ongeregelde lust. Wat de mensen eer en profijt doet najagen is genot, eigenliefde en zichzelf te behagen. Men zoekt voordeel om genot; zodat genot het gewone aas van de duivel is, dat hij aan al zijn hoeken doet. Zelfs de zonde tegen de Heilige Geest, die er voor de natuur het doornigste uitziet, weet de satan een vermakelijk uitzicht te geven. Want in een soort van hels vermaak spuwen zij de zeer bevallige en schone Zoon Gods in het aangezicht. Daarom gebruikt Salomo, (Spr. 7) als hij over de overspelige vrouw spreekt, vele krachtige woorden, die de kracht van deze verzoeking uitdrukken: „hij ging haar straks achterna, gelijk een os ter slachting gaat; totdat hem de pijl zijn lever doorsneed; zij heeft vele gewonden neergeveld en al haar gedoden zijn machtig velen.”

Vraagt u waar het genot huisvest? Dan zegt dezelfde Salomo u, in het laatste vers van dit kapittel, dat zij haar kamers heeft in de weg naar de hel, ja, in de mond van het graf, de keel en de ingang der hel, daar woont het genot: „Haar huis zijn wegen des graf, dalende naar de binnenkamers des doods.” Ik mag wel zeggen, dat genot of plezier de sportliefhebber van de duivel is, en zijn makelaar, die voor hem verkoopt en koopt, en de prijs voor hem maakt, die de wereld doorgaat en zielen vrijt om met hem te trouwen.

Dit moest ons leren, dat wij naar doding moeten streven. Want wanneer de apostel over deze zonde, *de begeerlijkheid des vleses*, spreekt, zegt hij dat wat er tegen gedaan moet worden is, dat zij tot het kruis gebracht en gekruisigd moet worden; de ogen, de oren en het hart van de oude mens moeten aan het kruis van Christus worden genageld. Wij zullen over deze zonde nooit de overwinning behalen, zolang wij niet ‘aan de wereld zijn gestorven’, en de nagels, die Christus hebben doorboord, door het hart, de ziel en het lichaam van de mens der zonde gaan. Biedt aan dode mensen koninkrijken, juwelen en veel goud aan, het zal maar nutteloos werk zijn, zij zullen naar uw aanbod niet omzien noch horen. Doordat Jozef aan de begeerlijkheid des vleses gekruisigd was, zeide hij: “Hoe zou ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God.” Hij kon het niet doen omdat hij een ‘gestorven mens’ was. Zalig zijn zij, die van de liefde der wereld gespeend zijn.

4. In het vierde deel van de gelijkenis **geeft de dienstknecht verslag van zijn ijver, en het werkt in de heer des huizes uit, dat het hem vertoornt.** Zoals Matthéüs zegt: „*Als nu de Koning dat hoorde, werd Hij toornig, en zijn krijgsheiren zendende heeft hij die doodslagers vernield, en hunne stad in brand gestoken.*”

Ten eerste. De Heere slaat een andere weg in en wil, dat er geen gasten zullen ontbreken. Hij wil Zijn tafel vol hebben. Gods avondmaal zal niet vergeefs zijn uit gebrek aan eters. In het begin van deze gelijkenis was God als een mens; nu is Hij in een leeuw veranderd. Zijn eerste aanbod is goedertierenheid, Zijn eerste woord is: *komt*. Maar wanneer dat wordt afgewezen, is er voor dezulken niets anders dan verbranden en doodslaan. Die mensen behoeven God niet te berispen, dat Hij hun stad in brand steekt, want dat is geen steelse stoot of slag. Wij kunnen ons voorstellen, dat de dienstknecht zeide: ‘Lieve vrienden en geliefde broeders, komt en houdt het avondmaal bij mijn Meester. Hij heeft reeds lang aan u gedacht, Hij wil niet gaan eten voordat u komt. Hij bemint en verlustigt Zich in uw gezelschap, u zult hartelijk welkom zijn en goed onthaald worden.’ Hoewel de dienstknecht zo sprak, toch heeft hij ongetwijfeld ook gezegd: ‘Indien u weigert te komen zal Gods toorn over u komen; u zult nooit Zijn Avondmaal smaken en u zult Hem zoeken, maar zult Hem niet vinden.’

God brengt niet onvoorziens een slag toe, en besluit niets in 't geheim tegen dezulken, die het Evangelie ongehoorzaam zijn. Zij worden tweemaal of driemaal gedagvaard,

en de straf op het niet verschijnen wordt in de Schrift terneer gesteld, voordat God Zijn toorn uitlaat. Nu roept het Evangelie in de oren der ondankbare wereld: „Die niet gelooft is alrede veroordeeld.” Die weigeren ten tijde van het avond in te komen, zullen na het avondmaal niet worden binnengelaten. O, het Evangelie doet veel schone aanbiedingen aan zondaren. De wet zegt: „Doe dit en gij zult leven.” Maar zij sprak maar eenmaal van leven. Want nadat de mens eenmaal had gezondigd spreekt zij nooit weer een woord over leven. Nee, al zou u rouwklagen en wenen tot u de ogen uit het hoofd vallen, de wet roept: ‘Ik wil van geen berouw horen, weg naar de hel met zulk een, onmiddellijk!’

Maar het tweede verbond zegt: (Jer. 3 : 12-14; Ezech. 18) ‘Wat er ook gebeurd is, indien gij wilt wederkeren en u bekeert, zal de zonde uw verderf niet zijn.’ Onze tweede Man zegt: ‘u bent bij Mij welkom, al hebt u met vele boeleerders gehoereerd, (want liefde wordt spoedig afgesmeekt) keert nochtans weer tot Mij voordat het avondmaal geëindigd en de tafel afgenomen is. Maar indien u de dag des Evangelies laat voorbijgaan, en een aangeboden Christus blijft afwijzen totdat het avondmaal is afgelopen, dan zal het Evangelie in een wet veranderen, en niet meer van bekering willen horen.’

En waarom dat? Wel, omdat er na het tweede verbond geen verbond meer is. Na dit Evangelie is er geen ander Evangelie; na het avondmaal van de bruiloft des Konings is er geen andere maaltijd meer. Nee, Christus kan niet wederom sterven. De dood en Hij zullen nooit weer bijeenkomen, de duivel zal Hem nooit weer onder het juk van het kruis krijgen. Ik zal het u in een vergelijking verklaren.

Onze hemelse erfenis was in Adam, en door onze vrijwillige overtreding van de wet, verbeurd of verpand, maar onze oudste Broeder Jezus komt in en maakt een stuk op, waarin Hij Zichzelf aandient als de naaste en wettige erfgenaam van de erfenis, waarbij Hij de schuld, die op de erfenis rust, aflost, en alles vrij maakt, en ons weer in onze plaats herstelt. Het tweede verbond te ondertekenen houdt in het Evangelie te omhelzen, en precies op de tijd van het avondmaal, dat is in de dag des Evangelies, komen; terwijl het Woord nog tot ons spreekt, en het sacrament Christus aanbiedt, als de hoofdinhoud van de nieuwe overeenkomst met ons. Maar Christus heeft in het slot van de acte deze bepaling opneemt, dat wij, als wij het erfgoed weer zullen verkopen, en opnieuw verpanden en met schuld bezwaren, het ons niet meer van dienst zal zijn dan een stuk onbeschreven papier. Want Christus zal niet voor de tweedemaal sterven, maar de toorn Gods zal dan op u blijven, en gij zijt alreeds veroordeeld. En van alle veroordelingen der goddelozen zal dit de zwaarste zijn, namelijk van hen, die het Evangelie horen en niet gehoorzamen. De acte van vrijmaking toch wordt hun aangeboden om die te ondertekenen, en zij weigeren er hun handtekening onder te zetten. Het zal de Turken, die nooit van dat verbond gehoord hebben, verdraaglijker zijn. Past er dan op, u die aan de tafel des Heeren zijt geweest, dat u niet te laat komt, maar dat u Christus precies op de tijd van het avondmaal ontmoet. Want u behoeft geen moeite meer te doen om Hem te zoeken als de nacht is ingegaan.

Ziet dan toe, want indien iets het vonnis der verdoemenis in de dag des oordeels over u zal brengen, dan zal het dit zijn: ‘Ik heb aan Mijn avondmaal zolang op u gewacht, totdat de spijze bijna onbruikbaar en Mijn bloed koud begon te worden, maar uw hoogmoed deed u wegblijven, totdat de tafel was afgenomen. Nu zult u Mijn avondmaal niet smaken, en die teleurstelling hebt u wel verdiend.’ De ganse twist zal zijn, dat wij niet met Hem wilden overeenkomen.

5. De Heere krijgt twee soorten gasten.

Een tweede uitwerking, die de boodschap van de dienstknecht op de goede huisheer

heeft, is, dat hij zijn dienstknecht gebiedt, uit te gaan in de straten en wijken der stad, en de armen en blinden, en verminkten in te brengen. Zo ook, al zou de gehele wereld de genade Gods weigeren, kan God zich nog een gemeente verwekken van de stenen des velds. Wanneer de Joden niet tot het avondmaal des Heeren willen komen, kan Hij de tafel met de heidenen vol maken. Zij die geen volk zijn, worden tot een volk gemaakt, die niet ontfermd zijn, verkrijgen ontferming. U ziet, dat de Heere de deur lang open houdt. Hij sluit de deur voor niemand, Hij zet Zijn huis open zowel voor armen als voor rijken. En werkelijk, de armen en blinden en verminkten zullen bovenaan de tafel zitten, wanneer de kinderen des koninkrijks buitengeworpen en de deur gesloten zal worden. Hier is werkelijk een beschrijving van het koninkrijk Gods. Het zijn armen, die van zichzelf geen rijkdom hebben, maar Jezus geeft hun fijn goud. Zij hebben geen benen om te gaan, zij zijn verminkt, enz. maar de Heere Jezus ondersteunt hen. Zij hebben geen hand om Christus vast te houden. Maar wat zou dat? Christus houdt hen stevig vast. Zij hebben geen ogen in hun hoofd, maar wat doet dat er toe? Jezus Christus leidt hen.

Nu, het is waar wat Jezus zeide. Hij bewees dat toen Hij tot Zacheüs ging: „De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.” Menigten van misleide Christenen roepen uit: helaas, ik ben een zondaar en kan geen deel aan Christus hebben! Dwaas, als u een zondaar bent, dan bent u de man, of de vrouw, die Hij zoekt. Ik bid u: wat is de hemel? Niet anders dan een gezelschap van mensen, die zondaren waren, gebrokenen van hart, en er is niet een van al de kinderen van Adam, die voor de troon en het Lam staan, of hun aangezichten waren eens bezoedeld. Hoewel zij nu koningen zijn, waren zij eens slaven; in de hemel is geen mens edelman van geboorte. O, dit is een grote troost voor Adamskinderen, dat zij, die het geringst zijn in hun eigen ogen, het grootst zijn in de ogen Gods. Zijn roeping gaat over zuigelingen, terwijl wijzen en verstandigen worden voorbij gegaan (Matth. 11). Zijn roeping komt tot tollenaars en zondaren, en gaat eigengerechtigden voorbij, tot hoeren en hoereerders, terwijl de kinderen des koninkrijks worden voorbijgegaan. Het onedele en het uitvaagsel der wereld wordt geroepen, en niet de onderzoeker dezer eeuw. Hoewel het kwaad is een zondaar te zijn, toch is het heerlijk een van Gods zondaars te zijn, die de Heere zal roepen.

Wat de goddelozen en zondaren aangaat, die zijn inderdaad zondaren van de satan en van hun eigen. Christus is niet gekomen om die als Zijn zondaren te zoeken. Wat zijn dan die zondaren in de straten en wijken?

Ik antwoord: Wanneer de Heere ons roept, vindt Hij ons niet in ons huis, of in de schaduw des Almachtigen, maar in de straten zonder enige schuilplaats voor de storm; of in de velden, evenals Juda, die (Jer. 2 : 23, 24) vergeleken wordt bij „een Ichte snelle kemelin, die haar wegen verdraait. Zij is een woudezel gewend in de woestijn, naar de lust harer ziel scheidt zij de wind.” Wij zijn (Eféze 2 : 1, 12) „dood door de misdaden en de zonden; zonder God in de wereld.” Wij zijn „geworpen op het vlakke des velds, vertreden zijnde in ons bloed; geen oog heeft medelijden over ons” (Ezech. 16 : 5). Zij, die in de straten lopen te bedelen, die niet de minste gedachte hebben, dat de Koning om hen zal zenden, zullen de nodiging verwelkomen wanneer zij komt. En wee hunner, die hun geld denken te beleggen op de hemel, en hypotheek willen geven op genade, indien niet, dat zij die voor de volle prijs denken te kopen. Want wanneer Christus tot ons komt kunnen wij evenveel zien als de blinden; zoveel grijpen als verminkten, en zo vlug lopen als hinkenden.

En de dienstknecht zeide: *Heere, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt, en nog is er plaats.*

Hier wordt geen woord gesproken over land kopen, ossen beproeven, en een vrouw trouwen. Maar er is onmiddellijke gehoorzaamheid: op het eerste woord komen zij tot het avondmaal des Konings. Wij zien hier, dat waar Gods Geest het Woord vergezelt, de genodigden niet anders kunnen dan tot het Avondmaal des Heeren komen. In het volgende vers geeft hij Zijn dienstknecht last hen te dwingen in te komen; waaruit men kan zien, dat er in de krachtvolle roeping van de kinderen Gods een soort van Goddelijk geweld wordt gebruikt. Wat was er een lange woordentwist tussen Jezus en de Samaritaanse vrouw; zij geeft de Heere twee of drie smadelijke woorden, maar Hij wil haar niet missen noch loslaten, totdat Hij tot haar ziel zegt: „Ik ben het, Die met u spreekt.” En gelijk Izak tot Ezau zeide: „Ik heb hem gezegend, ook zal hij gezegend zijn”, zo kan de Heere tot dit arme land zeggen: ‘Armen, verminkten en blinden, Ik heb u geroepen, en u zult de Mijnen zijn; Ik heb u genomen, en u zult genomen zijn.’ Christus zal veel riemslagen in het water doen, voordat Hij de Zijnen zal missen. Ja, al zou een van de uitverkorenen naar de hel lopen, dan zal Hij hem volgen. O, Christus is zo snel in hen te volgen, die Hij heeft uitverkoren. De weg naar de hemel is een onbekende weg voor zondaren, maar ziet, de Heere onderwijst hen (Ps. 25 : 8). En wanneer zij onderwezen zijn, durven zij niet alleen gaan, vanwege de vijanden, die in de weg zijn. Dan wordt in diezelfde Psalm gezegd, dat de Heere de zondaars in de weg leidt. Maar ach, de zondaars willen niet geleid worden, omdat de weg hun niet goed aanstaat. Dan zult u zien, dat de Vader en de Zoon hen trekken, en hen dwingen (Hooglied 1 : 2; Joh. 6 : 44). En als trekken hen niet overhaalt, dan zal Hij ze in Zijn armen nemen, en in Zijn schoot dragen (Jes. 40 : 11); en op Zijn schouders nemen (Luk. 15 : 5); en op Zijn hart drukken, Hoogl. 8 : 6).

Wat is de reden, dat Jezus niet een van de Zijnen zal missen? Daarvoor zijn de volgende drie redenen:

1. In die dag, toen de Heere Jezus voor de uitverkorenen stierf, kocht Hij hen met Zijn hartebloed. Met Zijn ziel betaalde Hij hun prijs en Hij achtte, dat zij Zijn leven waard waren. Nu, de Heere Jezus is de onveranderlijke God. U moet niet denken, dat God de uitverkorenen met Zijn bloed koopt, en dan berouw over de koop begint te krijgen.
2. Jezus is de Almachtige. Waar Hij nu de uitverkorenen eenmaal als de Zijnen in bezit heeft genomen, wie zou dan Hem het Zijne kunnen ontrukken? Christus heeft het recht aan Zijn zijde, en de macht om de wet uit te voeren. Hij kan dan ook de Zijnen niet missen.
3. De Vader heeft de uitverkorenen aan de Zoon gegeven, en Hij moet voor hen, man voor man, rekenschap afleggen aan de Vader.

6. Het laatste punt, dat wij moeten overwegen, **is het vonnis, dat de Heere over de weigeraars uitspreekt:** Niemand van die mannen, die genood waren, zal Mijn avondmaal smaken.

Dat is een hard woord, want het wil werkelijk zeggen: zij zullen nooit deel aan Mijn Christus hebben; zij zullen nooit Mijn aangezicht zien. Die mensen weten nu niet wat God doet; zij zijn thuis op hun boerderij, bij hun ossen, bij de vrouw, die zij getrouwd hebben, en zij denken er in het minst niet aan dat God zulk een treurig vonnis over hen uitspreekt. Eli wist er weinig van wat de Heere deed toen Hij een droevig proces tegen hem en zijn huis voerde (1 Sam. 3 : 14). Achab had er geen gedachte over wat God ging doen, toen hij de wijngaard van Naboth in bezit ging nemen, dat de Heere in het Hoogste Gerechtshof een smartelijke beslissing tegen hem uitvaardigde. Elihu zegt van de goddelozen: (Job 36 vers 18) „Zij roepen niet, als Hij ze gebonden heeft.” Het

kan zijn, dat wij lachen, ons met spelen vermaken, en pret maken op aarde, terwijl in de hemel een droevig proces tegen ons gevoerd wordt. De verdervende Engel heeft opdracht ontvangen uit te gaan en te verderven. Gelukkig zijn zij, die kunnen zien hoe hun proces in de hemel voortgaat. U moest opletten en beproeven, hoe het tussen God en uw zielen staat.

Ik bid u, geliefden, wanneer u hard werkt op uw akkers, handel drijft, of u door vermaak ontspant, bidt tot God: *Heere, hoe zal het met mij gaan in de oordeelsdag?*

En vraagt u mij: *hoe zullen wij dat weten; want dat is voor ons verborgen?*

Wel, u moet tot mijn Heere de Secretaris, Jezus Christus gaan, en Hem bidden u mee te delen, en vanuit de hemel te schrijven, of uw zaak er goed voor staat. Zeg: 'Heere Jezus, is er enige hoop, dat mijn proces goed zal aflopen?'

Velen, die goede zorg dragen voor hun bezittingen, die zij op aarde hebben, zijn dikwijls met hun advocaat in de weer. Zij bidden of schrijven hem, of zenden hun vrienden naar hem toe. Waarom zou u dan niet eveneens handelen met Christus? Amen.

5. De bruiloft des Lams.

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft haarzelve bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit zijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf. Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods. En ik viel neder voor zijn voeten om hem te aanbidden, en hij zeide tot mij: Zie, dat gij dat niet doet, ik ben uw mededienstknecht en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben: aanbid God. Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie. Openbaring 19 : 7-10.

Geliefden in den Heere !

Deze tekst heeft twee delen.

1e. De overwinning van de Kerk onder de antichristelijke vervolging in vers 7, 8 en 9.

2e. De struikeling en val van Johannes in het aanbidden van den engel.

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven.

Het zevende vers bevat een vermaning om blijde te zijn en vreugde te bedrijven met dankzegging, met twee redenen daarvoor: „Want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft haarzelve bereid.” Hier kan dadelijk bij het begin een vraag worden gesteld: *Is er niet een tijd om blij te zijn, en een tijd om te treuren?*

Het is nu voor de Kerk eerder een tijd om te treuren en bedroefd te zijn (kap. 12). De Kerk, de arme zwangere vrouw, die het zwaar had in haar baren, in barensnood zijnde, en geen uur bedenktijd heeft, wordt door den draak in de woestijn gejaagd. In kap. 14 wordt een oordeel aangekondigd. In kap. 16 gaan de pijlen van Gods toorn over de ganse aarde en een groot geraas en tumult in de Kerk. En in kap. 19 wordt de Kerk tot zingen en verheuging gebracht. Laat dan ook de wereld onderstboven gaan, laat er komen wat wil, de heiligen zullen er leven uit ontvangen. Zij zijn Gods vogels, die in den winter zingen, want de tijd is gekomen: (Jes. 54 : 1) „Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard heeft, maak geschal met vrolijk gezang, enz. Toch waren zij toen gevangenen, een gevankelijk weggevoerd volk. (Zach. 9 : 9) „Verheug u zeer, gij dochter Sions; juich, gij dochter Jeruzalems, zie uw koning zal u komen.” En toch hadden zij in het geheel geen koning, maar zij waren in den kuil daar geen water in was; zij waren in dienstbaarheid. Zo ook in Jesaja 40, toen de wateren over hun hoofd gingen, wordt gesproken: „Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen, spreek naar het hart van Jeruzalem”.

Wanneer de dag schoon is, en de geest overvloedig, en de wind in het westen is, dan kunnen wij allen zingen en vreugde bedrijven. Als God ieder uur van de dag wilde komen, en Zijn kinderen op Zijn knieën nemen, en hun hoofd in Zijn schoot leggen, zeggende: „Weent niet, houdt u stil”, dan zouden wij allen kunnen zingen, en ons verheugen en geloven; maar wij moeten een venster in onze gevangenis maken, en dag en nacht uitzien of de Bruidegom komt, en ons van te voren verblijden.

Wij zijn als dwazen, als gemelijke kinderen, wij ergeren ons aan onze Heere, evenals Jacob, en willen niet getroost worden. Onze Heere kan ons niet naar het wijnhuis getrokken krijgen om een beker der vertroosting op te nemen. Maar wij moeten leren

om te zingen als God het ons gebiedt. Al was de winternacht nog zo donker, de gelovigen moeten zich altijd te voren verheugen. Daarom bedrijft vreugde, geliefden, want het zal nog dag worden, wanneer de bruiloftsdag is gekomen: (Luk. 6 : 23) „Verblijdt u in dien dag en zijt vrolijk”, wanneer zij u haten en van uw gezelschap afscheiden. (Luk. 21 : 28) „Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.” Zij lieten hun hoofd hangen, maar het geloof moet zich verheugen in de hoop, dat er uitkomst zal komen.

Laat ons Hem heerlijkheid geven.

Aan blijdschap moet geen lof ontbreken. Helaas, wij verblijden ons in onszelf niet in God. Het is een bastaardvreugde, die genoten wordt zonder lof: (Ps. 33: 1, 2) „Gij rechtvaardigen, zingt vrolijk in den Heere; Looft den Heere met de harp”. In 1 Thess. 5 : 16-18. voegt de Apostel deze bij elkander: „Verblijdt u allen tijd; bidt zonder ophouden; dankt God in alles”. Het zou maar een saaie muziek zijn in de hemel, als de lof gemist werd van Hem, Die op den troon zit. Onze Heere krijgt dikwijls lege noten van ons in onze geestelijke blijdschap; wij verheugen ons, evenals in een ontbijt, om onze dwaze zinnen op te vrolijken, en zitten neder op onze blijdschap, en zitten er bij te temen; zo ook verongelijken wij onze Heere, wanneer onze blijdschap geen vrucht van dankzegging voortbrengt.

Het is niet genoeg om ons te verblijden, dat wij hopen in de ordinantiën een kus van Christus te krijgen, als wij niet daar komen, dat wij Hem een offerande van lof geven. Wij verheugen ons dikwijls in onszelf, en maken van Christus een klein kind om ermede te spelen, en er ons dwaas gevoel mede te voeden. Waren wij dankbaar en zetten wij al ons gevoel om in lof, wij zouden niet zoveel hongerige maaltijden hebben. Maar wat is de zaak? Waarom wordt ons geboden ons te verheugen en te verblijden? De Kerk spreekt haar woorden op goede grond. Waarom moeten wij verheugd zijn? Weet u niets beters dan dat? Hebben wij dan geen goede reden om ons te verheugen? Is niet de bruiloft des Lams gekomen? Dan is er niets, dat de Godvrezenden meer met blijdschap vervult, dan dat de bruiloftsdag is gekomen, en nabij is. Het is wel wat waard, dat de arme weduwe, de Kerk, zulk een rijke Man heeft getrouwd, “want de aarde is des Heeren, en hare volheid”. U behoeft niet te vrezen, dat u gebrek zult hebben, of dat Christus schraal zal huishouden: „De bruiloft is gekomen”; dit ziet niet slechts op de verheerlijkten in de hemel, maar ook op de tijd wanneer God al Zijn beloften aan Zijn Kerk in Christus zal vervullen.

Indien u zegt: *was niet deze bruiloft des Lams te voren? Ja, was niet Christus van den beginne de Man van Zijn Kerk en haar Liefste?*

Ik antwoord: In Gods voornemen was Hij van eeuwigheid de Koning, Heere, en Man van Zijn Kerk. Maar wat het aangaan van het huwelijk betreft moeten wij weten, dat de Kerk lange tijd vóór het huwelijk werd aangezocht en gevrijd. Christus werd niet op het eerste gezicht verliefd, evenals Simson op zijn vrouw verliefd werd. Hij trouwde, om zo te zeggen, met bedachtzaamheid. Hij en Zijn Kerk worden in het gepredikte evangelie driemaal afgekondigd. Er zijn vergaderingen en besprekingen over de hoofdpunten van het verdrag, waarin Christus spreekt over Zijn eigen voortreffelijkheid, en over de waardij van de heerlijkheid van Zijn Vader en vertelt welke woningen daar boven zijn (Rom. 7:1) Zolang onze eerste man, de wet, leeft, trouwt Christus niet. Als u en de wereld elkander de hand nog geven, moet er eerst echtscheiding plaats hebben, anders zal Hij niet naar die kant van het huis zien waar u in woont. Voordat het hiertoe komt, namelijk, dat Hij haar neemt, heeft Christus drie reizen naar Zijn vrouw gemaakt.

1. Toen Hij in het vlees kwam vrijde Hij zondaren en bood Hij Zich aan de wereld aan.
2. Na Zijn hemelvaart maakt Hij een andere reis door Zijn Geest in Zijn dienaars, die het evangelie prediken. Zo zegt Paulus: „want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus.”
3. Hij zal ten laatsten dage wederkomen, en het huwelijk voltrekken.

Ik verdenk een haastig huwelijk, dat het een schielijke wraak is; mannen en vrouwen vliegen tot Christus en stromen samen tot de ordinantiën, om met Hem te eten en te drinken, al vrijt Hij hen niet. Velen komen om Christus te nemen, die een andere man thuis hebben, de wereld en uw begeerlijkheden. Dat is vals spel; u moet ongetrouwd zijn, anders kunt u Hem niet huwen. Ik vraag u allen die heden hier zijt, of uw man, de wereld, gestorven is? Beproeft u, of u aan uw begeerlijkheden gestorven zijt, en of de zonde gedood werd. Anders moet u niet verwachten, dat Christus u Zich zal ondertrouwen. Indien u en de wereld even groot met elkaar bent als ooit te voren, dan zal ik niet geloven, dat Christus en u ondertrouwd zijn. Zij, die met Christus ondertrouwd zijn, weten wat het is neergeworpen, overwinterd en overzomerd, uitgebrand en uitgewassen te zijn. Zij kunnen u vertellen wat Gods toorn is, en wat een wonderlijke omwending de liefde van Christus moet maken: walging van de zonde, en alle andere dingen.

En Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.

Hoe bereidt de Kerk, de vrouw des Lams, zichzelf? Dit wordt gezegd in Col. 1 : 12, dat het geschiedt door „het danken van de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht”. Beantwoordt God hier niet duidelijk de waarheid, dat God trekt en wij lopen. Want God en wij komen niet samen tegen onze wil, zoals Simon het kruis van Christus onwillig droeg, of zoals de ezel van Bileam sprak en niet wist wat hij sprak, of, zoals de leliën groeien en niet arbeiden, en toch beter bekleed zijn dan Salomo. Onze Heere heeft onze harten in Zijn hand, evenals een man, die voor het vuur staat, om te wringen en te werken zoals het hem behaagt, om iemand te brandmerken. Zo zet Hij het stempel op het hart des mensen, evenals het was dat ontvangt. Een steen zou het merk niet overnemen. De mens blaast de bazuin, maar al het geluid ontstaat door zijn blazen. Het schip zeilt, doch de stuurman doet de zeilen niet zwellen, maar de wind doet dat. Onze Heere begint en werkt op de wil en het hart, en verandert die en toont ons de voortreffelijkheid van onze nieuwe Man en Heere. En wanneer wij ons bereiden, volgen wij de reuk Zijner klederen. Als God trekt en u stil blijft staan; als God op u blaast, en slaat, en bewerkt, en u neerwerpt, maar u toch onder Zijn hand zo hard blijft als een rots of een steen, dan hebt ge uzelf niet bereid, en bent u niet met Christus ondertrouwd. O geliefden, bereidt u min of meer toe voor Hem! U moet veranderd worden en uw oude Adam afzweren, en uws vaders huis verlaten, uw daagse kleren afwerpen en een bruiloftskleed aandoen, en niet nenen, dat Christus met uw oude vodden van kleren, uw begeerlijkheden, zal overeenkomen. Anderzijds zijn er velen, die horende, dat er een bereiding voor het huwelijk moet zijn, en dat zij niet in hun zonde en schuld tot Christus moeten komen, en die niet anders weten of Hij is toornig, - voornamelijk na een grote verstoting, - van ver blijven staan en Hem in het geheel niet zoeken, omdat zij niet bereid zijn. Het vrouw des Lams bereidt zichzelf.

Maar u zegt: ‘Ik heb mijzelf niet bereid, ja, ik weet niet beter of ik ga in mijn schuld daarheen, ik zal in Zijn toorn worden verstoten. En daar zit u vast, als een schip op een zandbank, op vrezende en vertwijfelingen, en u kunt geen voet dichterbij Christus komen. Wat moeten dan onbereide zielen doen onder die vertwijfelingen, vooral als

zij onder beschuldigingen liggen wegens onbeweende zonden, die Christus vertoornen?’

Ik zal trachten te beantwoorden, wat dezulken verontrust, en wat hen verhindert het in nederigheid aan te pakken en los te raken.

1. Zij zijn verontrust aangaande de natuur van Christus.

2. Aangaande hun volmacht om onbereid te komen.

3. Zij zijn verontrust wegens de duivel en de wet van God.

Wat Christus aangaat, zeggen zij: *Het is een nodeloze boodschap, zulk een onbereide ziel als ik ben, ik zal mijzelf toch niet verbeteren.*

Antwoord. Ga voorwaarts, zullen gesloten deuren u nog tegenhouden? U kunt er niet minder door worden dan u nu bent, het zal hoogstens vergeefse arbeid zijn.

Zegt u, *het is een nodeloze boodschap, ik kan mijzelf toch niet verbeteren.*

Ik antwoord : De luiaard antwoordt altijd voordat hij zijn boodschap gaat doen, de verontschuldiging van de brutale knecht is altijd wanneer hij gezonden wordt om een boodschap te doen: „Er is een leeuw op de straten”. Doch, als u eens een geopende deur vond, en Christus u halfweg tegemoet kwam? Zo genadig handelde Christus ook met de verloren zoon.

Tegenwerping. *Ach, ik zie vuur en zwaard wanneer ik tot de deur kom; hoe zal ik kunnen ingaan?*

Antwoord. Maar als u eens door een verkeerden bril zag? Toe, wanneer het zondaren om Christus te doen is, komt Hij nooit met vuur en zwaard om hen weg te jagen. Het is slechts des duivels vuur en zwaard, wat u bevreesd maakt. Ik houd daar wel van, dat de duivel u tegenstaat. Maar al zou het zo zijn, dat Christus u donker aanziet, evenals Hij de Kanaänese vrouw deed, ga toch vooruit, het zijn lieflijke kolen, die een ziel branden, die het om Christus te doen is; dat vuur zal nooit uw dood zijn. Wanneer gemis van bereidheid iemand van Christus afhoudt, dan komt het van de duivel. De mensen nemen Christus aan om zich te verheffen, zij hebben zichzelf op het oog. Zij zijn trots en willen niet tot Christus gaan, voordat zij met Hem kunnen samenkomen, en genade kopen. Nee, u moet zonder geld gaan, dat is een betere markt. O, denkt u dat het een schande is dat u geheel van Christus afhankelijk bent?

2. *Ach, zegt een ziel, ik mis een volmacht; het is vermetelheid tot Christus te gaan met zulk een last van schuld als ik heb.*

Antwoord. Ik zeg, het is beide hoogmoed en vermetelheid als u wegblijft. Ik hoop, dat u niet op uzelf of op uw eigen kracht zult vertrouwen, anders zou u toch niet, zoals u doet, daarover klagen, dat u niet bereid bent. Leun maar op Christus en klaag dan niet, maar bent in uw komen tot Hem zo vermetel als u kunt, mits ge uzelf Hem niet waardig keurt. Het is geen vermetelheid, als u het ontblote zwaard van Christus aangrijpt, al zou het uw hand afsnijden.

Och, zegt een ziel, *u hebt mij nog niets verteld van een volmacht om onbereid op een toornige Christus aan te lopen.*

Antwoord. Wilt u een machtiging hebben? Hier is ze: ik verlang geen betere volmacht dan die van een bedelaar. De volmacht en machtiging voor een bedelaar is een kreupel been, een lamme hand, een hongerige buik, een naakte rug; dat is voor hem genoegzame reden en oorzaak. Ik zeg dan ook, dat u zo naar Hem hongert en verlangt. Nu, weet u dat u onbereid bent? Dat is een kreupel been en een lamme arm, en een aanmerkelijke volmacht om tot Christus te gaan.

Maar ach, zegt een ziel, *ik heb geen belofte, ik heb het verbond niet om dat met mij te nemen; ik ben wegens gebrek aan geloof de belofte kwijtgeraakt.*

Antwoord. Het verbond is tweemaal geschreven. God heeft een afschrift, het

voornaamste is in Zijn hand en gemoed, en u hebt een afschrift in uw hart. Indien u uw duplicaat hebt verloren, wat dan? Dan zegt Christus: 'Mijn afschrift is nog aanwezig'. Het bestaat niet hierin, dat u altijd zult geloven, zulk een verbond bestaat niet. Dat is een verbond, dat u zelf hebt gemaakt en niet Christus. Laat mij zulk een verbond eens zien, dat allen, die twifelen en zeggen, dat zij niet bereid zijn voor Christus weg moeten blijven, en nooit tot Christus moeten komen voordat zij bereid zijn om te komen, en zich evenals het vrouw des Lams voor haar bruiloft hebben bereid.

Ja, zegt de ziel, *de volmacht is niet zeker. Hij die tot het avondmaal van de bruiloft des Lams komt zonder bruiloftskleed, en zo onbereid is als ik ben, heeft niet anders te wachten dan de hel en de buitenste duisternis.* (Matth. 22 : 12)

Antwoord. Die man was niet bekommerd hoe hij kwam, hij bekommerde zich om geen bruiloftskleed, hij hongerde niet naar Christus; hij miste die volmacht van een bedelaar, waarvan ik u sprak. Maar laat ons, met uw goedvinden, aldus redeneren: *u zegt, dat u niet bereid bent, en dat u veel mist wat u moet hebben, en u denkt, dat het de dood is, als u tot Christus gaat.* Maar ik zeg u, dat het de dood en wel de grootste dood van die twee is, dat u wegblijft! Een mens, die op leven en dood door zijn vijanden wordt achtervolgd en maar twee wegen heeft om er heen te vlieden, óf naar het vuur, óf naar het water, zal als hij wijs is, zich niet naar het vuur wenden, maar naar het water, waar hij misschien kan zwemmen. Uit het water is nog uitkomst voor hem te wachten; het water is de kleine dood, maar het vuur is de zekere dood. Steeds in de zonde te blijven en nooit tot Christus te komen is vuur. Kies dat nooit! Tot Christus te komen met een hongerend hart is de kleine dood. Hier is hoop van barmhartigheid, als u door die vermetelheid desnoods wilt sterven op de punt van het zwaard van Christus. Als u naar Christus verlangt en tot Hem komt, is bij Hem het leven.

3e. Wanneer de duivel en de wet u dagvaarden, toont hun dan het bloed van Christus, dat is Gods grootzegel. Het is verraad dat tegen te spreken. Als zij zeggen: u gelooft niet; antwoordt hun dan: *ik wanhoop ook niet.*

En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad.

Vanwaar komt deze bereiding? Het is de genadegift van God in Christus. Het is alles ten laste en op kosten van Christus. Het fijn lijnwaad is de gerechtigheid van Christus aan de heiligen toegerekend, een weefsel van Christus eigen maaksel. Het heeft Hem duur gekost, dat u het ooit zou mogen dragen: fluwelen, zijden kleren. Het zijn de kleren van koningen en parlamentsleden, met goudgestikt. Niets is te vergelijken bij dit weefsel, dat uit de ingewanden en het hartebloed van Christus geweven is. Wij zijn Zijner onwaardig. Alles wat wij hier kunnen doen of zeggen is met een geleende tong. Wanneer wij zeggen: Ja, zo neem ik Hem aan, dan geschiedt het met een geleende hand. Het geloof is niet onzer. Het is Gods gave, het fijne lijnwaad aan te doen. Dit alles getuigt, dat wij Christus onwaardig zijn. Als wij waardig waren, zou de geslachte Christus uw Man niet zijn. Christus is van het hoofd tot de voeten een Zaligmaker en Verlosser, geheel bestaande uit vrije genade, Die Zijn bloed, Zijn verdiensten en gerechtigheid aan Zijn Kerk geeft voor niemandal. De mensen formeren zich een soort Christus van hun eigen maaksel. Het is niet Christus maar een afgod, een Christus, die geen mens wil aanzien, tenzij zij een samenkomst van heiligheid en rechtvaardigheid in zich hebben gekregen, doch dat is een Christus van uw eigen maaksel. De ware Christus, Die God aan de wereld heeft gegeven, wil met een bedelaar trouwen en met niemand anders. Dat is Zijn eer, dat Hij Zich gevangenen en gebondenen ondertrouwt

hebben (Matth. 9 : 12). zondaren, die verloren zijn (Luk. 19 : 10). Armen en verminkten, kreupelen en blinden, de bedelaars en verachten der wereld (Luk. 14 : 21). De belasten (Matth. 11 : 28). De dorstigen en die geen geld hebben (Jes. 55 : 1). Zij, die ellendig, jammerlijk, arm, naakt en blind zijn (Openb. 3 : 17). De hinkende, verstoten Kerk (Micha 4 : 7).

Want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.

(1) Dat zijn de eigenschappen van het lijnwaad, dat de gerechtigheid, de volmaakte gehoorzaamheid, en het lijden van Christus is, dat het niet grof en rond gesponnen is. Er is geen vlek in. Christus gaf zoveel aan God als Hij eiste. De wet roept met haar ganse hart en ziel en kracht, en Christus antwoordt: (Ps. 40 : 9) „Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands”. Christus geeft aan God een overlopende maat. Geen penning, die de zondaren God ontnemen, die niet tiendubbel door Christus wordt wedergegeven. De mens heeft gezondigd. God heeft nooit gezondigd. God zou nooit gekomen zijn, als wij niet hadden gezondigd, dan zou onze gerechtigheid marktwaarde hebben gehad, maar de onze is grof en rond gesponnen, en kan niet in vergelijking komen bij deze.

(2) Wat het lijden van Christus betreft, daar was geen gebrek in. Christus stond stil, nooit knipperde Hij met Zijn ogen of trachtte Hij Zijn hoofd terug te trekken. Nooit deed Hij iets om een slag mis te lopen, Hij wilde geen slag afweren. (Jes. 50 : 6) „Ik geef Mijn rug dengenen, die Mij slaan, en Mijn wangen dengenen, die Mij het haar uitplukken”. Onze dierbare Verlosser was zoals er geen anderen zijn. Er zijn er niet veel, die een rechtszaak met hun wil verliezen, maar Christus was tevreden, dat een vonnis tegen Hem werd uitgesproken, en dat de wet Hem aangreep. Hij nam voor te betalen en Zich niet te vertellen of te misrekenen. Hij ontving gewillig de slagen, totdat God zeide, dat het genoeg was, dat het volbracht is. Zo zal Zijn gerechtigheid ons een goede dienst bewijzen, want zij is rein, blinkend en fijn. Wanneer u dan dit fijne lijnwaad hebt aangedaan, houdt het rein en wit. Laat geen vuil op de gerechtigheid van Christus spatten. Zijt heilig, gelijk Hij heilig is”. Wij zijn allen geneigd onze nieuwe kleren vuil te maken nadat wij ze hebben aangedaan. Ezechiël moet een waarschuwend woord hebben: (Ezech. 3: 8) „Mensenkind, wees gij niet wederspanning, gelijk dat wederspanning huis”. (Jes. 8:11) „De Heere onderwees mij van niet te wandelen op de weg dezès volks.” Wanneer wij dit fijn lijnwaad hebben aangedaan worden verzoeking, des duivels honden, tegen ons losgelaten om onze klederen vaneen te scheuren. De wereld is een rokerige kamer, een vuil huis. Wat zijn boosaardigheid, hoogmoed, liefde tot de wereld, zorgeloosheid en gierigheid anders dan de berookte muren waarvan wij ons ver moeten houden?

En hij zeide tot mij: Schrijf: Zalig zijn zij, die geroepen zijn.

Wat door God geschreven is staat vast, het is vast besloten. De gelukzaligheid der heiligen rust op: Hij heeft het gezegd, en meer niet. God heeft uw hemel en uw gelukzaligheid in Zijn boek geschreven, indien u tot het avondmaal van de bruiloft des Lams bent geroepen. Gelijk de hel der goddelozen door God geboekt, en opgeschreven en onder Zijn schatten verzegeld is, zo is ook wreke voor hen opgelegd. O gelovigen, „Verblijdt u en bedrijft vreugde.” Uw zaligheid is onder het rijkszegel doorgegaan, dit Testament is met het bloed van Christus bevestigd.

Zegt u: het testament is bevestigd, maar mijn naam staat er niet in.

Ik antwoord : Noch de naam van Abraham, noch die van David staan er in, nochtans is het vast genoeg. Een vader laat een erfenis na, om onder zijn kinderen gelijk verdeeld te worden, elk hunner heeft anders niet te doen dan te bewijzen, dat hij een kind is,

dan ontvangt hij zijn deel van de erfenis. Wij dwalen dikwijls in ons toepassen, hetzij van de beloften, of van de bedreigingen. U trekt Gods deel in twijfel, of Christus voor u is gestorven en u heeft liefgehad. Maakt uw eigen deel vast en wees dan niet bevreesd voor Gods deel.

Vraagt u, *voor wie Christus is gestorven?*

Ik antwoord: Voor allen, die op de Heere steunen, wie zij ook zijn. Haal dit altijd naar u toe, totdat Christus tot u zegt: *Ik ben voor u gestorven*. Een touw wordt in een diepe put neergelaten om u op te halen en nog honderd anderen met u. Indien u disputeert: Is het touw wel voor mij neergelaten? Dan zal ik u zeggen hoe u die twijfeling moet beantwoorden. Grijpt het touw en houdt het vast om uws levens wil, en dan is er geen twijfel aan, dat het voor u wordt neergelaten. Indien u de aanbieding aanneemt, wantrouwt dan Zijn goedwilligheid niet, maar tast toe. De goedwilligheid van Christus zal niet vragen, tot wie u behoort. En als Hij het vraagt, zegt dan: *ik ben de Uwe*. Als Hij het ontkent, wees dan nederig en verbeidt het. De namen van Kaïn en Judas staan niet in het zesde gebod geschreven. Zij hebben geen recht op Zijn beloften, doch zij hebben recht op Zijn bedreigingen tegen doodslagers.

Vraagt u of Christus voor u gestorven is? Hij antwoordt u met een wedervraag? Zou u voor Hem willen sterven? Of sterft u van liefde tot Hem? Dat beantwoordt uw vraag! Zondaren zijn als een aantal mensen, die tussen leven en dood in de zee zwemmen. Christus en Zijn verdiensten zijn als een sterke boot waarin een man, die zijn armen uitsteekt en hen een voor een optrekt, en roept: geeft mij je hand! Zó dringt Hij aan om hen binnen te laten halen.

Zalig zijn zij, die geroepen zijn.

Dan zijn allen die Zijn woord gehoorzamen zalig. Wij zijn uitgezonden om u te roepen, en uit te roepen: 'Onze Heere, de Zoon des Konings, zal trouwen, komt tot de bruiloft en brengt al uwe beste kleren mee.' Doch velen zijn geroepen, die niet geroepen willen worden. Die roeping wordt hier niet bedoeld: (Spr. 1 : 24) „Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt”. Noch die, waarvan geschreven staat: „Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”. Er is onderscheid tussen de uitwendige en de inwendige roeping.

Ten eerste. In de personen. Geen worden geroepen dan de vrienden van de Bruidegom, die uit het huis van Christus zijn gekomen, en nauw aan Hem verwant zijn. Vreemdelingen en bastaarden van het huis krijgen slechts één woord. Daarom is die roeping, die tot de heiligen geschiedt, een roeping bij hun namen, evenals toen God Abraham riep, die zei: „Hier ben ik”. De vrienden van de Bruidegom horen een stem in hun harten, alsof God hen bij hun namen geroepen had. De overigen worden geroepen maar gehoorzamen de Koning niet. Zij horen een stem in de lucht klinken als van ver. Spreek iemand over een erfenis in Spanje, hij hoort het maar hoort het toch niet. De verworpene hoort over de roeping Gods spreken, alsof u met hem sprak over voetballen of over een kleinigheid. Maar spreek iemand over zijn erfenis en hoe hij heer zal worden van alles, dat gaat hem na aan zijn hart.

Ten tweede. De inwendige roeping gaat voet voor voet met het besluit der verkiezing: (Rom. 8 : 30) „Die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen”. De inwendige roeping is meer dan een woord. Het is een woord met een pijl, die in het hart wordt geschoten, of een slag op de ziel, zodat zij zich aan Christus moeten overgeven, en gevangen worden naar Zijn wil. (Joh. 10 : 16) „Ik heb nog andere schapen, die moet Ik ook toebrengen”. Ik moet hen hebben, het kost wat het wil. Indien zij onwillig zijn zullen zij gewillig worden gemaakt. De goddelozen lopen weg met een van de pijlen van Christus in hen, die hen getroffen heeft, evenals een wild

dier met een werpspies. Maar indien hij met volle kracht door Christus wordt afgeschoten, gaat hij door tot op het been. Indien hij alleen wat bloed uithaalt en een wond in de huid maakt, dan valt de pijl er uit en de wond gaat weer dicht. Er is een greep, die *de greep van de Middelaar* wordt genoemd: (Joh. 12 : 32) „En Ik, wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken”. Niemand kan Hem weerstaan, als hij eenmaal een slag van Hem, en een wond in zijn ziel met een van de pijlen van Christus heeft gekregen. Zo werd Paulus niet tot dit avondmaal geroepen voordat hij blind was en drie dagen vastte. Zo lezen wij in Zach. 12 : 10: „Zij zullen Mij aanschouwen Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enigen zoon.” Zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams zijn voor eeuwig zalig. Tot de bruiloft geroepen te zijn is weggeschonken te zijn krachtens belofte, en voor het huwelijk besproken te zijn. En wanneer de overeenkomst getekend is, en de vrouw haar eed, hand en belofte aan haar man geeft, wanneer zij voor God hem de hand gegeven en aan hem verbonden is, kan zij niet eerlijk blijven als ze met een andere man een huwelijk aangaat. Zoals volgens de wet het laatste testament van kracht is, zo is het ook wanneer wij onze namen aan onze Man Christus hebben gegeven. Het is niet eerlijk dat wij onze liefde weer aan andere minnaars geven. Met twee te trouwen is sneed bedrog en ontrouw. Bent u tevreden, dat Christus uw eerste liefde krijgt en dat u met Hem gaat vóór een ander? Allen, die tot de bruiloft geroepen zijn moeten kuis wezen en steeds aan een blik van hun Man Christus denken, Die de eerste belofte van hen kreeg Hij spreekt een taal, die lieflijker is dan alle talen. Een eerlijk koopman, die de eerste koop met u gesloten heeft zal u voor een stuiver meer niet bedriegen. Nu, wanneer alles geschied is, kunnen de duivel en de wereld niet meer bieden dan onze Heere Jezus Christus. Kunnen zij meer bieden dan de hemel, of Christus, of God? Velen, nadat zij hun hand in het verbond aan Christus hebben gegeven, worden door de wereld bekoord, voordat Christus ooit kan komen om weer aanspraak op hen te maken.

En Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.

(Er wordt niet gezegd het Lam heeft Zichzelf bereid). De bruiloft houdt aan de zijde van Christus nooit op. Het is lang geleden, dat Hij stierf en weer uit de dood opstond en in Zijn heerlijkheid inging. Maar het vrouw is grillig en moeilijk over te halen. De reden waarom de laatste bruiloftsdag wordt uitgesteld is, omdat God niet wil, dat een van de Zijnen omkome of verloren ga. Verlang naar de huwelijksdag. Roep: „Kom Heere Jezus”. Maar als uw lusten niet onderworpen zijn, en u toch in de hemel wil komen ... nee, laat het lichaam der zonde en de wereld gekruisigd worden en houd uw bruiloftskleed gereed zijn, want aan de zijde van Christus is er geen stilstand. De woningen zijn gereed. U verzoekt Hem, dat Hij spoedig moge komen? O, Hij kan u verzoeken meer haast te maken, want Hij loopt, maar u kruipt op uw gemak. U gaat moeizaam uit de wereld, evenals Lot uit Sodom ging. Gaat elke dag wat op uw reis vooruit, en u en Hij zullen elkaar ontmoeten. Maar u staat stil en slaapt, u bent als een dronkaard. Wij zijn al lang genoeg hier in de herberg. Toch blijft u steeds zitten en drinkt maar voort. Ons is niet gezegd, dat de bruiloft zou komen, wanneer wij die zoeken. Een groot deel van ons bruiloftskleed is nog niet gereed.

Het avondmaal van de bruiloft des Lams.

Evangeliebeloften en goedertierenheden worden *een bruiloftsavondmaal* genoemd. God noemt geen koper en goud, maar Hij noemt welgelukzaligheid in Christus een avondmaal, een bruiloftsavondmaal, waarin voor genot en vrolijkheid alle genoegens zijn, die het gehoor en de smaak kunnen strelen. Het is een avondmaal, waarna de

zachtmoedigen rust en een nachtelijke slaap krijgen. Want de heiligen hebben menig schraal middagmaal in deze wereld. Vermaken, het kaf dat de zwijnen eten, zijn de draf van de duivel. (Hebr. 11: 25) „Voor een tijd de genietingen der zonde te hebben”. Zij hebben gedurende de langen zomerdag veel zware arbeid en inspanning. Maar hierin is hun welgelukzaligheid gelegen, dat zij weten wat een hartig maal eten in de avond is, en wat het is te rusten in de schoot van hun liefste Christus. Na dit avondmaal is er zulk een zware arbeid en moeite niet als na het middagmaal. De mensen hebben geen rust, maar zijn vermoeid en belast, totdat Christus en zij elkaar ontmoeten. Zij zijn altijd onder het juk van de duivel, totdat Christus hen losmaakt. (Hab. 2: 13) „Ziet, is het niet van de Heere der heirscharen, dat de volkeren arbeiden ten vure, en de lieden zich vermoeien tevergeefs?” (Jer. 2 : 20) „Ik heb vanouds uw juk verbroken, en uwe banden verscheurd”. Gods volk was in het juk van de satan, en onder afschuwelijke slavernij in Egypte, totdat het avondmaal kwam en zij enige rust en wat slaap kregen. De duivel heeft de mensen het juk opgelegd om te ploegen. Voordeel, vermaak en eer zijn zijne ijzeren prikkels. Bileam hoort van goud en eer, Judas van geld en zij trekken zwetende de voren. Ook lopen de kinderen Gods onder het juk totdat God hen losmaakt en verlicht, en hen tot Zijn avondmaal roept. Dan rusten zij van de zware arbeid van hun lange zomerdag. U verwondert u als u ziet hoe de goddelozen zo'n goede sier kunnen maken en de vermaken kunnen inzwelgen. U verbaast u hier over de voorzienigheid, wanneer u ziet hoe zij die God vrezen in moeite verkeren. Maar de verworpenen worden niet geroepen tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. Verwondert u niet, dat God een gulzige hond een been geeft. En zo is de wereld voor hun inderdaad. Als zij er de buik vol van hebben, zullen zij niettegenstaande dat alles, ten slotte in smart neerliggen, zonder het avondmaal van de bruiloft te smaken.

En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.

De engelen hebben in den beginne een goede smaak van Christus gekregen, en hebben iets vernomen, dat zij nooit geweten zouden hebben, als de mens niet gevallen was. Hoewel zij maar aanschouwers zijn en niet zoals wij van het avondmaal eten, toch verspreidt het vlees van Christus wanneer het op tafel komt een goeden geur, en zij verlustigen zich, als zij iets van Christus horen dat ze tevoren niet wisten. Indien zij zeggen, dat Gods Woord getrouw en waarachtig is, hebben wij nog veel meer reden dat te zeggen. Al de gerechten van het avondmaal zijn voor ons: „Zijn vlees is waarlijk spijs, en Zijn bloed is waarlijk drank” voor ons.

U zegt: zullen niet alle mensen dat zeggen, zowel als de engelen? Zou iemand ontkennen, dat de woorden en gezegden Gods waarachtig zijn? Men zou denken, dat de mensen zich zouden schamen God in Zijn aangezicht voor een leugenaar uit te maken.

Antwoord. Het is waar, over het algemeen zeggen wij, dat Gods woorden waarachtig zijn, doch wanneer het op de praktijk aankomt staan wij er niet voor, Hem in Zijn aangezicht voor een leugenaar uit te maken. Evenals boogschutters, die op het doel richten, terwijl ten slotte de boog breekt, en de pijl voor hun voeten valt. Zo zeggen wij, dat het Woord goed is zolang de consciëntie zich met algemeenheden bezig houdt en honderd mijlen van het Woord af is. Maar wanneer het Woord nabij is, om ons te gebieden, onze begeerlijkheden te bedwingen, en onze wil te verloochenen, dan doen wij evenals de consciëntie van Jerobeam, die zich van de boeien losmaakte, toen het hem toescheen, dat het Woord van God hem van zijn koninkrijk zou beroven. Onze consciëntie gaat over het algemeen met het Woord mee, Maar als het onze grillige humeuren ontmoet, of tegen Herodes in gaat, dan schreeuwen en klagen wij evenals

hij deed. Wanneer onze begeerlijkheden oprijzen, en het Woord onze consciëntie bindt, dan geeft zij de Heere schone woorden, evenals een vleiende vriend, of een wellustige knecht, die nooit te vinden is, wanneer men met het zevende gebod handgemeen wordt. Als dat om worstelen roept, dan spreekt hij een andere taal. Het gemoed of onze geest is als een rechter, die altijd recht doet, totdat die verkeerde raad krijgt, en dan loopt het nooit goed af. Het gemoed oordeelt van ver recht over Gods Woord, maar als de lust binnenkomt als een slechte raadgeefster, neemt die de consciëntie bij de neus. Wanneer het op de praktijk aankomt is de lust de kwade buurman van de consciëntie, evenals de raadgevers van Jerobeam, die hem tot zijn schade verkeerd leidden.

2. En ik viel neder voor zijn voeten om hem te aanbidden.

Wij lezen van zeer weinig fouten van Johannes: hij viel tweemaal in afgoderij, het er in onbedachtzaamheid voor houdend, dat een engel méér dan een engel was. Ongetwijfeld veronderstelde hij, dat hij zijn aanbedding tot God richtte. Maar daar hij zijn hart teveel deed overhellen om een schepsel te bewonderen en eerbied te bewijzen, gleed hij uit toen hij zo verzot was op de middelen. Merkt op, dat nederigheid in het vuur der liefde in onze harten kan insluipen, en dat de duivel ons daarmee kan bedriegen. Afgoderij drong met een lieflijke vermomming tot Johannes door. Hij verwelkomde haar als de dienst van God. Onze harten en de satan werken elkander in de hand. Omdat wij niet met God raadplegen gaan onze harten zo ver door in de zonde genoeg te doen, en de afgoderij te bedekken. Doch laten de mensen de afgoderij met al het heilige water van Rome afwassen, zij heeft altijd een zwart vel. Velen gaan verder door in de afgoderij dan Johannes. Saul wilde David niet zelf doden, hoewel hij er niet om gaf, dat het gebeurde, maar hij gaf hem over in de hand der Filistijnen. De zonde, voornamelijk grove zonden, hebben een bloederig zwart aangezicht, zodat de mensen een masker moeten aandoen, voordat zij ze kussen. De mensen menen hun consciëntie te bedriegen door enige omstandigheden om te draaien. De Kolossenzen aanbaden engelen, maar zij deden het onder voorwendsel van nederigheid. Israël zwoer, dat zij hun dochters niet aan de Benjaminiten zouden geven. Maar wat deden zij? Zij geboden hun, dat zij op een danspartij hun dochters zouden schaken, en zo doen zij hun consciëntie struikelen. De zonde kan de ene deur uitgaan, wanneer de consciëntie haar verdoemt, en zij komt weer binnensluipen in een nieuw kleed. Die zelfde zonde deed Pilatus. Hij wees een moord af door zijn handen te wassen, en zeide, dat hij vrij was van het bloed van Christus. Maar hij bepleisterde zijn moord met te zeggen, dat het volk de oorzaak was van hetgeen hij deed. Zo zijn er velen, die geen bezwaar maken om te zweren, als zij zelfs de waarheid bezweren. De mensen zouden gaarne de wet van God bedriegen. Indien ijdelheid in de kleding de naam van hoogmoed maar niet draagt, en zij aanprijzen wat de mode wordt genoemd, wordt er geen bezwaar tegen gemaakt. Doch als uw kleding trots is kan uw hart niet nederig zijn. Indien de bedrieger zijn consciëntie kan verkrachten, en winst kan maken door de overtreding van het achtste gebod, als hij kan zeggen: ‘de koop is toch bij daglicht gesloten, u kon zien wat u kocht’, dan meent hij, dat hij vrij uitgaat. Maar hoort wat in Jer. 2 : 22 staat: „Al wiescht gij u met salpeter, en naamt gij veel zeep, zo is toch uw ongerechtigheid voor Mijn aangezicht getekend”. Hoe komt het, dat wij niet eerlijk leren handelen met Gods wetten? Helaas! Wij behandelen de Almachtige als een kind, wekken Zijn toorn op, en dan schepen wij Hem af met schone woorden.

Johannes zag in zijn godsvrucht te hoog op tegen het werktuig, dat God gebruikte, in zijn arbeid om God te danken voor het aange name nieuws, dat hij gehoord had. Het is een algemeen opkomend gebrek in velen, dat zij meer aan sommige weduwen geven,

dan hun verschuldigd is. Onder de Hebreëen waren er die Mozes de plaats gaven van een Hogepriester. In Korinthe waren er, die zeiden: er is geen prediker zoals Paulus. Een ander zegt: ik beschouw Apollos als beter. En weer een ander zegt: naar mijn oordeel is Cefas, Petrus, de beste van allen. Wat zijn de dienaren anders dan aarden vaten, waarin de hemelse schatten worden gedragen?

Indien zij getrouw zijn, zullen zij eveneens doen als Johannes de Dooper, toen het volk hem hulde wilde betuigen en hem voor de Christus hield. Hij legde getuigenis af, dat „hij de Christus niet was, dat hij niet waardig was de riem van Zijn schoenen te ontbinden. Noem niemand ‘Rabbi’. God is getuige, dat de dienaars begeren, dat u van hen afziet, en zij u naar Christus zenden. Zij zijn slechts de vrienden van de Bruidegom, die u de minnebrieven van uw Man overbrengen.

Doch wie het ook is, die ze overbrengt, ik zou niet graag de leraars bij mysteries vergelijken, opdat God niet getergd worde het licht van die arme man uit te blazen. U weet, dat een uitgeblazen kaars een onaangename reuk geeft. Zij dragen slechts de bazuin, de Geest blaast. U moet niet zo verzot zijn op een mens. Zult u uw liefde aan een afgod verspillen? Er is één Christus Jezus, geeft Hem uw ganse hart. Hebt Hem lief, en hebt Hem meer lief, totdat u vermoeid bent van in Zijn liefde te dolen. Pas op, dat u de Heere niet beweegt de leraar de gaven te ontnemen. De duivel kan vreemd vuur werpen in de ijver van het volk en veroorzaken, dat zij een god maken van een mens, van wie niet veel goeds zou overblijven als hij gezift werd. Is er aan de tong van de ene meer troost verbonden dan aan die van een ander? De ezel van Bileam deed eens een preek, die voor de verkeerde een les had kunnen zijn.

Vrienden, gebruikt het voedsel, dat God u geeft, wie het ook opdient. Helaas! dat er leraars zijn, die door hun goddeloos leven de spijs, die God geeft, vermorsen, zodat de kinderen er van grillen. Wie zou hebben kunnen geloven, dat Johannes tot afgoderij kon vervallen, toen hij in gezelschap van een engel, en in de geest verrukt was, en Christus zich zo heerlijk aan hem openbaarde en zulke aangename overwinningen over de Antichrist bekend maakte, en zijn hart zo goed gesteld was om God te prijzen? De duivel en de zonde liggen dan ook op de loer om ons te verstrikken, al waren wij, evenals Johannes, in het gezelschap van een engel. Deze wereld is een groot bos, en aan de wortel van elke boom en in ieder kreupelbosje ligt een slang. Het is dan ook nodig, dat wij nauw letten op al onze voetstappen naar de hemel en zien of wij goed of verkeerd gaan.

Wanneer wij ons in God verblijden kan de duivel ons misleiden. Petrus dacht, dat hij een nederig mens was, toen hij tot Christus zeide, dat Hij hem nooit de voeten zou wassen. Maar hij was duivels nederig onder het bidden, lezen, horen en avondmaal houden. Verzoeken liggen vlakbij. De satan kwam in de dagen van Job voor de Heere om hem aan te klagen. Denkt u dat de duivel niet even vrijpostig is, als hij ooit geweest is? Denkt u dat hij niet aan de avondmaalstafel durft komen? De duivel voer in Judas toen hij met Christus aan de tafel zat. De duivel is bij de voornaamste gerechten van Christus geweest, en hij ligt op de loer om in de ziel van elke gelovige in te gaan. De wereld is als een wijde zee vol netten en vislijnen. De duivel heeft door de ganse wereld zijn lijnen uitgelegd. Waar u ook gaat, zij is overal vol voetangels en klemmen.

Johannes werd hier in een ogenblik gevangen met afgoderij. David wordt in een oogopslag gevangen met overspel. Hoe nodig is het, dat wij bidden: „Leid ons niet in verzoeking”, en dat wij niet zonder onze wapenrusting en zonder Christus bij ons te hebben door de legerplaats van de duivel gaan. In alles wat wij doen vliegen de pijlen en kogels van de satan ons om de oren. Wij wonen hier naast slechte burens, de duivel en zijn verzoeken zijn vlak bij ons. O, laten wij ons hoeden voor iemand, die bij

ons is in het heiligste werk, dat wij kunnen verrichten.

Zie, dat gij dat niet doet, ik ben uw mededienstknecht en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben; aanbid God.

De engelen willen niets hebben van de ere, die God toekomt. Allen, die gaven of licht hebben, zullen arbeiden om te maken, dat onze Heere Zijn eer krijgt. Wanneer dat Beest toeliet, dat de mensen op hun knieën vielen om hem te aanbidden en namen te geven, die alleen Christus toekomen, kunnen wij daaraan weten welke geest in hem was. Die mens, die het dichtst nabij God is, wil, dat God alleen alle eer wordt gegeven. God en wij moeten niet elk de helft van Zijn eer hebben. De Roomsers zeggen, dat zij God de eer geven, maar dat zij terloops ook voor de beelden moeten knielen. Is het niet onze plicht, dat wij nabij God blijven, om Zijn weg te houden? Genade kan ons goed verzadigen, heerlijkheid is een bijzonder gerecht, niemand kan daarin tot Christus zeggen: de helft komt mij toe. Cornelius viel aan de voeten van Petrus en aanbad hem, maar hij verhinderde het hem. Waar een schepsel tussen God en ons is, dat God voorstelt, riekt het naar afgoderij, als wij er een knie voor buigen. Al is het, dat onze aanbidding tot God gericht is. Wij hebben een jaloerse Man. Indien u de knie voor een schepsel buigt, en zegt, dat u het voor Christus doet, dat is alsof een vrouw zich voor een vreemde minnaar in het stof zou buigen, en dan zou zeggen: God weet, dat mijn hart naar mijn man uitgaat. Afgoderij kan afgoderij zijn al is het, dat men geen afgoderij bedoelt in het aanbidden van het schepsel.

Zij, die zeggen, dat Johannes van plan was de engel te aanbidden, hebben de plaats niet goed overwogen. Johannes richtte zoowel zijn inwendige aanbidding als het buigen van zijn knieën tot God. Hij hield de engel voor God, anders zou de bestraffing van de engel: „ik ben uw mededienstknecht” niet de minste waarde hebben gehad. Toch wordt hij berispt wegens afgoderij omdat hij zijn knieën boog voor een engel. Cornelius had geen voornemen Petrus te geven wat hij aan God verschuldigd was. Hij wist, daar het hem gezegd was, dat Petrus een mens was, en toch was hij van plan, om der wille van zijn Meester en van het evangelie, zijn knieën voor hem te buigen. Waarom Petrus, toen hij aan zijn voeten viel en aanbad, hem oprichtte, en hem berispende zeide: ‘Sta op, ik ben ook zelf een mens.’

De getuigenis van Jezus is de geest der profetie.

Dit is de getuigenis van Christus, die van de Geest van Christus komt, Die de toekomende dingen openbaart. Gelijk de dienaars getuigen voor Christus zijn, zo moeten zij ook zien en horen, anders kunnen zij geen getuigenis geven op de consciënties der mensen. Zij moeten de Geest hebben, die Johannes had, namelijk de Geest der waarheid Die van de Vader uitgaat, Die van Christus zal getuigen. (1 Cor. 12 : 3) „Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest”. Dit zal hun zeggen, of zij met recht *dienaars van Christus* worden genoemd. Indien zij de Geest missen blazen zij niet met de bazuin, maar met ramshoornen.

Ik zal het hierbij laten. Amen.

6. DE ZEGEPRALENDE CHRISTUS

„En ik zag de hemel geopend, en ziet, een wit paard, en die op hetzelfde zat was genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid. En Zijn ogen waren als een vlam vuurs, en op zijn hoofd waren vele koninklijke hoeden; en Hij had een naam geschreven, die niemand wist dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een kleed, dat met bloed geverfd was; en Zijn naam wordt genaamd het Woord Gods. En de heirlegers in de hemel volgden Hem op witte paarden, gekleed met rein en fijn lijnwaad.” Openbaring 19 : 11-14

Deze preek werd op een dankdag gepreikt te Kirkudbright in Galloway.

Geliefden in de Heere!

Christus wordt hier ingevoerd als zegepralende en gezeten op een wit paard, en Zijn heirlegers Hem op witte paarden volgende. Christus wordt hier zeer heerlijk ontdekt:

1. Wegens Zijn zegepraal, gezeten op een paard.
2. Wegens Zijn titel, Getrouw en Waarachtig.
3. Wegens Zijn gerechtigheid in de uitvoering van Zijn macht.
4. Wegens Zijn hoofd, Zijn ogen, Zijn naam, Zijn kleed, Zijn geleide, de kracht van Zijn zwaard, en Zijn hoge titel, *Koning der koningen en Heere der heren*, welke hier alle worden genoemd. Voordat Johannes deze zegepraal van Christus over de Antichrist zag, zag hij de hemel geopend, hetwelk hem een nieuwe openbaring toonde. Zolang toch God de deur niet opent, en nieuw licht van de hemel doet uitschieten, zullen wij nooit met zekerheid geloven, dat Christus de slag zal winnen. Indien God de deur gesloten houdt, en onze ogen verduisterd zijn, menen wij, dat wij Christus te voet zien gaan, vervolgd en verbannen, en dat het slecht met Hem zal aflopen. Dan beginnen wij te kwijnen en te sterven, en werpen als Elia ons vertrouwen weg. Maar wanneer een venster in de hemel wordt geopend om ons licht te geven, hebben wij geloof en hoop. Het is geen wonder, dat tot zolang het geloof der heiligen zoek is. David zeide: *ik zal een der dagen door de hand van Saul vallen*, en toch had hij die belofte, dat hij zou leven en koning worden. Hij had toen veel bevindingen; hoe komt het dan, dat hij in het donker verkeerde? Hier is een reden: God had de deur gesloten. Wij denken niet erger over onze moeite, dan dat wij rechtstreeks door geloof en hoop de deur van onze Koning zullen openen, en tot Hem ingaan, en ondersteund worden met de flessen en versterkt met de appelen. Maar nee, God zal maken, dat Zijn kinderen tot staan komen, en hijgen, en roepen, en op een geopende deur wachten. En dan geloven zij, hoewel zij het niet weten. Zij wachten op geloof, en zij weten het niet; zij menen, dat zij niet geloven, en toch is dat geloven, voor hem, die een van Zijn kinderen is. Daarom zal de Heere Zijn kinderen, niettegenstaande Hij goed huishoudt, laten slapen en vier en twintig uren om brood laten treuren. God houdt van een hongerig kind, dat altijd om brood roept. Ja, het is meer eer voor God, een poosje aan een gesloten deur te laten kloppen, dan dat de deur nacht en dag voor ons zou open staan. Wij zien niet, dat honger dikwijls beter voor ons is dan een volle maag. In de honger zoeken en roepen wij, en dat behaagt God; maar als wij verzadigd zijn, kunnen wij in het zonnetje gaan liggen en in slaap vallen.

En ziet, een wit paard, en Die op hetzelfde zat was genaamd Getrouw en Waarachtig. Hier hebben wij een heerlijke beschrijving van Christus (evenals in Hoogl. 3 : 11; Col. 1 : 15, 16, 17; Openb. 3 : 15). En waartoe dient dit alles? Ik denk, dat het is om Christus tot een openbare markt te brengen, om Hem aan te prijzen als ten hoogste waard, dat men Hem koopt. Wat dunkt u van Hem? Wel, is Hij niet een liefelijke, aangename, uitnemende Persoon? Hebt u ooit Zijns gelijke gezien? Ik zal hierover en over Zijn gevolg spreken, en u beide tegelijk tonen. Waar is Christus? Hij zegepraalt op een wit paard, en de heiligen, heirlegers achter Hem, volgen Hem te paard in het wit gekleed. Hier is waarlijk een grote stoet van ruiters, allen in het wit! Allen dragen hier één livrei, en Christus is de Kapitein of Overste; en Zijn gehele compagnie, Zijn heirlegers, met Hem. Christus en al Zijn uitverkorenen zijn met elkaar een schoon gezelschap, een schitterend gezicht. (Openb. 14 : 1) „En ik zag, en ziet, het Lam stond op de berg Sion, en met hem honderd vier en veertig duizend, hebbende de naam Zijns Vaders ingeschreven aan hun voorhoofden.” (Jes. 8 : 18) „Ziet, Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft.”

Ik denk, dat Hij zou zeggen: *Is het niet een liefelijk gezicht Mij en Mijn kinderen te zien?* Bedenk dan wat een gezicht het zal zijn ten laatste dage, wanneer Christus niet langer aanzoek zal doen, en wanneer de heiligen Hem tegemoet gegaan zijn in de lucht, en Hij en zij weer terug zullen gaan naar de hemel, en Hij met zulk een majesteit daar zal ingaan, en al de eerstgeborenen, de schone kindertijd, de ganse uitverkoren schare, natiën, geslachten, talen en volken, die niemand tellen kan, achter Hem aan, een iegelijk van hen schoon als de zon; en Hij hen de Vader als een gift zal voorstellen. (Openb. 7 : 9) „Na deze zag ik, en ziet, een grote schare die niemand tellen kan, uit alle natiën, en geslachten, en volken, en talen, staande voor de troon, en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen, en palmtakken waren in hun handen.” Wat is hij waarlijk een gelukzalig mens, die dan onder hen zal zijn! Dat moet in alle eeuwigheid een blijde ontmoeting zijn, wanneer wij de Bruidegom zullen ontmoeten.

Dit witte paard waar Christus op rijdt, leert ons niets anders, dan dat Hij in Zichzelf, en in Zijn zaak en waarheid triomfeert. Hij reed door de dood en de hel, en werd nooit uit het zadel geworpen. Nee, aan het kruis, de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar ten toon gesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriomfeerd" (Col. 2 : 15). „Ik leef, en Ik ben dood geweest, en ziet, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods" (Openb. 1 : 18). Hier rijdt Christus over de dood en de hel heen, en Hij breekt door de wachters heen, en neemt de sleutel van de gevangenis mee. Rijdt Hij niet dagelijks snel op dit paard? Heeft Hij niet als een overwinnende Heere door Duitsland gereden, en het aangezicht van het beest en de valse profeet met slijk bespat?

U zult zeggen, *dat Christus soms een slag verliest.*

Ik geef u toe, dat het paard van Christus soms schijnt te zullen vallen, en op zijn knieën ligt, maar Hij valt niet. Nee, zelfs wanneer de vrouw, door de draak vervolgd, naar de woestijn werd gedreven, bleef Christus in het zadel en hield Hij de teugel in de hand; de duivel kan Hem niet achterover werpen en Hem Zijn paard ontnemen. Het paard scheen in een modderpoel een streep te verliezen, toen Christus uitriep: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Toen de Kerk in ballingschap was, aan de rivier van Babel, waar zij als arme onnozele gevangene zat te wenen. Maar geloof mij, Christus zal het winnen, en het goud krijgen, en wij zullen er een deel, van krijgen. Christus zal in Zijn leden wel eens vallen, maar Hij zal, zeg wat u wilt, weer opstaan en Zijn doel bereiken. Hij zal nog in Schotland rijden, en de prijs winnen. Weet u wat Hij heeft gezegd? “Vervolgd, maar niet daarin verlaten;

nederge worpen, maar niet verdorven."

Getrouw en Waarachtig; zo ook wordt Hij de getrouwe en waarachtige Getuige, de Amen, genaamd, Die de waarheid sprak tussen God en ons, en ons alles, wat Hij van Zijn Vader heeft gehoord, heeft bekend gemaakt. Deze namen krijgt de Heere Jezus, omdat al de beloften Gods, die ons gedaan zijn, aan Christus zijn vastgemaakt, als zovele obligaties, die God ons in het Evangelie heeft gegeven. Christus zegt: „Die in Mij gelooft, is uit de dood overgegaan in het leven. Die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van de boom des levens.” De Naam van Christus staat in al die contracten, in alles wat tussen God en ons is overeengekomen. Christus is altijd Zichzelf gelijk, en Hij is een Borg, niet alleen vóór ons, maar met ons. Want God heeft Hem voor onze schuld aangesproken, en Hij heeft, als Getrouw en Waarachtig, zonder aarzeling daaraan voldaan, en was zeer eerlijk in Zijn woord, dat Hij Zijn Vader heeft gegeven. Hij was ook, laat mij zo eens spreken, Gods Borg bij ons, op Zich nemende, dat God Zijn woord aan ons zal houden! Dit is een punt, dat wij niet aanmerken zoals wij dat behoorden te doen. Want er is geen belofte aan de ware gelovigen gedaan voor welke Hij Christus niet volgens de wet mag aanspreken, hoewel het de wet van het Nieuwe Verbond is. Maar in deze goede zin is Christus Gods schuldenaar, en is Hij onze schuldenaar geworden. Waarlijk, Christus is met sterke nagels en ijzeren banden aan beide zijden, in de stoel der ambten van de Middelaar vastgebonden: God heeft Hem bij de wet gebonden. „Want de HEERE Heere helpt Mij, daarom word Ik niet te schande; daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden” (Jes. 50 : 7). Christus zegt daar: *Ik ben gebonden, maar Ik hoop, dat Ik niet in Mijn verplichtingen zal sterven; Ik zal trouw zijn beide aan God en de mens; Ik hoop, dat Ik niet beschaamd zal worden van het werk Mijner handen.*

Dus doen wij Christus groot ongelijk aan, wanneer wij niet geloven. Ja, u zegt, *dat u nog niet durft geloven; u zegt, dat u altijd twijfelt.*

Weet u wat u zegt, wanneer u dat zegt? U zegt dan: Ik vrees, dat Christus maar een onware Belover is. Ik zeg, dat het onrecht is, dat u aan de oprechtheid wantrouwt van een eerlijk man. Want gij, die de beloften niet wilt geloven, zegt, dat de Heere Jezus Christus een dubbelhartige is. Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt" (1 Joh. V : 10). Nu, wanneer de tekst zegt, dat Christus Getrouw en Waarachtig is, is dit het zegel des Konings tot uw zaligheid, en hoe waarachtiger Christus is, hoe beter het is voor u. Wanneer toch in het oordeel naar uw zaligheid onderzoek wordt gedaan, en u van uw zonden rekenschap zult moeten geven, en of zij voldaan zijn, of niet, dan wordt hier een gemakkelijke weg aangewezen. Zegt dan, *Heere, vraag het aan Christus, de trouwe Getuige, of zij niet weggenomen zijn.* Christus is, als ik het zo mag uitdrukken, een van de beëdigden, die op Zich heeft genomen u vrij te maken, en Hij is Getrouw en Waarachtig en zal de waarheid zeggen. Zal het door Christus geloofend worden, welke geselingen, zweepslagen, en slagen, Hij voor u heeft geleden? Nee, mij dunkt, dat wij waarlijk een sterkte der zaligheid hebben gekregen, wanneer die voor ons aan Christus, de Getrouwe en Waarachtige, is overgedragen. Het is veel waard, wanneer er een getrouwe ambtenaar is aan wie het aantekenen van alle openbare stukken is opgedragen. Als hij het register goed bijhoudt, dan is dat een trouw, waar en eerlijk getuige, en alle geschriften en oorkonden zijn dan veilig. De geschriften die u en ik hebben, zijn alle in handen van Christus, en u moest die altijd nazien.

En Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid.

Hij vergeldt een ieder naar zijn werken; maar in de oorlog onder de mensen wordt veel bloed vergoten, bedrog en geweld gebruikt, terwijl zij die het sterkst zijn, of het recht is of niet, de slag winnen. Is het niet zo? Zijn niet dikwijls koninkrijken vernietigd door vijandige troepen, die ze onder elkaar in stukken scheurden en verdeelden? Zoals Nebucadnézar, de Meden, en Perzen deden; zij verdelen het onder elkaar, en de zaak, die zij krijgen, is een fijn linnen weefsel, een stuk van een koninkrijk, en een kwade consciëntie, die hen nooit goed doet. Zij zijn zoveel mensen gelijk, die om een broos vat vechten, de een trekt en de andere trekt, en de een trekt er een stuk af, en breekt het stuk. Zo ook zijn de overwinnaars, wanneer zij een koninkrijk hebben ten onder gebracht, aan hen gelijk, die het verminkte vat krijgen, dat zelden de tweede erfgenaam in handen komt. Christus stort als Hij krijg voert, geen onschuldig bloed; wanneer Hij een stad inneemt, speelt Hij geen vals spel zoals andere kapiteins, waar dikwijls het recht van de krijgsman op een land in de punt van het zwaard bestaat. Want er is geen onderscheid tussen zijn zwaard, zijn geweten, en zijn geweer. Maar bij Christus is het zo niet. Hoe dan?

1. Wanneer Christus een stad, een volk, of een land inneemt, heeft Hij er Gods recht op, en Zijns Vaders belofte voor: (Ps. 2 : 8) „Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting”; (Ps. 72 : 8) „En Hij zal heersen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.”
2. Wanneer mensen belegerd worden, geven zij zich over aan Christus, en o! wat handelt Hij genadig met hen. Zij worden niet gevangen genomen en als gevangenen behandeld, maar Hij maakt ze Gode tot koningen en priesters. Christus' gevangenen hebben daardoor een leven als een koning.
3. Christus maakt geen oorlog in drift, maar in het einde is die voor Zijn volk lieflijk, hoewel het in het eerst schijnbaar bitter was. Maar dan worden de vijanden van Christus, met wie het slecht afloopt, met een ijzeren roede verpletterd; zij worden niet ondersteund, en toch doet Hij hun geen onrecht, *Hij voert krijg in gerechtigheid*. Dan zult gij, die Zijn vijanden zijt, nooit weer genezen of geheeld worden, ook zal Hij geen medelijden met u hebben. Nee, al slaat Christus Zijn vijand geheel in splinters. Hij doet het volgens recht; God heeft het Hem bevolen, wie zal ze dan vergaderen of weer herstellen! O, er is geen balsem, geen genezing voor de wonden, die Christus hun heeft toegebracht. Maar er is liefelijkheid en vertroosting voor hen, die Christus inneemt en met wie Hij voortga al hen in te winnen voor de gehoorzaamheid van het Evangelie. Hij heeft een goed recht op u, en Gods machtiging om u te hebben. Heeft Christus de duivel en de zonde slag geleverd, en heeft Hij u overwonnen? Dan heeft Hij een beter recht op u, dan u op het kleed, dat u draagt. Verblijdt u. U bent de Zijnen, Hij heeft u overwonnen in het zweet Zijns aangezichts. Het is waar, u verdient Christus niet, u zijt Hem niet waardig, maar Hij verdient u! Daarom wees blij en nederig, want Christus wil de Zijnen niet missen; wie kan Christus beroven, plunderen en onderdrukken? Ik weet wel, dat Hij machtig is de Zijnen te bewaren en hun te geven wat het beste voor hen is. Vrees dan niet, dat u zult verloren gaan, want Christus' recht kan niet verbroken worden. God moet Hem recht en gerechtigheid geven. Naar het recht bent u de Zijnen, want een openbaar marktrecht is een goed recht en Christus heeft dat recht op u.

Vers 12. *En Zijn ogen waren als een vlamme vuurs.*

Vuur vliegt uit Zijn ogen, waardoor Zijn vijanden vlieden en zich verbergen. (Openb. 6 : 15, 16) „En de koningen der aard en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle diensknachten, en alle vrijen, verbergden zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen der bergen; en zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams”. Waarvoor waren zij zo bevreesd, toen Christus hen nog niet met de top van Zijn vinger had aangeraakt? Wat dan? Zagen zij Zijn vurige ogen? Zij zagen vuur in Zijn ogen. “Verbergt ons”, zeggen zij, van het aangezicht van Hem, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams”. (Ps. 18 : 9). Rook ging op van Zijn neus, en een vuur uit Zijn mond verteerde: kolen werden daarvan aangestoken.” Wanneer er zulk een vuur en toorn in Zijn aangezicht is, hoe spoedig zal Hij dan met een frons van Zijn gelaat de harten Zijner vijanden doen smelten als was? Dit vuur Zijner ogen zal spoedig het kaf en de stoppels verbranden. Eén blik van Zijn vurig oog deed Bésazar knieën beven en tegen elkaar stoten. Welke wijsheid is er dan voor de mensen in gelegen, dat zij zich met Christus vermaken, en aan Zijn kroon rukken, en met Zijn scepter spelen? Ik beschouw dezulken als een kind, dat een stok in de neus van een slagende leeuw steekt, en aan zijn baard trekt. Dit is geen verstandig spel, het is een goed spel voor dwazen, die net als kinderen zijn, met de Leeuw uit de stam van Juda te spelen en zich met Hem te vermaken. Nu honen en bespotten zij Christus, maar één slag van Hem, één van de brullingen van Christus, wanneer Hij toornig is, zal hen allen achteruit doen deinzen. Vuur zal voor Hem heengaan, en al Zijn vijanden verbranden en verteren.

En op Zijn hoofd waren vele koninklijke hoeden.

Laat mij u zeggen, o gelovigen, voordat ik verder ga: u hoeft u niet over uw Meester te schamen. Saul ging in de nacht naar de duivel. Maar hij, die Christus dient, hoeft zich niet over zijn Meester te schamen, hij mag het zich een eer rekenen op klaarlichte dag naar Hem toe te gaan. Hij is meer dan een dubbele koning. Want daar Hij met de Heilige Geest wezenlijk God is, is Hij een Heere, Die te eren is. Al de koninkrijken der aarde zijn de Zijne. Al de kronen in de wereld; van Brittannië, Frankrijk, Spanje, Nederland, Israël en Juda; telt ze alle op, zij zijn alle van Christus als God de Schepper. (Spr. 8 : 15) „Door Hem regeren de koningen en de vorsten stellen gerechtigheid.” Al de koningen der aarde hebben aan Christus te danken, dat zij dat zijn. Hij is van de Vader tot „Koning gezalfd over Sion, de berg Zijner heiligheid” (Ps. 2 : 6). „Alle koningen zullen zich voor Hem nederbuigen, alle Heidenen zullen Hem dienen” (Ps. 72 : 11). Door Zijn opstanding uit de doden heeft Hij een naam ontvangen, die boven alle naam is, zodat in de naam van Jezus alle knie zich zal buigen. „De Heere is aan Uw rechterhand. Hij zal koningen verslaan ten dage Zijns toorns” (Ps. 110 : 5). Dan staan koninkrijken en koningen, die door staatkunde en niet op Christus en Zijn woord staan, op vermolmden houten benen.

Staatkundigen bedenken nu een weg, en werpen hun vernuft in de weegschaal, hoe zij de zaak zullen redden. Waren zij in de plaats van Daniël geweest, dan zouden zij hebben overlegd, hoe hij aan het hof en op zijn plaats kon blijven. Zij zouden gezegd hebben: *kunt u niet zachtjes spreken en niet zo overluid bidden? Bewaar uzelf voor de leeuwenkuil. U kunt toch uw deur en vensters sluiten. Wat hoeft u zo dwaas te zijn om zo hard te bidden, dat men u buiten kan horen?* En zo zouden zij een zwart kleed genaaid hebben met een witte draad. Maar met zo te doen zou Daniël Christus hebben verloochend om vele koninklijke hoeden op zijn hoofd te krijgen. Zouden de politieken tot de drie jongelingen niet gezegd hebben: *Buigt uw knieën voor het gouden beeld, en denkt aan de God van Abraham, Izak en Jacob, dan zult u een kwade*

ure en het kwaad van de gloeiende oven mislopen? Ja, maar zulke raad als deze zou uit de hel geweest zijn. De mensen zijn het veiligst wanneer zij aan de zijde van Christus blijven, en zij zijn altijd het sterkst wanneer zij het met Hem houden.

En Hij had een Naam geschreven, die niemand wist dan Hijzelf.

O, wat een naamloze Koning is dit! Is er niemand, die Zijn naam weet? (Spr. 30 : 4) „Hoe is Zijn naam, en hoe is de Naam Zijns Zoons, zo gij het weet?” (Jes. 53 : 8) „Hij is uit de angst en het gericht weggenomen, en wie zal Zijn leeftijd uitspreken?” Hier is iets wonderlijks! De Engel zegt: gij zult Zijn naam heten Jezus Christus. Ja, maar Zijn Naam is Hijzelf, en Zijn natuur; en zo is Hij de oneindige God; niemand kent de oneindige God, dan Hijzelf. Christus is zeker altijd een onbekend Persoon, hoewel iedereen Christus in de mond heeft, nochtans weten zij niet wat zij zeggen. Er zijn drie verborgenheden in Christus, die wij in dit leven niet volmaakt kunnen kennen, noch verstaan:

1. De oneindige wijsheid, barmhartigheid, goedheid, liefde en genade in Christus, in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien, en waarover zij zich verwonderen. Komt hier dicht bij Christus, en u zult Hem nooit doorgronden; u hebt barmhartigheid gezien, grote barmhartigheid, maar er is nog meer daarachter. De een heeft veel van Hem gezien, de ander meer, de engelen, die scherp van gezicht zijn, hebben nog meer gezien. Ja, maar er is nog oneindig veel meer achter. U kunt evengoed de zee in de holligheid van uw hand nemen, en de wind in uw mantel opbinden, als Hem bevatten. U moet hier stilstaan en u verwonderen, en uitroepen: *o, grote Jezus! Wie zal of kan U doorgronden?*
2. Het werk van de vleeswording van Christus. O, welk een diepte is daarin! God en stof samen getrouwd! Hoe blijft bloed in een personele vereniging met God! Hoe bestaat de eindige mensheid in Zijn oneindige Persoonlijkheid! Hoe heeft de Godheid in de Tweede Persoon, en niet in de Eerste of Derde Persoon onze natuur aangenomen, en toch maar één Godheid in de drie Personen! Hoe stond de Godheid onder de mensheid, die geslagen werd, en ondersteunde de Godheid Hem als een Vriend, die Hem opbeurde en toch leed de Godheid niet! Hoe stierf Jezus-mens, en leefde Jezus-God, en bleef Hij in de dood God en mens.
3. De derde verborgenheid is: welk een Naam heeft Jezus gekregen door Zijn opstanding uit de doden en hoe is de mensheid verhoogd. Christus kent deze alle zeer goed. Hij kan Zijn eigen naam lezen. U spreekt over geleerdheid om de aarde te meten, de sterren te tellen, en haar beweging na te speuren; dat is een diepe kennis. Doch moge God u bijstaan om herwaarts te komen, en Zijn onbekende Naam Jezus te zien, en die uit te vinden als u kunt. Ik weet, dat u het niet kunt. Vraagt slechts: Waar zult u Christus plaatsen? Waar zult u een zetel, een troon, een stoel, voor Hem hebben? Hij kan niet te hoog gezet worden. Nee, als er tienduizend maal tienduizend hemelen waren, en die alle boven elkaar, en Christus werd in de hoogste van die alle geplaatst, dat zou voor Hem nog te laag zijn. Helaas! er wordt te gering van Hem gedacht. Hij is als die akker, waarin de Parel is, waar de mensen overheen lopen, en op het gras trappen, dat er boven groeit, en toch weten zij het niet. De mensen vertreden deze Parel, en toch weten zij niet wat zij doen. Foei! foei! Aardse mens die u bent! Zult u een koe, of een schaap, een plaats in uw genegenheden geven boven uw zaligheid? Foei, schaamt u voor altijd, dat mensen hun begerlijkheden boven Hem stellen! O foei, schaamt u, dat u uw pas overgekomen heer Eigenzinnigheid, boven de oude eeuwige Heere, de Oude van dagen, Jezus Christus plaatst. O, hoe wordt Christus uit Zijn plaats gezet! O, laat ons naar de heerlijkheid verlangen, die plaats waar wij Zijn

naam duidelijk zullen lezen, en Christus zullen zien van aangezicht tot aangezicht. O, wonder! Wij verlangen niet om in de hemel te zijn, om die liefelijke Heerlijke te zien, (als ik het zo mag uitdrukken) die waarlijk een Lieweling is; om kinderen Gods in de hemel te zijn. Dan zullen wij komen, en in de Ark zien, want dan zal het voorhangsel weggeschoven zijn, en wij zullen daar tot verzadigings toe onze Jezus zien.

En Hij was bekleed met een kleet, dat met bloed geverfd was.

Dat is een wonderlijk kleet! Ik laat alle verklaringen na, en neem aan, dat het Christus, is in Zijn lijdensklederen, die Zijn Kerk vrijt; aldus aan Johannes voorgesteld in de kleding waarmede Hij bekleed is als Hij naar haar vrijt. Zo wordt Hij ook in Jesaja voorgesteld: (Jes. 63 : 2) „Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad? En Uw klederen als een, die in de wijnpers treedt?” Christus was in Zijn lijden voor ons door en doornat van Zijn eigen bloed.

Toen Hij onze vijanden doodde, was Hij geheel bebloed als men Hem aanzag, als een meer van bloed, druppelend bloed. O komt dan en ziet of Hij niet een rode Man is! Was er slechts hier en daar een druppel bloed op Hem geweest, dat zou minder geweest zijn, maar Hij was geheel riet Zijn eigen bloed geverfd; want het bloed droop van Hem af, en Hij doornatte de grond waar Hij lag. (Luk. 22 : 44) „En Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” Naar mijn gedachte droogde het bloed aan Christus, in Zijn lijden voor ons, gedurende ongeveer vier en twintig uren niet op. Want na het avondmaal in de hof, zweette Hij bloedzweet, dat de grond waarop Hij lag nat maakte, en het duurde lang voordat dit opdroogde. Toen kwam er, terstond daarop, een bende krijgsknechten met lantarens, en fakkels, en wapenen, die Hem bonden en heenleidden, en Hij kreeg opnieuw blauwe striemen. Toen geselde Pilatus Hem, en er kwam bloed over bloed. Toen werd Hem een doornenkroon op Zijn hoofd gezet, en weer begon Zijn bloed te vloeien. Eerst deed God Zijn bloed uitlopen; toen deden de mensen Hem bloeden. Toen dreef het leggen van het kruis op Zijn heilige schouders nog meer bloed uit Hem, want Zijn wonden konden toen nog niet dicht zijn, en daarna werden Zijn heilige handen en voeten aan het kruis genageld, en Hij hing daar bloedende tot de negende ure toe, dat is, ongeveer drie uur na de namiddag van de dag volgende op die waarop Hij was gevangen genomen, en toen werd Zijn zijde doorboord, waaruit bloed en water kwam. Zodat Hij, van de ene avond na het avondmaal, tot de volgende dag, toen het weer tegen de avond was, onder het bloed zat. Wat dunkt u nu van Christus' bebloed kleet en bebloede huid? Was Hij niet een sterke vurige Krijgsman? Heeft Hij niet goed voor u gestreden? Is Hij niet uw liefde ten volle waardig? God geve Hem daarvoor het goede en blijdschap. Hij heeft er voor gestreden en wilde het niet opgeven; en God verhoede, dat Hij het had opgegeven en de zaak had overgegeven: Wee onzer dan! Zou u dan uw beste dingen niet aan Christus geven? Want Hij heeft het beste, dat Hij had, namelijk Zijn dierbaar bloed, voor u gegeven; want het leven is in het bloed. Hij vraagt niet meer dan het bloed en het leven van de afgoden en de zonden van uw hart, want, zo zegt Hij: *Ik heb Mijzelf laten doden voor u, en als u Mij liefhebt, geef dan bloed voor bloed.*

En Zijn Naam wordt genaamd, het Woord Gods.

Het woord is de vrucht der gedachten, en een beeld van hetgeen in het verstand is ontvangen; het stelt de hoorders voor, wat in het gemoed is. Nu, omdat de mens een eindig schepsel is, is de vrucht van zijn geest ook eindig. Gelijk het beeld van een mens in een spiegel zijn gelijkenis voorstelt, zo zijn Zijn woorden het beeld van Zijn ziel, dat voorstelt wat in Hem is. Christus is het oneindige en eeuwige Woord van de

onzienlijke God, niet alleen Hem gelijk, maar God Zelf, alleen van God verschillende in de wijze van bestaan: (Col. 1 : 15) „Dewelke is het beeld des onzienlijke Gods; (Fil. 2: 6) “Die in de gestaltenis Gods zijnde, het geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn.” Die Christus gezien heeft, heeft ook de Vader gezien. Niemand heeft ooit de Vader gezien dan de Zoon, die in de schoot des Vaders is, en die het de Zoon wil openbaren. (Joh. 15 : 15) „Al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.” Christus is, om het zo te zeggen, Gods mond tussen ons en onze Koning. Hij is ingewijd in al de verborgenheden van de Vader. Daarom, wilt u nieuws weten van dat grote Hof, en wilt u de verborgenheden Gods weten, en hoe het met het werk van uw zaligheid staat? Christus alleen kent de gedachten van Zijn Vader. Maak kennis met Hem, wees dikwijls bij Hem en vraagt Hem naar de raadseks van de tijden. Hij houdt het boek waarin de namen der eerstgeborenen zijn geschreven; vraagt van Hem of Hij u daar uw naam wil laten lezen. U raadpleegt met rechtsgeleerden over landerijen en erflatingen. Christus is onze Advocaat en heeft ons wetboek, om ons mede te delen welk bezit wij hebben. Welke schatting wij onze Heere de Koning verschuldigd zijn; welke schone inkomsten en bezittingen wij hebben. Onze erfenis staat vast en zeker. Nu, omdat Christus de Enige is in de wereld, die het meest God gelijk is, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, ja, Godzelf is. Als u uw lof, uw liefde en uw diensten aan uw hemelse Vader wilt aanbieden, begeert van Christus, dat Hij het wil doen, en Hij zal ze overbrengen. Als u door Christus een kus aan God wilt zenden, Hij zal die aan Zijn en uw Vader overbrengen.

En de heirscharen in de hemel volgden Hem op witte paarden.

Dit moet niet enkel van de triomferende Kerk in de hemel worden verstaan, maar ook van het hemelse heirleger der strijdende Kerk op aarde, want de Kerk op aarde is burger van een ander land. De hemel is haar tehuis, haar leden zijn maar kooplieden, die van hieruit de Parel van grote waarde zoeken, maar Christus heeft hun burgerrechten gegeven en hen vrije burgers gemaakt. Zij hebben trouw gezworen aan de gemeente, en dat zij het met de algemene vergadering zullen houden, die in de hemelen opgeschreven zijn, om te waken of de wacht te houden met de heiligen, of hemelse heirlegers, die zo genaamd worden, omdat zij naar de hemel rieken, en hun deel daar is: (Fil. 3 : 20) „Onze wandel is in de hemelen.” u zult iemand kennen aan de reuk van zijn adem; als hij naar de aarde riekt geeft dat te kennen, dat hij niet tot het geestelijke of hemelse heirleger behoort. Judas was aan zijn stinkende adem te kennen, dat hij een burger van de zwarte put was, als hij van de fles met nardus zeide: Waarom is deze zalf niet voor driehonderd penningen verkocht? Maar hier zien wij hen allen in de livrei van hun Meester Christus, wit en heilig, zij dragen het wapen des Konings. (Hoogl. 1 : 9) „Mijn vriendin, Ik vergelijk u bij de paarden in de wagens van Faraö.” Ziet dan, dat de heiligen met Christus op paarden rijden; het is niet zo, dat Hij rijdt, en Zijn volk loopt, maar Hij wil, dat de Zijnen met Hem te paard rijden. Hij triomfeert dan namelijk met ons over al onze vijanden: (Rom. 8 : 37) „Maar in deze allen zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft.” Hij zal de overwinning behalen over al Zijn en Zijns volks vijanden, en Hij zal Zijn volk in staat stellen tenslotte ook te overwinnen. (Openb. 7 : 14) „Deze zijn het, die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.” Ziet dan, dat al de heiligen te paard zijn gezeten, en achter Christus aan naar de hemel galopperen, alle verzoeking en overwinnende, en over wereld, zonde en dood triomferende.

Let hier dan op die maar tot de voetgangers van Christus behoort, u die het stof der aarde likt en altijd een reuk van aarde bij u hebt, die aardse dingen bedenkt. Aan de

reuk van hun adem zijn zij te kennen tot welk land zij behoren, zij gaan er te voet door, tot aan hun knieën en op hun ellebogen waden zij door de vuile kleigrond der gierigheid. Rijdt op, en rijdt neer, en rijdt overal waar u wilt, u zult Christus niet inhalen. Wel zijn er sommigen, evenals de rijke jongeling in het Evangelie, die Christus achterna wilde rijden; maar toen Christus hem beval al wat hij had te verkopen, dat wierp hem uit het zadel, en deed hem languit op zijn rug vallen, en zo bleef hij achter, en zover wij van hem horen haalde hij Christus nooit weer in.

De duivel en de wereld doen sommige mensen zeggen, dat gindse Overste Christus zo hard en snel rijdt, dat zij Hem toch niet kunnen inhalen, en zo blijven zij Hem missen. Demas reed een poosje hard, in het gezelschap van Paulus, Christus en het Evangelie na, maar tenslotte struikelde zijn paard, en hij viel er af, en verloor zijn paard, en zijn gezelschap, en alles tegelijk. Judas reed een poosje hard, maar de duivel schoot één kogel op hem af, namelijk dertig zilverlingen, en zo gaf hij het op, en daar lag hij. De mensen weten niet, dat de duivel en de wereld tussen hen en de hemel op de loer liggen, om op de ruiters van Christus te schieten. Ik verzeker u, dat de duivel niets beters zoekt, dan dat u belust zult worden, en een kop, een teug nemen van zijn sterke wijn, de wereldse begeerlijkheden en de vleselijke genoegens, opdat uw Meester op het witte paard u ver vóór moge zijn. Een weinig geoorloofd vermaak is best; ontvlamt dan niet, want de duivel zou willen, dat u uw Overste uit het oog verliest; en als u uw Meester Christus uit 't gezicht kwijt raakt, en achter Hem komt te vallen, zal het er slecht met u voor staan. Daarom, wanneer u Hem kwijtraakt, zoekt dan ijverig om Hem weer te vinden. Zoekt de rechte weg, volgt de voetstappen der paarden, de indruk van Christus' voetstappen, in heiligheid, geloof, lijdzaamheid en hoop, die langs de ganse weg tussen de hemel en hier te zien zijn. Vraagt naar Hem, evenals de Kerk: (Hoogl. 3 : 3) „Hebt u Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft?” Toen de Kerk zeide: trek mij, was zij een mijl of drie, vier, achter. Toen David zeide: „O Heere, hoe lang?” had hij zijn Kapitein bijna uit het oog verloren. Ja, wanneer Christus een mijl of twee voor is, zó, dat er een kleine heuvel tussen Hem en ons is, laat ons dan met betraande ogen en een hijgend hart een verlangende blik over de bergen werpen, en roepen: Heere Jezus, rijdt wat langzaam, vertoef wat, en neem een arme vermoeide reiziger mede. Heere, toef wat, want anders zult u een voetganger kwijtraken. Job zeide: „Heere, u houdt mij voor een vijand”. Hij brak daar een buikriem. Christus heeft menig zeer vermoeid paard uit de modder te halen.

In deze triomferende heerschaar zijn vele krijgsknechten, die er na aan toe zijn van het paard af te vallen, en er nog maar bij hangen: (Ps. 94 : 11) „Ik zeide in mijn haasten, alle mensen zijn leugenaars.” David hing bij het zadel neer. Petrus viel van zijn paard, verloor zijn bewustzijn, en raakte zijn paard kwijt, toen hij zijn Meester verloochende. Ja, God zal soms het paard laten struikelen, en Zijn dienstknechten languit op hun rug laten vallen, zodat zij met bedorven klederen en een gebroken been of arm blijven liggen; omdat zij als jonge ruiters vol eigendunk zijn en hun Overste niet willen volgen, en het hun niet kan schelen of zij de teugel goed kunnen houden. Als David op een steile en moeilijk begaanbare heuvel van doodslag en overspel wil rijden, en Lot op die van bloedschande en dronkenschap, licht de duivel hen, eer zij het weten, de hielen, en doet hen zo vallen, dat zij op hun knieën terechtkomen, en hun paard kwijtraken, en zo verplicht zijn de heuvel op hun voeten op te kruipen. (Eféze 5 : 15, 16) „Ziet dan, hoe u voorzichtiglijk wandelt; niet als onwijken, maar als wijzen. De tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn. Werkt uw zaligheid uit met vreze en beven.”

Ik denk, dat Hij door deze tekst wil zeggen: wees niet overhaast; geeft acht op uw wegen; houdt de teugel goed vast; houdt u op een afstand van de heuvels, en van de

steile glibberige afgronden. Want als u de duivel en uw begeerlijkheden de teugel in handen geeft, zullen zij u tot aan de buikriem toe in een zwart moeras, nabij de mond der hel, doen wegzinken, en u daar laten zitten, en u uitlachen wanneer zij het gedaan hebben. De duivel heeft altijd zulk tijdverdrijf en zulke streken als deze. Ik zeg u, al doet u nog zo uw best. Het is maar waardeloos, u zult een geschonden gelaat hebben eer u in de hemel komt. Maar komt wenende tot Jezus. Ik heb heiligen op de vloer van Christus zien vallen. Maar als zij hun aangezicht stuk vallen is Hij dadelijk bij hen, om de wond te verkoelen en hen weer op te nemen. Wij dwazen willen zo snel rijden als wij kunnen en de lange zandstreek oversteken, en wij worden te dartel en trots op onze overwinning. David zeide: „Ik zeide, ik zal niet wankelen in eeuwigheid.” Job zeide: „Ik zal in mijn nest de geest geven.” Maar God breekt de teugel, en het paard raakt van z'n poten af, of werpt hem af op een harde straatweg, en daar ligt nu die flinke man. Wees niet hoog gevoelende, wees niet te weelderig, noch te gerust nadat u aan het Avondmaal een loop hebt gewonnen, en Christus hebt mogen aangrijpen. U weet niet hoe spoedig u zult vallen en uw benen breken, en dan zal uw roemen wel bedaren. U zult zeggen: *u gebiedt ons, dat wij ons in de Heere zullen verblijden.*

Ik gebied u, dat ge verblijdt, maar zorg ervoor, dat het een nederig verblijden, een matige blijdschap is, met vreze en heilige kommer.

Gekleed met rein en fijn lijnwaad.

Witheid, de meest volmaakte kleur zijnde, is een teken van onschuld, en zwarteheid is een kenmerk van schuld. De heiligen dragen hier de livrei van hun Meester, zuiver en heilig. Wees onnozel gelijk Hij, Die als Hij gescholden werd niet wederschold. Laat de witte klederen van uw belijdenis ook versierd worden door de onschuld van uw wandel. Laat uw goede werken schijnen voor de mensen, opdat uw hemelse Vader verheerlijkt moge worden. Betoont dus uw dankbaarheid na het Avondmaal. De schapen van Christus dragen Zijn merkteken en Zijn Hem gelijk in heiligheid. Laat hun het zegel en het wapen zien, die u draagt: *trouw en waarheid* in al uw handelingen. Wat is het anders, dat de mensen doet belijden, dat zij naar de hemel rijden, dan om de wereld te bedriegen? Zij zijn de zwarte heirscharen des duivels en dragen des duivels pikzwarte wapenen: *leugen en ijdelheid*. Zij kiezen in zonde, hoogmoed en ijdelheid van kleding te leven, hetwelk niet te boek staat als de witte livrei, of linnen kleding van de heiligen, maar eerder als de zwarte livrei van de vorst der bodemloze put.

Neige de Heere uw harten tot de liefde Gods en tot een lijdzaam wachten op Christus, Wie toekomt de heerlijkheid en de kracht in eeuwigheid. Amen.